Henric al IX-lea

Charley Brindley

Henric al IX-lea

Charley Brindley

Henric al IX-lea

Charley Brindley

Henric al IX-lea

de

Charley Brindley

charleybrindley@yahoo.com

www.charleybrindley.com

Editat de

Karen Boston

Coperta

Charley Brindley

© 2020

Toate drepturile rezervate

Tradus

de

© 2020 Charley Brindley, toate drepturile rezervate

Tipărit în Statele Unite ale Americii

Prima ediție martie 2020

Această carte este dedicată

Grace Elizabeth Ann Brindley

Cărțile lui Charley Brindley

au fost traduse în 22 limbi:

Italiană

Spaniolă

Portugheză

Franceză

Olandeză

Turcă

Chineză

Ucraineană

Maghiară

Bulgară

Arabă

Sârbă

Japoneză

Indoneziană

Germană

Bengaleză

Română

Greacă

Poloneză

Afrikaans

Coreeană

și

Rusă

Următoarele cărți sunt disponibile în format audio:

Raji, cartea întâi (în engleză)

Raji, cartea a doua (în engleză)

Raji, cartea a treia (în engleză)

Dragonfly vs Monarch, cartea întâi (în engleză)

Dragonfly vs Monarch, cartea a doua (în engleză)

Nu resuscitați (în engleză)

Ultima misiune a celei de-a șaptea cavalerie, cartea întâi (în engleză)

Hannibal’s Elephant Girl, Book One (în rusă)

Henric al Ix-lea (în italiană)

Ariion 23 (în chineză)

Incubatorul lui Qubit (în engleză)

Hannibal’s Elephant Girl, Book Two (în engleză)

Sea of Sorrows (în engleză)

Alte cărți de Charley Brindley

1. *Groapa Oxanei*
2. *Ultima misiune a celei de-a șaptea cavalerie, cartea întâi*
3. *Ultima misiune a celui de-al șaptelea cavalerie, cartea a doua*
4. *Raji cartea întâi: Octavia Pompeii*
5. *Raji cartea a doua: Academia*
6. *Raji cartea a treia: Dire Kawa*
7. *Raji cartea a patra: Casa Vântului de Vest*
8. *Hannibal’s Elephant Girl, cartea întâi*
9. *Hannibal’s Elephant Girl, cartea a doua*
10. *Cian*
11. *Ariion al XXIII-lea*
12. *Ultimul scaun de pe Hindenburg*
13. *Dragonfly vs Monarch, cartea a doua*
14. *Mare de durere*
15. *Marea de liniște 2.0 Cartea întâi: Explorare*

16. *Marea de liniște 2.0 Cartea a treia*
17. *Marea de liniște 2.0 Cartea a patra*
18. *Dragonfly vs Monarch, Cartea întâi*
19. *Toiagul lui Dumnezeu, Cartea întâi*
20. *Nu resuscitați*
21. *Henric al IX-lea*
22. *Incubatorul lui Qubit*
23. *Jocul lui Casper*

Non-ficțiune

24. *Șaptesprezece pași pentru a deveni un Sfinx de succes Crescător*
25. *Zece lucruri despre cartea ta pe care eu le urăsc*

În curând

26. *Dragonfly vs Monarch: Cartea a treia*
27. *Călătoria către Valdacia*
28. *Apele line sunt adânci*
29. *Doamna Machiavelli*
30. *Ariion al XXIX-lea*

31. Hannibal’s Elephant Girl: Cartea a treia

Consultați partea finală a acestei cărți pentru detalii despre celelalte

Cuprins

Chapter One

Chapter Two

Chapter Three

Chapter Four

Chapter Five

Chapter Six

Chapter Seven

Chapter Eight

Chapter Nine

Chapter Ten

Chapter Eleven

Chapter Twelve

Capitolul unu

Astăzi, 23 iunie, New York City

Scipio

Scipio a hoinărit prin cimitirul bisericii Trinity Church, în căutarea unei anume pietre funerare. Purta în rucsac hârtie de calc, bandă de adezivă și cărbune.

În timp ce privea piatra pe care o vroia, scrijelea celelalte pietre funerare, pentru a avea un motiv întemeiat de a se afla acolo.

În alte cimitire, el a găsit pietre funerare ale unor oameni care aveau aceeași dată de naștere ca și a lui, dar detaliile nu se potriveau.

Avea nevoie de un om decedat născut în aceeași zi cu el, fără rude în viață și cu o constituție și un aspect similare cu Scipio când era în viață; un bărbat caucazian, aproximativ 5 picioare și 9 inchi (1.75 m), construcție atletică, cu păr saten închis și ochi căprui. El a găsit mai mulți bărbați cu caracteristicile fizice potrivite, dar ei încă mai aveau rude apropiate în viață. Asta n-ar ajuta niciodată obiectivului său.

“Hei, amice. Ce se întâmplă?”

Scipio s-a întors și a văzut un paznic în spatele lui. Omul cu burta mare și-a încrucișat brațele masive, arătând un pistol în tocul de pe șoldul drept.

Ultimul lucru de care Scipio avea nevoie era să fie observat... sau arestat. „Doar fac trasări.” A derulat o bucată de hârtie maro. „Iată una pe care tocmai am terminat-o.”

„Ah, un șlefuitor de piatră, nu-i așa? E în regulă. Numai că am avut parte de ceva vandalism în ultima vreme și trebuie să verific pe toată lumea.”

„Îmi pare rău. Când am intrat, nu am văzut pe nimeni. Altfel, aș fi cerut voie. Vreau să conserv pietrele funerare, nu să le profanez.”

Scipio și-a păstrat vocea discretă și a evitat orice alte conversații în afară de informațiile de bază. Nu a întrebat nimic care să ducă la o conversație și să poată reține paznicul implicat prea mult timp.

„Da, nicio problemă. Bună treabă cu asta.”

”Multumesc.” A rulat imaginea. “Vreau doar să mai fac vreo două, și apoi am plecat de aici.”

”În regulă, nu te grăbi”.

Și-a pus hârtia de talc în rucsac. Cu cât petrecea mai puțin timp vorbind cu cineva, cu atât era mai bine. Nu voia să lase o impresie de durată, chiar dacă purta una dintre deghizările lui; de data aceasta era un bărbat de vârstă medie, cu o barbă și mustață sură, iar pe obraji avea cicatrici de la furunculi mai vechi. El a creat întotdeauna un aspect la care cineva nu ar dori să se uite prea mult timp, în timp ce, în același timp, nu avea nicio trăsătură semnificativă.

”Minunat”. Ne vedem mai târziu”, a spus Scipio.

Paznicul se întorsese deja ca să își vadă de drum.

Scipio a mers pe ultimele trei rânduri de morminte, citind datele de naștere.

Nimic. Acum era timpul pentru a merge la cimitirul următor.

* * * * *

Autostrada Brooklyn Queens traversează prin mijlocul cimitirului Calvary, lângă Departamentul Sanitar al orașului New York, pe Long Island.

Marți, la răsărit, Scipio a parcat pe strada 48 , și-a luat uneltele pentru desenele copiate prin frecare și a intrat în cimitir. Se uita în jur la rândurile

de morminte înălțate ca niște lăstari de bambus de granit și marmură care creșteau din îngrășământul uman.

Uau. Două milioane șapte sute de mii de morminte. Ce bine că mi-am adus prânzul cu mine.

Merse pe jos timp de două ore, fără să găsească ceea ce dorea.

Hotărând că ar trebui să-și justifice prezența, Scipio a îngenuncheat și a lipit o foaie de hârtie peste o piatră. Pe măsură ce șlefuia cărbunele peste acea suprafață, data de naștere și data decesului s-au materializat, împreună cu epitaful; „Aici se odihnește un ateist îmbrăcat fistichiu și care nu are unde să meargă."

Măcar să mă distrez un pic făcând asta.

Se opri pentru a se așeza pe o bancă însorită înconjurată de morți și a mâncat un sandviș cu unt de arahide și jeleu. Avea o jumătate de duzină de desene copiat prin frecare, dar încă nu avea o identitate. Și-a terminat băutura răcoritoare Dr. Pepper, și-a aruncat gunoiul într-un coș plin cu trandafiri de plastic decolorați, apoi și-a reluat căutarea pentru o noua sa identitate.

El a mai găsit șase pietre funerare cu ziua lui de naștere, dar patru erau femei, un bărbat a cărui soție mai era încă în viață și a șasea persoană se născuse în China.

Scipio a găsit un alt candidat chiar după orele 3 după amiază. Si-a deschis iPad-ul, a găsit necrologul al bărbatului, și a zâmbit după ce a citit detaliile. Folosind Google, el a localizat o fotografie a omului stând în picioare sub un arcadă decorată cu flori, împreună cu noua sa mireasă. Aceasta era datată 11 iulie 2017. Potrivit necrologului, el și soția sa au decedat în accident rutier în 2019, fără a avea descendenți.

Sumbitch, Tim, te-am găsit în sfârșit.

Aruncă o privire spre mormântul de lângă Timothy Delenor.

Bună ziua, doamna D. îmi pare rău pentru moartea dumneavoastră timpurie.

Scipio și-a răsucit Rolex-ul de aur, rotindu-l astfel încât ceasul să fie în interiorul încheieturii mâinii. El a făcut un desen prin frecare pentru fiecare dintre cele două pietre funerare, apoi a plecat pentru acasă pentru a face niște hacking.

Până la miezul nopții, el a avut permisul de conducere al domnului Timothy Morton Delenor, ultima factură de apă, certificatul de naștere, locul nașterii și, cel mai important, Numărul său de Securitate Socială.

A doua zi dimineață, după și-a făcut un permis de conducere folosind Photoshop, propria fotografie, noua sa adresă temporară, și un dispozitiv mic de laminare ușor de utilizat, Scipio a mers la oficiul poștal pentru a-și face o nouă fotografie pentru a obține un pașaport. El a plătit o taxă suplimentară de $50.00 pentru a accelera procesul.

Scipio lucrase ca programator la o companie de software timp de trei ani. În acea perioadă, s-a alăturat grupului de hackeri 'black-hat'. Nu numai că a învățat cum să construiască un backdoor în fiecare aplicație pe care a creat-o, dar a câștigat și admiterea pe Dark Web, unde a achiziționat programe sofisticate pentru a-l ajuta să obțină acces prin cele mai greu de accesat firewall-uri de pe planetă, chiar și la cele pentru băncile chineze. Programatorii de pe Dark Web instalaseră backdoors în mii de programe software comerciale, permițându-le să intre în sistemele informatice ale băncilor, companiilor de raportare a creditelor, companiilor de carduri de credit și cel mai simplu, agențiilor guvernamentale, cum ar fi departamentele de stat pentru autovehiculele și fișierele de cazier judiciar.

El a trebuit să facă o curățare puțin pe dosarele domnului Delenor, pentru că a fost arestat de cinci ori pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice și a avut șase cărți de credit peste limită, apoi a renunțat la plata facturilor lunare.

Atunci când Departamentul de Stat al SUA l-a verificat pe domnul Delenor prin utilizarea SSN sale și numărul de permis de conducere pentru a elibera

pașaportul său, el știa că ei vor găsi informații imaculate, recent curățate de el.

Capitolul doi

Astăzi, 17 iunie, Londra, Anglia

Ciana

Podiumul pentru defilare era plin de fotografi, cumpărătorii de articole la modă, și scriitori, de-a lungul ambelor părți ale podiumușui, precum și la capăt.

Ura rochia de seară de culoare smaraldului în care defila, dar o purta cu un aer de paradă mare, ca și cum rochia ar fi fost croită pentru ea.

Poinciana Victoria Lancaster era mereu emoționată la prezentările ei. Știa că corpul ei era într-o formă excelentă și se considera destul de drăguță. Doar că a trebuit să-și asume o atitudine trufașă pe pistă, un comportament complet opus personalității ei normale, plină de viață, extravertidă. Cu toate acestea, trebuia să-și câștige existența și prezentarea modei era tot ceea ce știa.

Înaltă, dar nu subțire, părul ei avea culoarea fierului vechi, presărat cu șuvițe rătăcitoare de culoarea luminii soarelui. Buclele pufoase alunecau pe umeri, umbrindu-i cupele, mărimea 32-C.

Ciana, așa cum era cunoscută de prietenii ei, era un personalitate obscură, care deținea puțin mai mult decât titlul ei. La nouăsprezece ani, și pe cont propriu, ea s-a chinuit în fiecare lună să-și plătească jumătate din banii de chirie pentru un apartament mic. Era un loc minunat în Hillingdon, lângă Aeroportul Heathrow, în Brannon Lane, dar totuși scump pentru bugetul ei. Cele patru sute de lire pe lună erau prea mult pentru ea.

Apartamentul era aproape de o stație de metrou, care era la îndemână pentru a o ajuta să meargă oriunde în Londra pentru sedințele ei foto. Poate într-un

an sau cam asa ceva, ar putea să-și achiziționeze o mașină la mâna a doua. Dar pentru moment, metroul și Uber-ul ar trebui să fie de ajuns.

Colegul ei de apartament era un tip grozav; frumos și cu doar un an mai mare decât ea. Ajuta cu treburile prin casă și menținea apartamentul curat si îngrijit și, din cand în cand, mai gătea. Dar, de obicei, el făcea curățenie după masă, pentru ca ea să aibă timp să își facă proiecteșe pentri școală. Ei comandau mâncare în cele mai multe seri. Ea a urmat cursuri serale la Universitatea Westminster, și încerca să obțină o diplomă în design vestimentar.

Ea și Bradley au avut un acord despre musafirii către stăteau peste noapte; dacă oricare dintre ei vroia ca un prieten să-și petreacă noaptea în apartament, celălalt coleg de cameră își făcea planuri să doarmă la un alt prieten. Era o mică inconvenienţă, dar acest lucru nu se întâmpla mai mult de o dată sau de două ori pe lună.

Cianei îi plăcea să meargă la întâlniri, dar ea finaliza întotdeauna o relație înainte ca aceasta să devină una serioasă. Alte lucruri erau mai importante în acest moment în viața ei.

Acesta era unul dintre lucrurile minunate despre Bradley; sex. Nu a fost niciodată o problemă între ei, pentru că era homosexual, și acest lucru îl făcea un prieten minunat și un confident. Fără sex într-o relație, viața era mult mai ușoară. Sex, gelozie, și mai târziu, animozitate, întotdeauna păreau să meargă mână în mână. Ea nu avea nevoie de dramă.

Ciana se opri la capătul pistei, a pozat cu o mâna stângă în șold, își ridică nasul în aer și făcu o întoarcere bruscă pe pe călcâi. După ce a exagerat mișcările legănându-și șoldurile când a terminat defilarea pe podium a ieșit din scenă pentru a se schimba la următoarea prezentare de pompozitate snoabă.

Unii cercetători cred că o femeie își balansează fundul diferit decât un bărbat, deoarece designul pelvisului ei este diferit de cel al său, în scopul nașterii. Aceste genii nu știu nimic.

O femeie cu un posterior bine conturat, pe care îl mișcă în mod provocator pentru că știe că bărbații se uită la fundul ei. Când o femeie vine înspre un bărbat, el se uită la fața ei, apoi se holbează la sânii ei. Se îndepărtează, nu mai rămâne nimic decât ”un dat din fund”. Dar femeilor le plac și cocurile bine făcute și talia îngustă.

În vestiar, una dintre fete se chinuia să îmbrace o rochie de catifea roșie cu volane Eliza J.

“Stai, dă-mi voie să te ajut.” Ciana păși în spatele fetei slabe, de culoare, i-a așezat rochia pe umeri, și apoi a tras fermoarul. „Cum e?”

„Sunt terminată.” Se întoarse, și o luă pe Ciana de mână.

„Închide ochii, respiră adânc și ține-o de mână.” Mâinile reci ale fetei tremurau în timp ce Ciana o ținea de mână. "Dacă nu respiri, vei leșina. Mâinile tale sunt reci ca gheața.”

Bărbia fetei tremura când dădu din cap. E expirat și a apirat aer adânc în piept.

“Acum, ai o mantra?”

Clătină din cap, ținându-și respirația.

“Bine, folosește-o pe a mea astazi, apoi mai târziu găsește-ți una pentru tine.”

A expirat. ”Îți mulțumesc. Ce s-a întâmplat?”

Ciana s-a întors și și-a luat următoarea ținută din raft; o ținută neagră din denim Michelle Keegan cu mânecă lungă, cu butoane argintii de la glezne până la gât. „Oh Doamne.”

“Oh Doamne? Asta e mantra ta?”

Ciana a râs. „Nu, această rochie este de toată jena. Încercați acest lucru, Ommmm sat chit ekam brahma.”

„Ce?”

Ea repetă mantra.

“Ommmm sat chit ekam brahma?” întrebă fata.

“Perfect”, a spus Ciana.

Fata a spus-o din nou. „Ce înseamnă?”

“Este din sistemul apocaliptic hindus. O traducere aproximativă "Sinele este atotpătrunzător, radiant, fără de trup, fără durere."

”Îmi place.”

„Spune-ți această mantră la nesfârșit, pe măsură ce faci prima defilare plină de durere.”

„De unde știai că e prima mea oară?”

“Am ghicit.”

„Shady”, strigă „Maestrul de ceremonii”. „Tu ești următoarea.”

“Asta sunt eu. Sunt atât de speriată.”

„Arată-mi fața ta de scenă”, a spus Ciana. „Nu. Fără zâmbet.”

Shady încercă din nou.

„Închide ochii.” Ciana și-a folosit degetul pentru a netezi un punct maro în fardul verde de pleoapă de pe ochiul fetei.

„Shady!” a strigat managerul. „Treci aici.”

“Amintește-ți mantra. Tu ești Regina din Seba, care merge pe Appia Antica din Roma. Orașul acesta și lumea sunt ale tale. Uită-te în stânga și în dreapta, nu te uita în ochii nimănui. Uită-te numai la creștetul capetelor lor.

Acum, du-te și cucerește-i.” Ciana a bătut-o ușor pe Shady pe umăr în timp ce ea se întoarse spre podium.

Ciana oftă, în timp ce își scoase rochia de seară, o aruncă pe un scaun, apoi se îmbrăcă într-o rochie mulată pe corp, cu un nasturii argintii.

* * * * *

“Alfred,” Ciana a spus când tânărul a salutat-o din spatele barului sâmbătă seara. „Indiferent de ce comand…” Ea i-a dat o bancnotă de zece lire, “dă-mi întotdeauna un Seven-up.”

„S-a făcut.” A împăturit banconota de 10 lire și a băgat-o în buzunarul de la piept.

„În regulă. Cred că voi începe cu șampanie.”

„Imediat.” Alfred a luat o canelură de 9 g de pe raftul cu oglindă, apoi a ținut paharul la lumină. Mulțumit că era foarte curat, se duse la frigider să ia o sticlă de 7 de ani.

Douăzeci de minute mai târziu, paharul de șampanie era pe jumătate gol când dădu pagina. Cartea pe care o citea se numea La far. Aruncă o privire spre grosimea volumului.

Of, au mai ramas doar aproximativ patruzeci de pagini.

Barul de la Vine Inn era zgomotos, iar seara deveena și mai zgomotos. Dar ei i-a plăcut să citească acolo, deoarece locul a oferit o mare varietate de întâlniri neprevăzute.

„Acest scaun este ocupat?”

Se uita la bărbatul tânar de jos în sus, apoi arunca o privire spre cele trei scaune goale de pe ambele părți. „Da, este.”Nu arată rău. Să vedem din ce este făcut.

„Oh, ești cu cineva?”

”Nu”.

Părea confuz pentru o clipă. „Ce citești acolo?”

Ea ținea semnul la carte cu degetul și a închis cartea ca să poată citi titlul.

“Cred că am citit cartea asta.”

„Serios? Cine merge la far?”

“Urm…păzitorul luminii?”

„Nu cred.”

„Ucigașul?”

“Nu.”

„Inspectorul de la Scotland Yard?”

“No.” A deschis cartea și se întoarse la lectură.

“Nu știam că va exista un nenorocit de test,” el a mormăit și a lăsat-o, apoi a mers la capătul barului.

Ciana zâmbi, în timp ce a dat o altă pagină.

„Bună dragă.”

Hmm…drăgut. Puțin machiaj, fără piercing-uri. “Bună.”

Alfred luă prosopul de mâini de pe umăr pentru a șterge barul din fața noului venit. Se uită la ea și ridică o sprânceană.

Doamna arunca o privire îmspre sticla Cianei. “Voi sevi doar unul dintre acestea.”

Alfred se uită la Ciana.

Ea ridică din umeri.

“Este șampanie, nu-i așa?” întrebă doamna.

“Va trebui să văd dumneavoastră actul de identitate.”

„Firtezi cu mine, tinere?”

„Da, dar totuși trebuie să văd actul de identitate.”

“Ei bine, la naiba. Ce se întâmplă dacă nu am un act de identitate?”

„Atunci nu vă pot servi.”

„Voi garanta pentru ea”, a spus Ciana.

„Ce se întâmplă dacă este minoră?”

„Dacă este minoră, atunci eu sunt mama ei.”

„Serios? N-aș fi ghicit niciodată că ai mai mult de treizeci și șapte de ani.”

„Amuzant”, a spus Ciana.

Alfred zâmbi și a mers să aducă băutura.

„Mulțumesc”, i-a spus doamna Cianei. “Am permisul de conducere, dar îmi place să iau la mișto băieții.”

„Da, și mie. Dar nu literalmente la mișto.”

„Adică, așa ca, relații metaforice, sau intelectuale?”

“Oricare.”

“Poftim.” Alfred a pus paharul de șampanie în fața doamnei.

Ea a gustat-o. “Asta e Seven-up! Crezi că sunt o idioată?”

“Ai spus că vrei ceea ce bea și ea.”

“La dracu, Alfred,” Ciana a spus. „Nu trebuie să le spui oamenilor că beau Seven-up.”

„Nu mi-ai spus că este un secret.”

Își îndoi degetul indicator pentru ca el să se apropie. Se apleca spre ea, deasupra barului.

„Indiferent de ceea ce comand,” a spus Ciana în șoaptă cu voce tare, „Dă-mi întotdeauna Seven-up. Și nu spune nimănui.”

„Ah, bine. Am înțeles. Te temi că îți vei pierde inhibițiile dacă te vei îmbăta.”

“Da, Alfred. Asta mă îngrijorează mai mult decât orice altceva pe lume.”

Cealaltă doamnă râse.

„Atunci vrei o șampanie de fapt?” el a zis doamnei.

„Da, chiar încerc să-mi înec inhibițiile.”

“Imediat.”

„Sunt Ciana.” Îi oferi mâna.

”Aliska. Mă bucur să te cunosc. Poți să spui că sunt gay, doar după înfățișare?”

Ciana a dat drumul mâinii ei. „Nu. Asta vrei de fapt?

„Da. Aceasta este prima mea dată, și nu am știut cum să mă îmbrac.

„Prima dată? Ce vârstă ai, douăzeci și doi, douăzeci și trei?”

„Douăzeci și unu, de fapt.”

„Și acum ai devenit gay?”

“M-am gândit să încerc. Sunt terminat cu tot rahatul ală de heterosexualitate.

"Nu mai vrei să ai un sexual cu un partener de sex opus?"

Ea încuviință din cap, apoi ridica paharul pe care Alfred tocmai îl pusese în fața ei. Ea gustă, apoi plescăi din buze. “Acum, e mai bine. Cât costă?” Deschise geanta.

“Trei lire sterline, cinci, dragă.”

“Uau.” Ea i-a dat o bancnotă de cinci. „Poate că ar trebui să beau Seven-up.”

„Este la același preț.” Alfred a plecat să facă schimbare.

"Acum vezi de ce trec la femei?"

„Da, un pic politețe mică ar fi frumoasă. În plus fetelor le place să se îmbrățișeze după sex. "

„Ai dreptate în această privință.” Aliska își sorbi băutura. “După ce ești epuizată, cea mai bună parte este să vă îmbrățișați. Cei mai mulți dintre ratații cu care m-am jucat fie au sărit din pat pentru a-și trage pantalonii, și au zbughit-o pe ușă, fie au adormit și au început să sforăie. "

„Cei mai mulți ai mei, au dormit. Și apoi se așteaptă să le fac micul dejun dimineața.”

„Da. O lesbiană te va ajuta probabil să faci micul dejun.”

Barmanul se întoarse să vadă dacă mai vor alte băuturi. Aliska și-a împins paharul gol către el.

“Cât de multe fete gay sunt aici, Alfred, chiar acum?” întrebă ea.

Se uită în jur la clienți. „Cel puțin o jumătate de duzină.”

Ambele femei s-au întors să se uite la oameni.

„Cum poți să îți dai seama dacă o fată este gay?” A întrebat Aliska. „Știu cum arată o față cu trăsături masculine. Le-am căutat pe Google. Dar cel cu trăsături feminine, habar n-am.”

„Nu văd niciuna cu trăsături masculine”, a spus Ciana, „dar la naibe, probabil că arătăm ca unele care au trăsături feminine.

“De ce vă uitați la lesbiene?” Întrebă Alfred.

„Ne gândim să trecem în cealaltă parte”, a spus Ciana.

„Dar încă nu ați trecut?”

„Nu”, a spus Aliska. „Suntem doar în faza de cercetare.”

„Ah, da. O sp fiți o pereche minunată de lesbiene.”

S-au întors să se uite la el. ”Te gândești să treci în partea cealaltă, Alfred? A întrebat Ciana.

„La dracu’, nu. Vomit.” El le-a lăsat ca să se ocupe de un alt client.

“Crezi că ar fi într-adevăr ceva care să te facă să vomiți? A întrebat Aliska.

„Probabil. Oricum, nu sunt gata să renunț la penisuri încă”, a spus Ciana.

„Eu sunt. Cel puțin pentru o vreme.”

"Un alt lucru bun despre sexul gay", a spus Ciana, "nu rămâi gravidă".

“Dar încă ai nevoie de protecție împotriva bolilor cu transmitere pe cale sexuală.”

„Cum folosesc fetele gay protecție?”

„Niciodată nu mi-am dat seama că dacă treci în partea cealaltă, ar fi atât de complicat,” a spus Aliska.

“Fetelor, vă putem lua ce va de băut?

S-au întors să vadă două femei tinere în fuste scurte și o varietate de piercing-uri; în buza inferioară, în sprâncene, în limbă…

„Sau două?” A doua femeie era blondă, în jur de douăzeci și cinci de ani. Avea un zâmbet dulce și un cercel cu diamant în nara stângă.

”Hmm, nu…” Aliska a spus.

“Iubiții noștri se vor întoarce într-un minut”, a spus Ciana.

“Oh,” a spus blonda. “Am crezut că vreți să petreceți.”

Aliska și Cian au clătinat din cap, ceea ce le-au făcut ca buclele lor să se miște în jurul feței.

Doamnele le-au lăsat, iar blonda a făcut un semn către Alfred ca și cum l-ar fi împușcat cu degetul.

“Asta a fost înfricoșător.” Aliska își înghiți băutura.

„Știu. Dar și un pic distractiv.”

“Da, distractiv până la un punct. Am fi putut fi violate de două femei.

Au râs apoi..

„L-ai văzut pe tipul acela singur de la masă?” A întrebat Aliska.

Ciana și-a aruncat o privire în oglinda barului. „Te referi la cel în costumul bleumarin și ras în cap?”

Aliska încuviință din cap.

“Te decizi să nu mai treci în partea cealaltă?”

“Le voi mai da o șansă bărbaților.”

„Se tot uită la noi”, a spus Ciana.

„O să trec aproape de lângă el și să văd ce se întâmplă.”

„În regulă. Întotdeauna am vrut să văd cum e să treci foarte aproape de cineva.”

Aliska și-a terminat băutura. “Să vedem.”

“Succes.”

Aliska a mers înspre bărbat, legănându-și geanta peste umăr.

Ciana o privi. Cu o asemenea mișcare ar trebui să fie pe podium cu mine.

Tipul stătea în timp ea ce se apropia.

Ciana nu a putut auzi ceea ce a spus, dar el a făcut un semn către scaunul de lângă el.

Aliska ezită și se uită înapoi la Ciana.

Ciana zâmbi și îi facu un semn cu degetul mare.

Aliska s-a așezat pe locul oferit.

Ciana s-a întors la lectura ei.

Zece minute mai târziu, un bărbat s-a așezat pe taburetul de lângă Ciana.

Îi arunca o privire, apoi se întoarse la cartea ei. Îl privi cu coada ochiului.

El a deschis un caiet mic și începu sa lucreze la o formulă matematică lungă.

„Ce pot să își aduc?” Întrebă Alfred.

„Dr. Pepper, te rog.” El nu și-a întors privirea de la matematica lui.

I-a sosit băutura. Omul a scos o rolă de bancnote dintr-un buzunar interior al jachetei sale de sport, a luat o bancnotă de cinci lire și i-a dat-o.

Ciana nu mai experimentase niciodată situația în care se afla atât de aproape de un bărbat și el nu îi acorda atenție.

Începu să rezolve o nouă formulă.

Îl privi cu atenție. Părea să fie aibă în jur de 20 de ani, ochi bânzi albaștri, și păr blond, barbă nerasă de două zile.

S-a scărpinat în cap, și-a ridicat băutura, a pus-o înapoi fără să bea, apoi a șters un simbol de însumare pentru a-l înlocui cu rădăcină pătrată. Aplecându-se, își încrucișă brațele, și se uita la matematica mâzgălită.

Ea își intoarse capul ca să vadă ecuația plictisitoare.

Sorbi din pahar, l-a pus jos, și apoi adaugă un alt rând de numere și simboluri.

S-a dus parfumul meu? Sorbi din bautura sa, apoi mirosi interiorul încheieturii.

„Margaretă”, a spus el.

„Ce?”

„Parfumul tău. Margaretă a lui Marc Jacobs.”

„De unde știi asta?”

„Mirosul de fructe. Te-ai îmbăiat în parfumul ăsta?”

„Nu. Poate că nasul tău trebuie să se îmbăieze.”

„Mă îndoiesc de asta.” El și-a răsucit ceasul său Rolex de aur. "Nu te-ai întrebat de ce toate scaunele de bar din jurul tău sunt libere?"

Aruncă o privire spre dreapta și spre stânga. Fața ei se înroși.

„Nu îți stă rău să fii îmbujurată.” Zambi, aratându-și dinții perfect drepți; rezultatul a doi ani de purtat aparate dentare dureroase atunci când era adolescent.

„Îți bați joc de mine.” Ochi albaștri frumoși. Cum se numește acea culoare? Culoarea cerului sau a safirului, poate. Părul lui arată a fi decolorat de soare. Surfer? Mustața este puțin cam stufoasă, dar e în regulă.

"Da, un pic", a spus el.

„Ei bine, atunci, nu mă deranjează să vă spun că formula este greșită.”

„Nu, nu este greșită.”

“Ar trebui să fie algebra?”

Încuviință din cap, uitându-se la formulă.

„Atunci încercarea dumneavoastră timidă de a mă impresiona cu inteligența dumneavoastră merită numai nota „4”, atât la matematică, cât și la inițiat o conversație.”

“Ce este în neregulă cu ea? Domnișoara profesor de matematică antică.”

„Sub simbolul de rădăcină pătrată, aveți d pătrat unde ar trebui să fie c pătrat.”

„Oh.” El l-a șters și a făcut corectarea. „Știam asta.”

„Sigur că ai știut.”

“Cum de știi această formulă?”

„Teoria relativității speciale a lui Einstein este necesară în secundar inferior.”

„Oh.” Sorbi din pahar. “Nimeni nu ajunge la far.”

Ea se uită la cartea ei. „Minunat!” A închis-o. „Spoiler frumos. Tocmai ai distrus povestea pentru mine.”

„De ce? Cu siguranță, ați știut că farul este o metaforă, nu o destinație reală.”

“Nu cunoști diferența dintre o metaforă și o comparație.” Își ridica paharul gol, ca să-l vadă Alfred.

Alfred i-a făcut cu ochiul și a ridicat șapte degete, apoi a arătat în sus.

Ciana și-a dat ochii peste cap.

“Știu că una e o alegorie și cealaltă nu este.” Și-a împins paharul gol catre Alfred.

„Deci,” a spus ea, „ce altceva poți face, pe lângă faptul că șterpelești matematica incorectă a altora, folosești cuvinte mari pe care nu le poți defini, și băuturi răcoritoare?”

„Citesc.”

„Sigur că da.”

“În ziua în care un om permite să apară dragostea adevărată, acele lucruri care sunt bine gândite vor cădea în confuzie.”

„Dante nu va aprecia citatul greșit din „Divina Comedie”.

„Poți face mai bine?”

„Cât de îndepărtată este viziunea ta de a apăsa din nou pe mine, calutul tău gol. De data aceasta nu mă voi ridca la jocul tău.”

„Homer?”

„Nu. Lady Poinciana Victoria Lancaster.” Ea a atins cu paharul ei de sticlă de paharul lui.

Recunoașterea l-a lovit ca un pocnet de tunet. „Numărul treizeci și șapte!” șopti el.

„Ce?”

“Hmm.”

Se apleca spre el, cu ochii ațintiți asupra lui. ”Ce ai spus?”

„Ș- Șapte”, a bâlbâit el. „Tocmai mi-am adus aminte de șapte, dimineața. Am o întâlnire cu, ăăă, la Nuvaro Aquatine Corporation la șapte. " Și-a luat caietul. “Noapte bună.” Se grăbi să plece.

„Așteaptă”, a strigat ea. “Ce…Cine?”

Dar ea se adresă numai spatelui lui care se îndepărta.

Capitolul trei

22 iunie, Londra, Anglia

Luni dimineața, Kendrick Lawless a mers cu metroul aglomerat la Secția de Poliție Harlesden din Craven Park, la Church End și Roundwood, unde lucra ca inspector de douăzeci și trei de ani. A avut de nenumărate ori speranța că va fi promovat la gradul de Inspector Șef înainte de a se pensiona.

La cincizeci si patru de ani, era complet încărunțit. În anii trecuți, purta o mustață, dar după ce a albit, și-a ras-o. Avea patruzeci de kilograme în exces, iar acea greutate din zona mediană îl încetinea.

Primul caz din teancul de dosare de pe biroul lui a fost „interferența vehiculelor cu motor”.

Kendrick trebuia să caute definiția exactă înainte de a-l interoga pe suspect.

„O persoană este vinovată de încălcarea interferenței a vehiculului dacă interferează cu un autovehicul sau o remorcă sau cu orice obiect transportat în sau pe un autovehicul sau o remorcă, cu intenția ca o infracțiune specificată să fie comisă de el însuși sau de o altă persoană.

Uau, clar ca Tamisa în luna august. Ce altceva mai am?

Următorul caz a fost o adolescentă, care furat din magazin. A ieșit dintr-un magazin cu o geantă in valoare de 3.20 lire. Agentul de pază a oprit-o și a dus-o la managerul magazinului. Ea a predat geanta și și-a cerut scuze. Managerul a lăsat-o să plece numai cu un avertisment. O oră mai târziu, aceeași fată a încercat să fure aceeași geantă. De data aceasta, managerul a predat-o unui ofițer de poliție.

Asta e un caz ușor. Ce urmează?

Primirea de bunuri furate.

Următorul?

Furtul de biciclete.

Apoi, furt din buzunare.

Lanaiba, asta e tot ce a mai rămas din viața mea?

Se lăsă pe spate, frecându-și ochii, apoi își coborî mâinile pe față.

“Inspector”, a spus colegul său de birou, Alice Templeton. “Vrei o cană de ceai?”

“Sergent, ai spus cuvântul magic. Hai să mergem la cantină, eu plătesc.”

Au ocupat o masă mică în cantina aglomerată, și discutau la un ceai.

Alice avea 47 de ani, văduvă, și atletică. Era blondă naturală și , de curând, și-a prins bărul în coc, sau și-l undula. Dacă nu avea riduri în jurul ochilor, ea ar fi putut fi trece drept o maratonistă de treizeci și ceva de ani. Dar nu era. Ea lucra în fiecare zi, și îi plăcea serile liniștite petrecute de una singură. Era o introvertită, preferând să-și petreacă timpul cu colecția ei de două sute douăzeci de plante carnivore, în loc să se ocupe de oameni și de dramele lor continue. Cu toate acestea, ea se chinuia să socializeze. Altfel, știa că era sortită vieții de persoană necăsătorită.

“Ai vrea, um…” Alice sorbi ceaiul fierbinte. “… să te alături grupului nostru de păsărari?”

„Ești o observatoare de păsări?”

„Da. Mi se pare foarte relaxant.”

„Îmi place să mă uit la păsările colorate zburând în jurul feeder-ului meu din grădină”, a spus Kendrick. “Știi că pisicile sălbatice sunt o mare problemă.”

„Oh, da. Ele omoară pui de pasări și ouăle de asemenea.”

“Dar cum să le controlezi?” întrebă el.

“Ele pot fi prinse, și apoi ce? Să le eutanasiezi?

“Sau să le fie găsită o case primitoare. Oamenii cumpară pisoi în magazine pentru animale de companie. De ce să nu ia și o pisică sălbatică?”

“O idee bună”, a spus Alice.

Și-a pus jos ceașca de ceai. “Cât de multe în grupul tău de păsărari?”

Ea zâmbi. „Dacă te alături, vom fi doi.”

Kendrick i-a zâmbit. „Când este următoarea întâlnire?”

„În seara asta, la 7.00, la apartamentul meu. Gustări și băuturi pentru adulți.”

„Ar trebui să-mi aduc canarul?”

„Aș fi absolut încântată să îți întâlnesc canarul, dar aș prefera niște muște pentru animalele mele de companie.”

Și-a ridica ceașca de ceai și sprâncenele.

* * * * *

Marți dimineața devreme, când metroul se opri la stația Harlesden, un bărbat se lovi de inspectorul Kendrick Lawless.

„Îmi pare rău, prietene.” Barbatul se întoarse inainte ca Kendrick să-l privească.

Pe stradă, Kendrick s-a oprit pentru două chifle cu burtă de porc la vânzătorul ambulant preferat. In timp ce i se făceau sandvișurile, își cauta

banii în buzunare. În buzunarul drept al hainei, a găsit o foaie pliată de hârtie de tabletă care nu mai fusese acolo înainte.

„Ce naiba?” Desfăcu hârtia pentru a vedea mâzgălile unui copil, abia inteligibile.

„3.80 lire dragă,” doamna din spatele tejghelei a spus.

„Um, da, bine.” I-a înmânat 5 bancnote de o liră.

„1.20 vi se returnează. Ea nu a făcut o mișcare spre casa de marcat; doar a așteptat.

„Restul este pentru tine, Jamey.”

„Mulțumesc, dragă. Noroc.”

Hoinărea pe stradă, îndreptându-se spre secție, încercând să-și seama cum mergea.

“Trei bărbați uciși luni, luni, cu pistoale diferite”, șopti Kendrick. “Numărul patru, sinucidere falsă pe barca. Toate legate de complot fals. Verificați sublinierea davenport.”

El a dat una dintre chifle cu porc lui Alice care zâmbea, apoi s-a dus la biroul din capătul camerei.

Lucra la micul dejun în timp ce citea din nou nota.

“Hei, Ken Dick”, a spus unul dintre colegii de birou. “Ai rezolvat astăzi vreunul dintre cazurile mari?”

Mai mulți barbați au râs.

Kendrick zâmbi și a făcut cu mâna.

„Am auzit că există un loc vacant pentru inspectorul șef al patrupedelor dispărute la departamentul de câței pierduți”, a spus un alt bărbat.

Acest lucru a adus mai multe râsete dorizorii.

„Nu aveți nimic mai bun de făcut”, a spus Sergentul Alice Templeton, „decât să vă luați de cel care lucrează cel mai mult în acest birou?”

„Ce a deranjat-o?” unul dintre ei îi șopti amicului său.

Kendrick zâmbi când s-a întors către computer și verifică lista infracțiunilor care avuseseră loc lunea trecută. Numărul mediu de omoruri pentru Londra este de trei pe săptămână, iar aici au fost trei într-o singură zi.

„Eddie Caster, Willis D. Whittaker și George Alexander Windsor”, el a citit de pe ecran. “Toți împușcați în cap de armă de calibru mic la diferite adrese din jurul orașului. Nu există arme, cartușe sau amprente digitale găsite în locul faptei.”

El a căutat sinucideri în baza de date a departamentului.

Joia trecută a fost numai o sinucidere. Omul a murit pe o barcă la docurile de la St. Katherine Marina, pe Tamisa. Se pare că a avut loc luni seara târziu sau marți dimineața. Nimeni nu a observat cadavrul până la orele 11 de dimineată. Un pistol de țintă marcă Ruger MK IV .22 a fost găsit lângă cadavru. El a fost împușcat o dată în tâmpla stângă, de la distanță mică.

Un om care trăiește pe o barcă din apropiere a raportat că a fost trezit de două zgomote, la zece sau cincisprezece secunde distanță, dar el s-a întors la culcare, fără a se gândi la nimic cu privire la asta până când au găsit cadavrul domnului Raymond Kliver. Raportul a fost depus de inspectorul Robert Welch.

“Hei, Bobby,” Kendrick strigă în cameră. "Sinuciderea aceea de pe Tamisa, a avut tipul arsuri de pulbere pe mâna stângă?"

“Niciun raport autopsie încă,” Bobby a spus. “Ai de gând să-l aresteze pe tip pentru auto-crimă, dragă Dick?”

„Da, probabil.” Era obișnuit cu glumițele. El mergea cu valul. „Cu siguranță va primi viață în închisoare.”

Acea remarcă i-a adus un chicotit de la Alice Templeton.

A făcut clic pe baza de date pentru autopsie și a descoperit că activitatea la cadavrul domnului Kliver fusese finalizată. A deschis fișierul și a citit raportul. Destul de sigur, s-au găsit reziduuri de pulbere arsă pe mâna lui stângă. O plagă împușcată din apropiere în partea stângă a capului, de calibru mic.

Hmm, s-au auzit două împușcături.

În dosarul privind pe Kliver era imaginea unei note scrise; "acei nenorociți m-au ruinat. Sunt terminat."

De asemenea, el a constatat că ofițer Welch nu a percheziționat casa defunctului. Departamentul a trimis doi sergenți la adresa pentru a raporta moartea celor dragi, dar au aflat că bărbatul a locuia singur și nu a avut rude apropiate.

Kendrick a deschis pagina de web Justice of the Peace și a solicitat un mandat de percheziție pentru apartamentul domnului Kliver. A bifat rubrica pentru „posibilitatea ca anumite probe să fie distruse".

Cererea a fost aprobată automat. Kendrick a tipărit mandatul de perchezitie, apoi a numit laboratorul de la locul crimei pentru a cere celor doi tehnicieni să se întâlnească cu el la apartament. Și-a luat haina și a început să se îndrepte spre ușă, apoi se întoarse înapoi.

El a observat că Alice să uita le el în timp ce își lua nota scrise de mână și și a pus-o în buzunar. „Masa de prânz la doisprezece?" zise el.

Ea zâmbi și încuviință din cap.

Preocupat de informatiile de pe nota scrisă, se grăbi spre sala de probe din subsol. Acolo a semnat pentru un set de chei găsite pe corpul persoanei care s-a sinucis.

Douăzeci de minute mai târziu, el aștepta pe veranda de la adresa176 Calderon Road. Curând, camioneta de cercetare la fața locului a parcat, iar

cei doi tehnicieni, îmbrăcați în jachete de laborator albe, au ieșit. Ei și-au luat trusele din portbagajul vehiculului.

„Ce avem, domnule Inspector?”

“Nu sunt sigur. Vreau doar să arunc o privire, să văd.”

„Acest loc nu a fost trecut în evidențele noastre, așa că niciunul dintre noi nu a mai fost aici.”

„În regulă.”

A bătut la ușă pentru a se asigura ca nimeni nu se afla înăuntru, apoi folosi cheia din camera de probe pentru a deschide ușa. Cei doi bărbați și-au pus încălțările de protecție și și-au pus mănuși de latex.

El și-a pus propriile încălțări și i-a urmat în interior. Văzu canapeaua cu dungi maro și negre lângă peretele camerei din față. El nu a putut merge direct la ea, pentru că nu vroia să ridice nicio suspiciune, dar el a fost dornic să arunce o privire dedesubt.

Tehnicienii au urmat rutina lor de a ridica amprente și de a ridica lucruri neobișnuite.

Kendrick se plimbă prin jurul, având grijă să nu deranjeze lucrurile. Tocmai când a decis să verifice canapeaua, unul dintre bărbați îngenunche să se uite sub ea.

„Salut. Ce-i asta?”

“Vezi ceva, Mike?”

“Există o umflătură aici, Willy.” Scoase o lanternă din buzunarul de la piept. “Arată ca ceva greu.”

“Să dăm canapeaua la o parte pentru a vedea ce este.”

Kendrick veni să stea în spatele lor.

Mike a împins canapeaua pe spate.

“Ceva este acolo.”

Willy încerca să atingă ce este în jurul umflării. “Metal greu, asta este.”

A tras căptușeala și o punga neagră de gunoi a căzut.

Luând geanta de colțuri, Mike a ridicat-o pentru a deversa conținutul acesteia.

Kendrick fluieră. „La naiba!”

“Trei pistoale”, a spus Mike.

“Ce a făcut acest tip?” Willy se uită spre Kendrick.

“S-a sinucis.” Kendrick a spus: „Cu un pistol de calibru douăzeci și doi.”

"Toate trei dintre acestea arată ca niște pistoale de calibru douăzeci și doi."

„Serios?”

Mike încuviință, în timp ce le-a băgat cu mare grijă în pungi de probe.

"Ambalează și asta," a spus Kendrick, arătând spre un teanc de certificate de stoc pe care le-ar găsi pe blatul din bucătărie. Cel de sus părea să fi fost înfpșurat, apoi se îndreptă.

„Te-ai prins, Inspectore.”

"Anunță-mă de îndată ce oamenii tăi vor finaliza analiza de laborator. Vreau să fac unele cercetări cu privire la aceste certifcate de acțiuni. "

O veche mașină de scris Remington era pe un bufet.

“Să luăm și mașina de scris. Vreau ca voi să o comparați cu biletul de sinucidere.

„Am înțeles”, a spus Willy.

* * * * *

Scipio s-a angajat ca stagiar la Hollister’s Office Cleaning Company din Dartford, în sud-estul Londrei.

Purtând noua sa uniformă, așteptă ca echipajul de curățenie de la noul său angajator să înceapă intrând pe ușa din spate a clădirii de birouri Glamsky-Willers, cu treizeci și cinci de etaje. Era ora 21,00 când a rămas în urma echipajului de treizeci și cinci de bărbați și femei care trebuiau să înceapă tura de noapte.

În timp ce ceilalți s-au dus la etajele lor atribuite pentru a începe curățarea lor, Scipio și-a pus mănuși de latex și a luat un coș mare de gunoi pliabil. Și-a băgat rucsacul în el, apoi l-a împins la liftul de marfă. A luat liftul la subsol, unde se afla laboratorul de cercetare Eco-Linkway.

Conștient de camerele de securitate, el a hoinărit pe holuri, colectând gunoi, până când a găsit o ușă cu un semn de avertizare roșu și galben, pe care era scris "PERICOL BIO". Ușa avea o fereastră groasă de sticlă armată cu sârmă. Era singura ușa din laborator cu semnul de avertizare - era cea pe care o dorea. Încercă să deschidă ușa, așteptându-se să fie încuiată. Era încuiată.

Și-a împins căruciorul până la capătul holului și l-a parcat pentru a bloca vederea camerelor.

În genunchi, în spatele căruciorului, utiliza o șurubelniță Phillips pentru a scoate grătarul de pe orificiul de ventilație pentru aerul condiționat. A scos din rucsac două bombe fumigene de 4 kg, a aprins siguranțele, apoi le-a aruncat în conducta de aer. După înlocuirea grătarului, el a continuat să facă colecteze gunoi.

Aşteptă cinci minute pentru a se asigura că fumul usturător şi negru circula prin clădire, apoi se întoarse brusc, privind în jur. Apoi își ridică privirea

spre cea mai apropiată cameră de securitate, dând din mâini în mod frenetic.

„Foc!” strigă el. „Foc!”

Lăsându-și căruciorul lângă camera Bio Hazard, a alergat la liftul de marfă. După ce a tras maneta de alarmă de incendiu, el a luat liftul până la etajul principal.

Agenții de pază îi scoteau afară pe toți oamenii de la curățenie pe ușa din față. A rămas înapoi, așteptând sosirea pompierilor.

Apucă pe primul pompier care intră pe ușă.

„Ajută-mă. Grăbește-te. Prietenul meu e prins dedesubt. Adu-ți toporul de incendiu. Va trebui să-l scoți afară.”

“Du-mă la el.”

Holul se umplea cu fum negru.

Au luat liftul jos, apoi Scipio a fugit înaintea pompierului la unde a lăsat coșul de gunoi.

”Aici” L-am auzit strigând de aici. Poți să spargi ușa de jos? Trebuie să-l salvăm. Am încercat să intru pe ușă, dar nu am avut putere."

„Rămâneți pe loc!” pompierii strigau. Lovea cu toporul, dar nu avea nici un efect asupra sticlei întărite. Lovind din nou, cu toporul a tăiat o bucată mică de geam.

„Grăbește-te!” Scipio a strigat. „Trebuie să-l salvezi.”

Următoarea lovitură a spulberat geamul. Pompierul a pătruns înăuntru și a deschis ușa, declanșând alarma de securitate.

Scipio a fugit înaintea pompierului. „Larry!” strigă el. „Unde ești?!”

Niciun răspuns.

“Te duci acolo”, a spus Scipio. „Mă duc în partea aceea.”

„În regulă.”

Scipio a fugit prin laborator, dar el nu îl căuta pe Larry.

În cele din urmă, el a ajuns la o casetă de sticlă care conținea ceea ce vroia.

A luat din carcasă două fiole etichetate „Antrax”, și le-a înlocuit cu flacoanele de sticlă care conțineau o pulbere neagră inertă. După ce a scos din buzunarul jachetei o carcasă de plastic umplută cu cauciuc spumă, a pus cu grijă antraxul în carcasă, apoi a introdus carcasa într-o pungă Ziploc. Puse bacteriile mortale în buzunarul de la haină și închise carcasa de sticlă.

Alergând spre capătul camerei, el a strigat către pompier: „l-ai găsit?”

„Nu, nu e nimeni acolo jos.”

„Camera alăturată. Trebuie să-l fi auzit în camera alăturată. Să mergem.”

Acea cameră nu a fost încuiată. Pompierul a deschis ușa. „Larry!” strigă el.

“Dumnezeule,” Scipio a strigat, “ce s-a întâmplat cu el?”

“Ușurel, amice. Îl vom găsi.”

„Tu verifică ultima cameră. Mă duc în partea de sus să văd dacă a reușit să iasă cumva, în alt mod.”

„În regulă. Ai grijă.”

Scipio și-a luat rucsacul din coșul de gunoi și a fugit prin fum spre lift.

La etaj, s-a ăntâlnit cu un alt pompier.

„Unul dintre colegii tăi este la subsol, și îl caută pe colegul meu. Poți să-l găsești și să-i spui că l-am găsit pe Larry aici? Larry a scăpat de rău. E afară. Mă tem prea tare să mă întorc la subsol.”

„În regulă. Mă duc să-l găsesc. Ieșiți înainte ca focul să ajungă la acest etaj.”

”Da, domnule. Am ieșit.”

* * * * *

În dimineața următoare, inspectorul Kendrick Lawless stătea la biroul său cu cele trei pistoale și certificate de acțiuni.

Laboratorul poliției a raportat că carușele recuperate din capetele celor trei bărbați uciși de calibru .22 au fost trase cu cele trei pistoale. De asemenea, ei au găsit o amprentă parțială pe țeava unuia dintre pistoale. Se potrivește cu degetul mare de la mâna stânga a domnului Kliver.

Kendrick a sunat la camera de probe și a întrebat dacă au fost recuperate certificate de acțiuni de la cele trei case ale persoanelor; au fost recuperate, și el a cerut ca acestea să fie trimise la biroul său.

“Alice,” a spus el. „Te deranjează dacă arunci o privire la asta?”

“Ce e, Ken?” Se apropie de el, și stătea în picioare.

“Aceste certificate de acțiuni sunt din apartamentul domnului Kliver, iar aceste alte trei seturi sunt din casele oamenilor uciși.”

„Kliver? Cel care s-a sinucis?”

„Da.”

„Câte certificate?” întrebă ea.

„Fiecare bărbat avea trei sute, și fiecare certificat este pentru o sută de acțiuni, totalizând suma de o sută douăzeci de mii.”

„Microsoft Corporation”, șopti ea, în timp ce apăsă pe telefon. Ea a găsit prețurile de închidere pentru Bursa de Valori din New York, apoi a făcut un

calcul rapid. “La prețurile de astăzi, înseamnă peste nouăsprezece milioane de dolari. Domnul Kliver ar fi un multi-milionar, cel puțin pe hârtie. De ce a fost atât de supărat încât s-a simțit obligat să-i ucidă pe ei și apoi să se sinucidă?”

„Hmm…mă întreb.” Kendrick a găsit numărul de telefon pentru agentul de transfer pentru Microsoft Corporation online, apoi a apelat. După ce s-a identificat ca ofițer de poliție, a fost pusă în legătură cu o doamnă cu o voce foarte plăcută.

“Sunt Louise Martin. Cum vă pot ajuta, domnule Inspector Lawless?”

“Am recuperat unele certificate de acțiuni Microsoft, și aș dori să aflu dacă acestea sunt documente valabile.”

„Îmi puteți da primul număr de serie, vă rog?”

“MS șapte, opt, trei, patru, cinci.”

„O clipă. Voi căuta acel număr.”

“În regulă, nu vă grăbiți.”

„Hmm…spuneți-mi un alt număr.”

“MS șapte, opt, trei, patru, șase.”

„În regulă. Câte certificate dintre aceste aveți?”

“O mie două sute.”

“Dați-mi un număr de la jumătatea listei.”

“MS șapte opt șapte șase trei,” Kendrick a spus.

“Acestea sunt toate numere invalide, domnule Inspector.”

„Serios?”

„Da, mă tem că sunt false.”

„Ei bine, în regulă. Apreciez ajutorul dumneavoastră, domnișoară Martin.”

„Cu mare plăcere.”

Kendrick a finalizat convorbirea. „Sunt toate false.”

"Deci, domnul Kliver," Alice a spus, "probabil ați descoperit că v-au vândut certificate de acțiuni false și v-au oferit un asemenea chilipir care v-au distrus toate economiile în cursul acestei afaceri. Da, asta ar fi suficient pentru a mă enerva și pe mine.”

* * * * *

„Inspectorul Kendrick Lawless, staționat la secția de poliție Harlesden din Craven Park, a rezolvat ieri trei cazuri de omor”, a citit Scipio în ziarul de dimineață. „Prin munca inteligentă a poliției și cu ajutorul sergentului Alice Templeton, a descoperit că cele trei omoruri erau legate de o schemă falsă de certificate de acțiuni. Se pare că ucigașul a fost înșelat de Eddie Caster, Willis D. Whittaker și George Alexander Windsor. El a împușcat pe cei trei bărbați, în stil de execuție, apoi domnul Raymond Kliver și-a luat propria viață.“

Singurul nume important în toată afacerea asta este George Alexander Windsor, Ducele de Gloucester, alias numărul douăzeci și șapte. Îl pot tăia de pe listă.

Scipio a citit restul articolului. Nicio mențiune de două focuri de armă trase pe barca în cazul în care domnul Kliver a murit. După ce l-am ucis, domnule Inspector Lawless, a trebuit să-i pun mâna pe pistol, nu numai ca să-și lase amprentele, ci și să-și apese degetul pe trăgaci, trăgând o lovitură în aer și, prin urmare, să depozitez reziduurile de praf de pușcă pe mână.

* * * * *

„Mă urmărești?”

Scipio s-a oprit pe trotuar în afara hotelului, dar nu s-a întors să se uite la ea. La naiba. A păsit pe trotuar pentru a opri un taxi. Dacă o ignor, poate că va crede că a făcut o greșeală.

„Nu poți să faci pe matematicianul prost aici, așa cum ai făcut-o în bar.” A mers în fața lui.

„Oh, Salut.”

„De ce ești pe strada mea?” A întrebat Ciana.

“Aceasta este strada ta?” Privi de-a lungul trotuarului aglomerat.

“Ei bine, nu de fapt a mea, dar apartamentul meu este de două străzi mai jos.”

“Și hotelul meu este chiar acolo.” Își îndreptă umbrela înfășurată spre ușa rotativă de alamă lustruită.

„Da, ce coincidență.” Se uita la portar, care statea cu ochii pe ei.

“Nu cred în coincidență; numai noroc și providență.”

„Deci crezi că este intervenția divină că te-am prins urmărindu-mă?”

„Poate exista o întrebare despre cine urmărește pe cine.”

„Cine pe cine urmărește”, a spus ea.

„Acesta este o întrebare?”

„Nu, o corecție gramaticală.”

„Ești o urmăritoare inteligentă, evazivă, și gramaticiană”, a spus Scipio.

„Și pedeapsa ta pentru acea remarcă șmecheră este să-mi cumperi prânzul.”

„Tocmai am luat prânzul.”

„Atunci, de ce arăți flămând?”

„Aceasta nu este expresia feței mele când îmi foame.” Zâmbi.

„Care este, atunci?”

„Este expresia mea pentru „am întârziat pentru o întâlnire”.

„Este o întâlnire de prânz?” A întrebat Ciana.

„Poate.”

„Fac ei cinste?”

“Acesta este singurul motiv pentru care merg.”

“Atunci puteți lua un asociat de afaceri cu tine. Un fierar drăguț, tânăr, viitor.”

“Nu ai avut o întâlnire de foarte mult timp, așa-i?”

“Am încercat aseară, dar tipul m-a lăsat.”

“Se întâmplă des?”

„Niciodată”.

“Trebuie să fi studiat tactul și diplomația sub Gingis Kahn.”

„Joseph Stalin.” Ciana își sterse o picătură de ploaie de pe obraz. „Cu cine te întâlnești?”

Și-a deschis umbrela și o ținu și peste ea.

Ea se apropie de el.

„Două pălării negre”.

„Evrei hasidici?”

“Poate, dar au spus că sunt hackeri de software.”

Ploaia ușoară lovea umbrela.

"Daca mi-ai spune doar toate lucrurile pe care nu le faci, nu am mai irosi timpul vorbind despre nimicuri.

„Nu mă vei lăsa să plec, nu-i așa?”

“Chiar vrei să pleci?” Ea îi zâmbi.

El și-a răsucit Rolex lui.

Ea ridică o sprânceană spre el.

„Ține asta.” El i-a dat umbrela ei și și-a scos telefonul. Când și-a atins ecranul, a apărut fotografia ei.

„La dracu, mă urmărești!”

El și-a închis ochii. După ce atras aer adânc în piept, a oftat. „Unde vrei să iei prânzul?”

“Într-un loc foarte public. Mă sperii.”

Privi peste umăr, apoi pe stradă. "Ce zici de mâncare chinezească?"

Privi și ea pe stradă, apoi încuviință.

S-au așezat la o masă mică lângă o fereastră mare din fața Restaurantului Silk Road.

“Nu ai spus nimic de cincisprezece minute”, a spus Scipio.

„Ba da, am spus,” a zis Ciana. "Am comandat pui cu nuci caju."

“Nu mi-ai spus nimic mie.”

“De unde ai fotografia mea?”

„Google.”

“Cum m-ai căutat pe Google dacă nu știi numele meu?”

„Știu numele tău.”

„Nu ți-am spus niciodată numele meu.”

„Lady Poinciana Victoria Lancaster.”

“Am spus doar că acel citat era scris de către ea.”

“Și ghici a cui fotografie a apărut atunci când am tastat în „Lady Poinciana Victoria Lancaster?”

„Oh.”

„De ce nu mi-ai spus că ești aristocrată?”

“Singurul lucru regal despre mine este că mi se permite să folosesc titlul de “Lady”.

“M-am gândit că toată lumea de viță aristocrată este bogată și locuiește în palate?”

Ciana a râs. “Ei bine, aceasta nu este cu siguranță bogată.”

Chelnerița le-a adus mâncarea.

“Cu ce te ocupi?” Și-a desfăcut bețișoarele.

“Sunt model.” Și ea a folosit beișoarele în locul furculiței.

„Ce model? Un cetățean model?”

„Da. Și eu fac ședințe foto pentru reclame la oje, produse de vopsit părul, pălării, haine de iarnă, și, uneori, defilez pe podium. "

„Ce muncă faină”.

„E în regulă.” Sorbi din ceaiul rece. „Acum știi totul despre mine, dar nici măcar nu-ți cunosc numele.”

“Scipio.”

„Ah, mi-a plăcut strategia ta de reținere a elefanților la Zama.”

„Da, Lord Hannibal, legiunile mele s-au bucurat de tocană de urechi de elefant în acea noapte, înainte de a distruge Cartagina.”

„E răutăcios ce spui”, a zis ea.

Mestecă o mușcătură de rolu de ouă. „Dar, oricum, distractiv.”

“Pentru ce ești în Londra?”

„Să dau afară treizeci și șase moștenitori regali ca să poți deveni regină.”

Îl privi lung, cu gura căscată.

„Ești numărul treizeci și șapte în linie de succesiune pentru tron.” Ridică o mușcătură de orez prăjit.

Ciana continua să se holbeze, fără să clipească.

“Poziția ta este, de asemenea, pe Google.”

Înghiți în sec. „Știu asta.”

„Glumeam. A fost doar o glumă.”

“Ei bine, nu foarte amuzantă. Ce se întâmplă dacă te caut și eu pe Google?”

„Te rog. Vedeți dacă afli ceva.”

S-a șters pe ,âni pe un șervețel, apoi apasa pe telefon. “Scipio și mai cum?”

„De fapt, este „Timothy Morton Delenor. „Scipio” este o poreclă.”

„Delenor” sună femeiesc. Ea a scris numele lui.

“Ar putea fi.” Făcu un semn cu mâna către chelneriță.

„Inginer independent de software”, șopti Ciana.

“Ai cafea?” o întrebă pe tânăra chelneriță infatuată.

”O, da, domnule. Foarte multă.”

“Vrei cafea, Ciana?”

Ea încuviință din cap, în timp ce citi despre el pe telefon.

„Două cafele, te rog.”

“Locuiește în Queens, New York,” Ciana citi cu voce tare. “Nu a fost niciodată căsătorit, Universitatea Columbia, licențiat în arheologie nautică.” Îi aruncă o privire. „Serios?”

El ridică din umeri, apoi zâmbi la chelnerița zâmbitoare. “Mulțumesc.” A pus frișcă își zahăr în cafea.

”Ei bine…” Ciana sorbi cafeaua, apoi puse zahăr. “Partea cu licențiat este corectă.”

„Acum știi totul despre mine”, a spus el.

“Cu excepția modului în care ai ajuns de la arheologie nautică la hat hacking.”

„Ai căutat „black hat (pălăria neagră)?”

"Da, sună fals. Chiar ai avut o întâlnire cu doi din ei?” întrebă ea.

“Da, dar le-am trimis mesaje text în timp ce nu vorbeai cu mine și am reprogramat pentru o întâlnire la cină”, a spus Scipio.

„Bine. Merg cu tine.”

“Ai de gând să faci pe cineva o cățea foarte bună.”

Ciana zâmbi și și-a dat părul peste umăr.

„Când este următoarea ședință foto?”

„Mâine dimineață”, a spus ea.

„Vin cu tine.”

Capitolul patru

În efectuarea de cercetare cu privire la membrii familiei regale, Scipio găsit Lady Elizabeth Montgomery Windsor care a fost internată la Institutul de Boli Mintale Nightingale în Marylebone, Londra, în 2013. La acea vreme avea optzeci și doi de ani.

Aceasta elimină numărul treizeci și unu.

Gilman Windsor Macintosh a fost diagnosticat cu boala Alzheimer în 2019 și este în prezent hrănit numai cu mâncare moale și ouă. Nu-și amintește de cei șapte copii sau de șaisprezece nepoți ai săi.

Numărul douăzeci și opt este în afara disputei.

* * * * *

La orele 16.00, în camera sa de hotel, Scipio s-a schimbat în haine curate; un costum gri Armani și o cămașă de culoare crem cu o cravată de culoare albastră.

“Uau.” Ciana stătea pe pat, privindu-l cum se îmbrăca. “M-am gândit că va fi tinută blugi și tricouri în seara asta.”

„Ai vrea tu.”

„Aceltia trebuie să fie niște oameni grozavi pe care îi vom întâlni.”

„Probabil. Ești gata să mergem?” A întrebat Scipio.

„La naiba, nu. Acum trebuie să merg să cumpăr o rochie de frumoasă.”

“Și pantofi.”

"Ai de gând să faci pe cineva o mamă frumoasă", a spus ea.

„Este acesta o jumătate de cuvânt?”

„Da, să mergem.”

* * * * *

La Harvey Nichols, în Knightsbridge, Ciana a încercat pe mai multe rochii pentru ca Scipio să le aprobe. Când a ieșit din cabina de probă purtând o rochie mini Zimmermann, cu imprimeu floral, s-a ridicat în picioare și a luat-o de mână pentru a o întoarce.

„Superbă”, șopti el. “Absolut superbă.”

Se întinse după etichetă. „Șapte sute cincizeci de lire!”

“Prea ieftin, ce crezi?”

„Ha ha. Nu îmi pot permite.”

„O să o cumpărăm”, a spus el tinerei doamne care aștepta aproape cu un braț de rochii încercate. “Și vom avea nevoie de o geantă și pantofi care să se asorteze.”

„Ce, fără lenjerie intimă care să se asorteze? A întrebat Ciana.

„Și lenjerie intimă”, a spus el doamnei zâmbitoare.

Când fata magazin a plecat pentru a aduce produsele solicitate, Ciana a șoptit lui Scipio, “le voi purta doar diseară și să le putem returna mâine.”

„Nu m-am gândit niciodată că vei face ceva pe sub mână.”

„Nu mă cunoști foarte bine.”

„Am crezut că te cunosc.”

La casa de marcat, fata veselă a spus, "o mie, o sută șaizeci și optzeci de lire sterline."

„La naiba!” Ciana a spus. „Glumești?”

Fata surprinsă își deschise gura, dar înainte să poată vorbi, Scipio i-a înmânat cardul lui de aur Amex.

„Este în regulă, draga mea”, i-a spus Cianei “Aceasta este o cheltuială de afaceri.”

„Serios? Vei deduce asta ca pe o cheltuială de afaceri?”

Zâmbi și încuviință din cap.

“O secundă.” Se duse la un raft din apropiere și s-a întors cu o eșarfă mare de Gucci. “Nu putem face foarte bine afaceri fără o eșarfă frumoasă.”

Fata a mai adăugat încă o sută treizeci de lire.

“Ești sigură că nu ai nevoie de o umbrelă Ferrari?” întrebă el.

”Hmm…”, Ciana arunca o privire spre suportul de umbrele.

„A fost o glumă”, a spus el.

Ea zâmbi. „Te deranjează, dragă,” i-a spus ea funcționarului, „retezând toate etichetele cu prețuri? Port toate aceste lucruri.”

“Nicio problemă”, a spus fata în timp le-a înapoiat cardul gold și bonul de casă peste tejghea pentru o semnătură. „Le voi împacheta pe toate.”

Pe stradă, Scipio a spus: „Nu ți-ai pus noua lenjerie intimă.”

„Numai la asta te gîndești?”

“Uneori mă mai gândesc la alte lucruri. Hei, am uitat să-ți iau un sutien înflorit.”

* * * * *

La Alain Ducasse, un restaurant Michelin de patru stele din Hotelul Dorchester, Ciana și Scipio au fost prezentați oaspeților lor de cină de către gazdă.

Cei doi bărbați purtau costume identice de culoarea caramelului, cu cravate albastre. Un bărbat era un pic cărunt la temple, în timp ce asociatul său era un tânăr cu vârsta în jur de 25 de ani, cu păr lung și castaniu și o mică gaură în lobul stâng al urechii, dar fără cercel. Un tatuaj negru cu un fel de animal sălbatic se vedea deasupra gulerului.

Ei stăteau în timp ce Scipio și Ciana au venit la masă.

Omul mai în vârstă s-a prezentat pe sine și pe asociatul său ca Richard Benjamin și Carleton Dalfield.

“Eu sunt Tim Delenor, dar cei mai mulți oameni îmi spun ‘Scipio.’ Și acesta este asociata mea, Lady Poinciana Victoria Lancaster.”

Amândoi s-au aplecat puțin înspre ea.

Domnul mai în vârstă, domnul Beniamin, i-a luat mâna cu ambele sale mâini. “Din familia Somerset Landcasters?”

Ciana încuviință din cap, într-o manieră foarte regală.

„Bunicul tău a fost la Curtea regelui George al IV-lea.”

„Da, a fost.”

„Este cu adevărat o onoare să vă cunosc, Milady.”

„Și eu sunt onorat, Milady.” Domnul Dalfield și-a înclinat din nou capul.

Ea zâmbi și se așează.

Cei trei oameni așteptau până când gazda își ajustat scaunul, apoi s-au așezat.

Scipio își puse servieta pe podea, lângă scaun. Dorea să le spună că bunicul său era și el la curtea regelui George al IV-lea, dar a trebuit să-și înghită mândria, deocamdată.

Gazda a făcut semn chelnerului care servea băuturi, apoi se scuză.

“Sper că familia dumneavoastră este bine, Milady,” a spus domnul Benjamin.

„Destul de bine, vă mulțumesc. Dar vă rog, să-mi spuneți „Ciana”. Nu trebuie să fim atât de formali. Și ce este familia ta?”

„Ei sunt bine. Fiicea mea cea mare, Camilla, își termină teza despre istoria viticulturii în climatele temperate.”

“Interesant”, a spus Ciana. „Va urma ea o carieră ca de viticultor?”

“Poate, dar interesul ei mai mare este în genetica celor șase soiuri de Struguri Nobili.”

"Ah, atunci soiul Riesling va fi de interes pentru ea."

Scipio a ridicat o sprânceană.

Ea i-a făcut cu ochiul.

“Da,” domnul Benjamin a spus, “precum și Chardonnay.”

„Scuzați-mă, doamnă,” a spus chelnerul care servea băuturi. “Doriți să serviți niște băuturi în seara acesta?”

Cei trei bărbați s-au uitat la Ciana, așteptându-o pe ea să comande mai întâi.

“Ai Moet Chandon Don Perignon?” întrebă ea.

Chelnerul zîmbi. „Da, doamnă. Recolta 1986.”

„Aș vrea aceasta, te rog?”

„Foarte bine. Și dumneavoastră, domnule?” Chelnerul se uita la domnul Benjamin.

“Sauvignon Blanc, te rog.”

Chelnerul încuviință și apoi se uita la domnul Dalfield.

“Um…vreau ce vrea și Lady Lancaster.”

Și dumneavoastră, domnule?

„Dr. Pepper”, a spus Scipio.

Toata lumea, inclusiv chelnerul care servea băuturi, se holba la el.

„Cu gheață.”

”În regulă, domnule. Mă voi întoarce în scurt timp cu băuturile dumneavoastră.”

„Domnul Delenor,” a spus domnul Benjamin. “Ați prezentat pe Lady Lancaster–”

Ea l-a oprit cu un deget ridicat.

“Ah, Ciana, în calitate de asociat.”

„Da, și te rog spune-mi „Scipio.” Ea și cu mine lucrăm împreună la aceste proiecte. Este expert în actualizarea protocoalelor de tranziție și de formare.”

Băuturile lor au fost aduse, iar bărbatul a așteptat până când Ciana și-a sorbit vinul.

Când ea zâmbi și încuviință din cap, ea i-a lăsat în grija chelnerului de masa.

Tânărul de culoare a înmânat meniurile.

„Aperitive, Ciana?” A întrebat Scipio.

„Domnilor,” se uită la cei doi oaspeți ai lor. „Doriți crabul Dorset și caviar?”

„Da,” a spus domnul Benjamin. “Sună delicios”.

Ea se uita la chelner, care încuviință din cap. “Voi aduce doar aperitivele în timp ce vă veți uita la meniu.”

„Ce arată bine, Ciana?” A întrebat Scipio.

“Cred că voi avea homarul și puiul cu trufe.”

Uau! O sută douăzeci de lire sterline. Asta e aproape o sută cincizeci de dolari.

“Pui cu trufe,” a spus Scipio. Aceste trufe sunt, probabil, cincizeci de dolari fiecare. „Filetul de calcan sună bine.” Si numai nouazeci si cinci de lire sterline.

„Domnilor, sunteți gata să comandați?” Ciana l-a întrebat pe domnul Benjamin și pe domnul Dalfield.

“Cred că da,” a spus domnul Benjamin. „Ce zici, Carl?”

“Da, sunt gata.”

Scipio i-a făcut cu mâna chelnerului.

După ce Ciana și Scipio au comandat, domnul Benjamin a cerut medalionul de vițel.

„Preparat mediu, vă rog,” a spus el chelnerului.

Chelnerul încuviință din cap, fără să scrie nimic.

Domnul Dalfield a comandat halibutul, cu stridii.

Scipio aruncă o privire la preț.

Cu băuturile, această masă mă va costa peste cinci sute de lire sterline. Cam șase sute de dolari..

Se uită la cei doi bărbați zâmbitori. Sper să merite.

“În conversația noastră telefonică de la data de 15, Scipio,” domnul Benjamin a spus, “ai spus compania ta oferă servicii cloud. Ne poți spune exact ce înseamnă asta?”

"Sunt un contractor pentru AWS, Amazon Web Services. Pur și simplu, serviciile cloud înseamnă că oferim soluții complete de hardware și software. Inclusiv monitorizarea, răspunsul la incidente, patch-uri de software, backup continuu de date…”

Scipio a explicat cum AWS a fost lider în domeniu și despre uriașa infrastructură instalată în ultimii cinci ani pentru a servi patru sute de clienți din întreaga lume.

Mâncarea lor a sosit, iar după ce chelnerul le-a aranjat farfuriile, toată lumea a început să mănânce.

“Deci,” domnul Dalfield a spus, “nu există un calculator mare pe cer?”

Scipio nu a fost sigur dacă el încerca să fie amuzant sau nu. „Avem patru centre de date. Unul în New Jersey, unul în California, unul în Franța, și unul în Japonia. Dacă, din orice motiv, unul dintre centre este offline, celelalte trei preiau funcțiile centrului defect în milisecunde. Personalul dumneavoastră, care lucrează la computerele și stațiile lor de lucru, nici măcar nu ar observa o clipire a ecranelor cu schimbarea automată.”

“Ce se întâmplă, Carl,” Ciana a întrebat, “când sistemul de calculator de la banca cade?”

Scipio îi aruncă o privire. Bună întrebare.

“Dezastru și haos.”

„Da,” a spus domnul Benjamin. “Avem treizeci și șase de sucursale de bănci. Când avem o problemă de hardware, nu putem face nimic până când tehnicienii IT apar. "

“Cu sprijinul nostru de douăzeci și patru de ore, șapte zile pe săptămână,” Scipio a spus, “sistemele software-ul nu va fi niciodată offline.”

Domnul Benjamin a întrebat despre recuperare și formare în caz de dezastru.

Au petrecut următoarele patruzeci și cinci de minute discutând despre modul în care tehnicienii AWS și personalul de formare ar face trecerea fără probleme.

După desert, domnul Benjamin a cerut o propunere scrisă.

Scipio își șterse mâinile pe un servețel de in și opera telefonul. „Adresa de e-mail?”

“benjamint-at-metropolat-punct-com,” a spus domnul Benjamin.

“Verificați e-mail,” Scipio a spus, apoi a cerut adresa de e-mail lui Carl, de asemenea.

„Aici este,” a spus domnul Benjamin. “Arata ca un fel de aplicație.”

“Este,” a spus Scipio. “Deschideți aplicația, și veți vedea o foaie de calcul.” Și veți avea un mic spyware frumos care își va face loc în sistemul dumneavoastră.

“Ah,” a spus Carl, “merge. O voi deschide și voi arunca o privire.”

“Vom avea nevoie de ceva timp pentru a trece în revistă toate aceste cifre,” a spus domnul Benjamin.

„E în regulă.” Scipio își dădu deoparte cupa de desert și își deschise servieta pentru a scoate trei obiecte. El a dat unul dintre ele fiecăruia dintre bărbați

și al treilea Cianei.

“Acestea sunt bonete frumoase.” Ciana a reglat bentița și a pus pe a ei. „Și sunt negre.”

„Da.” Scipio îi facu cu ochiul. „Pălării negre”.

Carl a pus-o pe a lui în timp ce domnul Benjamin studia logo-ul de deasupra facturii. “Terabyte Engineers?”

“Aceasta e compania mea.” Scipio a deschis servieta și a pus-o deoparte.

În timp ce chelnerul debarasatorul a curățat masa, chelnerul a dat factura lui Scipio. Aruncă o privire spre total, apoi folosi stiloul oferit de chelner pentru a adăuga douăzeci la sută gratuitate.

Chelnerul a zâmbit și a luat cardul gold al lui Scipio pentru a procesa tranzacția.

Domnul Benjamin s-a întins peste masă să strângă mâinile Cianei, apoi ale lui Scipio. „A fost o plăcere și vă mulțumesc pentru masa minunată.”

Când Ciana s-a ridicat, și ceilalti au facut la fel.

“Vom ține legătura”, a spus domnul Benjamin.

“Așteptăm cu nerăbdare să vorbim cu tine din nou,” Scipio a spus.

Când cei doi bărbați au plecat de la masă, chelnerul a adus bonul de casă pentru ca Scipio să semneze.

Pe măsură ce Scipio și Ciana se îndreptau către ieșirea din restaurant, el se uită la telefon, apoi zâmbi, în timp ce privea două puncte galbene care se îndepărtau de un al treilea.

„Cum îți place pălăria neagră?” a întrebat-o pe Ciana.

Capitolul cinci

Pe iPad-ul său, Scipio a accesat pagina de web a Metro Bank, și în timp ce apăsa tasta ALT, el a apăsat tastele G și O în același timp. În mijlocul ecranului se deschise o fereastră mică. Cursorul licări o clipă, apoi un mesaj a apărut.

“Bună Sniper. Comandă?”

“Și am ieșit pe ușa”, a șoptit Scipio. “Acum să transferăm niște bani în contul domnului Richard Shekel Macintosh.”

El a găsit trei conturi ale unor doamne cu sume considerabile de economii, apoi a lăsat urme digitale extinse că el a construit contul domnului Macintosh de până la 250,000 lire sterline. Apoi a creat verificări ca unele care deja au verificat deja contul domnului Macintosh. Acestea le-a făcut unui domnul Oliver Collins, alias „Leven finger Louie”, un bine cunoscut parior.

* * * * *

Când Kendrick Lawless se duse la ușa din față a apartamentului său pentru a pleca la serviciu, găsi o foaie împăturită de hârtie care i-a fost trecută prin slotul său de primire a corespondenței.

„Obțineți un mandat pentru a vedea tranzacțiile din contul curent al domnului Richard Shekel Macintosh la Metro Bank, unde este angajat ca casier. Motivul dumneavoastră pentru mandat este descoperirea unuia dintre verificările sale în valoare de 5,000 de lire sterline făcute lui Oliver Collins, de asemenea, cunoscut sub numele de "Leven Finger Louie. Această verificare a fost găsită în posesia pariorului atunci când a fost arestat pentru aranjarea unui meci de box.

Capitolul șase

“Trebuie să merg undeva în seara asta,” Ciana a spus în timp ce se plimbau de-a lungul Râului Tamisa pe lângă Charlton într-o după-amiază strălucitoare de joi.

„Undeva?” A întrebat Scipio.

"Oamenii tăi ar numi-o, probabil, o serată."

„Oamenii mei…” el a luat de mâna, „s-ar putea numi o petrecere.“

„O petrecere?”

„Este doar o bucată din repertoriul unei persoane nesofisticate.”

„Și cum se face că cineva devine o persoană nesofisticată?” întrebă ea.

“În primul rând, trebuie să alegeți părinții care sunt verii.”Ca și Regina Victoria și Prințul Albert. „Cine face bairamul ăsta?”

“Sucursala din Londra a designerilor de modă din Milano.”

„La dracu’, nu. Nu merg la asta.”

„Haide, te-ai potrivit cu cei doi bancheri, deci te poți potrivi cu oricine.”

“Și dacă vor să vorbească rochii de damă?”

„Dă-le una dintre pălăriile tale negre.”

"Voi merge dacă nu mă abandonezi unei grămezi de fashioniste cu părul roz, care fumează iarbă."

„Bine. Vei fi pertenerul meu perfect”, a spus ea.

„Cu beneficii?” întrebă el.

„Nici măcar în visele tale.”

* * * * *

În seara aceea, când Ciana și Scipio au intrat în Centrul de Evenimente Ivy din apropierea Covent Garden, cineva a strigat.

„Ciana! Aici.”

Ciana a făcut cu mâna, apoi a luat mâna lui Scipio pentru a-l trage prin camera aglomerată.

“Aceasta este ‘Shady,’” Ciana a prezentat fata de culoare de la ultimul eveniment de pe podium. “Acesta este al meu, um, Skippy-ul meu.”

“Skippy.” Shady îi puse mâna pe umărul ei și o sărută pe obraz. „Pari cunoscut.”

„Eu par cunoscut.” Se aplecă ușor din talie. “Domo arigato gozaimasu.”

“Ja mata. Shady se aplecă și ea. “Parlez-vous francais?”

“Oui, oui,” Scipio a spus. “Slaphen mit der sheferhund, das ist emmer schnel.”

Shady pufni în râs. „Nu cred că acest câine ciobănesc ar fi de acord cu acest aranjament.”

„Ești prima persoană care a înțeles această frază.”

“Sprechen sie deutsch?”

S-au întors pentru a vedea un tip în vârstă cu păr grizonat cu țepi și cu cercei cu diamant în ambele urechi.

“Um, nu,” a spus Scipio. “Asta a fost Afrikaans.”

„Scuze, părea german. Sunt Flavio Giovanna.” Își întinse mâna către Shady. „Bună, dragă. Sunt atât de încântat de cunoștință.”

“Um…” Ea i-a luat mâna. „Și eu…”

„Ai purtat una dintre perechile mele de bikini la show-ul de săptămâna trecută.”

„Ah, da. Domnul Giovanna. Mi-a plăcut acel bikini roz.”

„Și pot să spun că și ei te-au plăcut. Ai arătat în cea mai bună lumină.”

“Mulțumesc.”

„Și dumneavoastră sunteți Lady Lancaster.” A luat mâna Cianei și s-a aplecat ca să o sărute.

Shady a spus cu gura căscată cuvântul, „Lady?”

Ciana ridica din umeri.

“V-ați descurcat la fel de bine pe podium, Milady.”

„Mulțumesc, Signore Giovanna.”

”Flavio!” cineva țipase. „Unde ai fost în toți acești ani?”

O doamnă plină de bijuterii, care părea să aibă cel puțin optzeci de ani, a luat brațul lui Flavio. “Vino cu mine în această clipă pentru a-mi întâlni noul meu prusac.” Ea și-a târât italianul capturat spre mijlocul podelei, unde o mulțime de doamne se gudurau pe lângă un tânăr în salopetă.

“Hei, Shady.” Alte două modele au venit să se alăture Cianei, Scipio și lui Shady.

„Cine este noua ta dragoste?” unul dintre ei a întrebat.

„Este un Skippy, dar nu al meu.”

“Mai bine ai avea grijă, Hyde,” Ciana a spus.

“Oh, dar arată ca un cățeluș pierdut, care așteaptă pe stăpână.” Jessica Hyde și-a încrețit buzele, aplecându-se spre Scipio.

Se dădu înapoi, departe de acele buzele mari portocalii și pletele cu nuanțe verzi.

„Nu este pierdut. Are o stăpână.” Ciana și-a pus brațul în jurul brațului lui.

„Nu fi o cățea atât de delicată”, a spus Jessica. “Nu am de gând să își fur animalul tău de companie…nu încă, oricum.” Zâmbi la Scipio. “Haide, Misty.” Ea a luat mâna prietenei ei. „Să mergem să găsim niște maidanezi.”

“Vai,” a spus Scipio. “Asta a fost înfricoșător.”

“Nu îți fie frică, Skippy,” Ciana a spus. „Te voi proteja.”

„Bine. Aproape că a trebuit să folosesc mișcările mele Sudoku cu ea. "

”Da, modelele prostuțe sunt îngrozite de puzzle-urile cu numere japoneze.”

Shady pufni în râs. “Hei, să mergem la smorgasbord.”

Imediat ce și-au pus mâncare pe farfurii și au căutat un loc unde să stea, DJ-ul a început să cânte „In your eyes”.

„Ora să dansăm!” Shady a strigat și i-a înmânat farfuria Cianei. “Haide, Skippy.”

„Nu, nu, nu.”

Dar Shady l-a tras pe podea.

Ciana a echilibrat cele trei farfurii. „Are niște mișcări bune pentru un bătrân de douăzeci și doi de ani”, șopti ea.

Curând, Jessica Hyde s-a furișat în spatele lui, oglindindu-i pașii de dans.

„Cățea aia năucită”, șopti Ciana. Puse cele trei farfurii pe bar si se grăbi să se urce pe ringul de dans.

Ea păși în fața Jessicăi. „Ce naiba faci?”

„Vrei să dispari? Nici măcar nu știe că sunt aici.”

“Nu, dar ai de gând să rezolvi asta, nu-i așa?”

“Numai dacă vrea să fie aranjat.”

Ciana s-a întors la dans alături de Scipio.

”Aici erai.” Facu un pas înspre ea, în timp ce Shady mai gasi un partener.

„Da, a trebuit să te salvez din nou de Hyde.”

Privi în jur, apoi văzu pe Jessica zâmbind în spatele lui.

“Acum, asta e ceea ce eu numesc urmărire înfricoșătoare. Să mergem să mâncăm.”

„Ce idee bună”.

* * * * *

În seara aceea, la apartamentul lui Ciana, ea și Scipio se așezau pe canapea, sorbind suc și mâncând floricele de porumb. Ei au început să urmărească “Secțiunea Rhythm,” dar filmul a fost pe pauză timp de zece minute.

Când amândoi s-au întins după popcorn, el se aplecă înspre ea.

Ea și-a închis ochii. Buzele i se despărțiră în timp ce aștepta.

S-a mutat să pună bolul pe măsuța de cafea, dar nu a reușit.

Niciunul dintre ei nu a observat bolul de sticlă a căzut pe podea.

Sărutul lor era lung și pasional. După al doilea, o ridica în brațe și se uita în jur.

Așa, șopti ea.

În camera ei, el o așeză pe pat, apoi se culca lângă ea.

“Aceasta este prima mea oară pentru mine”, a soptit Ciana.

„Ce?” Scipio se lăsă pe spate, uitându-se la ea, la lumina lămpii.

„Cu tine.”

„Oh, și a mea. Cu tine, vreau să spun.”

„Atunci vom învăța împreună.”

“Dar de unde să începem?” întrebă el.

„Aș putea începe aici.” Ea îi sărută ușor buzele. „Apoi aici.” Îl sărută pe gat, chiar sub ureche. „Aici.” Ea i-a desfăcut cămașa și îl sărută pe piept.

„În regulă. Cred că am înțeles. Vezi dacă o fac bine.” El a sărutat-o pe buze, pe obraz, pe gât, pe umăr.

„Așteaptă, așteaptă. Prea repede.”

„Oh, îmi pare rău.”

El a sarutat-o pe gât, apoi pe cealaltă parte a gâtului în timp ce își atingea coapsa și își ridică mâna spre șoldul ei. El i-a înghițit gâtul, respirând pe pielea ei, apoi i-a tras bluza subțire pentru a-și mișca buzele în jos spre sânul ei, în timp ce mâna lui a găsit partea plată a burticii ei.

„Este mai bine?”

“Nu pot…nu pot…”

Zâmbi și îi sărută sânul.

* * * * *

Două ore mai târziu, Scipio privi spre tavanul întunecat. Mare greșeală.

Căutându-și Rolex-ul lui pe noptieră, l-a găsit cu degetele. L-a scuturat pentru a se aprinde lumina, iar ceasul i-a luminat fața; 3:15.

Ciana se legăna în somn, ghemuindu-se aproape de el.

Își strecură brațul în jurul ei, apoi îi dădu părul căprui de pe față.

Ținând ceasul aproape de ea, se uită la frumoasa enigmă.

Aceasta este o greșeală uriașă. O gafă serioasă. Ar trebui să plec de aici, chiar acum.

* * * * *

“Hei, faci omlete?” Ciana și-a încheiat nasturii la pijamaua ei ‘Hello Kitty’. Nu purta nimic dedesubt.

„Nu, îți spăl rufele”, a spus Scipio. “Cafea sau suc de portocale?”

“Cafea, cu siguranță. Aș fi vrut să îmi pui o perfuzie cu cafea în braț înainte de a mă trezi. Am avut doar două ore de somn. Și tu?

„Cum ai reușit să dormi două ore?”

El turnă cafea și îi dădu cana fierbinte. La frigider, a cautat înăuntru și a găsit un recipient în formă de vacă Holstein, din ceramică, pe jumatate plină cu friscă.

„Am dormit în timpul celui de-al treilea număr al tău.” Ea se așează la masă.

“Ha ha.” El a pus Holstein-ul în fața ei. "Atunci ar trebui, probabil, să vrei să știi că gemi și dai din picioare în somn."

„Te plângi?”

„Nu, dar ai ratat a patra rundă. Zahăr sau Sweet `N Low?”

Ea luă două pachete roz dintr-un borcan Skippy. „Am grijă de greutatea mea.”

„Da.” I-a pus o farfurie în fața ei. „Și eu.”

„Nu ești grasă.” Și-a folosit furculița ca să își taie omleta.

„Știu. Am grijă de greutatea ta.”

"Crezi că sunt gras?" Șovăi mâncarea în aer.

El se așeză pe scaun, la masa mică de bucătărie. “Nu am spus asta.”

„Atunci ce?”

Am grijă numai de greutatea ta.” Și-a încruntat din sprâncene, apoi se uită în jos până la sânii ei.

„Oh, Dumnezeul meu.” Și-a mestecat mâncarea. „Bărbați!”

„Da. Ce ai face fără noi?” Și-a tăiat o bucată din omletă.

„O mulțime. Aliska și mă gândesc să trec în partea cealaltă. Acesta este un lucru foarte bun. Ea înghiți, apoi sorbi cafeaua.

“Nu cred că echipa are bată și mingi.”

„Nu, dar le place să facă cumpărături și să bârfească.”

“Ei bine, la naiba, poate voi trece în partea cealaltă. Tipilor gay le place asta?”

„Al meu îi place. Ce este în acest mic dejun minunat?”

„Așa cum unele melodii rock trebuie să fie auzite la o sută douăzeci de decibeli pe toate cele patru canale pentru a fi pe deplin apreciate, la fel și unele alimente au nevoie de puțin cayenne și oregano pentru a-și deschide aroma.”

„So…” A luat o altă mușcătură. „Ești un bucătar, un pseudo-matematician și un comerciant corporativ pe roți. Ce altceva?”

“Hacker. Ești ce?”

„Tipul meu homosexual.”

„Ai un tip homosexual?”

„Sigur. Toate fetele frumoase au unul.”

“La ce sunt buni? Vreau să spun, pentru fete.”

“Cumpărături și bârfă.”

„Ah, înțeleg. Dar nu baseball.”

„Bineînțeles că nu. Asta e un sport yankeu stupid.”

“Da, nu e cricket. La ce oră e ședința ta foto azi?”

Aruncă o privire spre cuptorul cu microunde. „La naiba! La zece și treizeci de minute. Restul meu de omletă îl pui în sacul maro. Îl iau cu mine.”

„Plec și eu.”

“Mergi să o sedința foto plictisoare de bikini?”

„Oh, Dumnezeu nu. Credeam că faci paltoane de iarnă.”

„Ha. AȘ vrea tu. Haide, atunci, dar tot va trebui să-mi preătești prânzul. Trebuie să fug la duș.”

După ce a făcut două sandvișuri omletă cu pâine de grâu și maioneză, le-a înfășurat în hârtie de ceară, apoi a mers în dormitor pentru a se îmbrăca; ea purta pantalonii ei de pijama "Hello Kitty".

Auzind apa care de la duș, el a fost tentat să i se alăture, dar știa că ea trebuia să se grăbească să termine, apoi să se machieze.

Își ridică camasa albă si o ținu la nas. Se strâmbă și o aruncă pe pat.

Erau două dulapuri în dormitorul ei. Îl deschise pe primul și cotrăi prin hainele ei.

Trebuie să existe ceva aici pe care îl pot purta.

La capătul barei de agățare, găsi o cămașă albastră. O ridica până la umeri.

Hmm, un pic cam mică, dar merge.

O aruncă pe pat.

Voi aştepta să o întreb pe Ciana dacă este în regulă ca eu să o port. Mă întreb cui îi aparţine.

În al doilea dulap, el a descoperit că ușa nu se deschide. Nu era nicio încuietoare, dar ușa era fermă. Își trecu degetele de-a lungul baghetei laterale și peste partea superioară, căutând un zăvor.

Ciudat.

Un tablou al reginei Victoria atârna în dreapta dulapului. A observat mici urme de zgârieturi în perete, unde părea că tabloul fusese mutat în lateral, apoi înapoi, de multe ori.

Mută imaginea spre stânga și auzi un clic moale, apoi ușa s-a deschis un inch.

Apa din duș se opri în timp ce a deschis ușa dulapului.

A aprins lumina din interior, dar nu era nimic acolo - nici haine pe raft, nici cutii de pantofi, nici containere de depozitare pe raftul superior. Doar un marker magic roșu pe podea.

Nu cred că am văzut vreodată un dulap gol, mai ales atunci când celălalt este plin până la refuz. Si de ce o încuietoare secretă?

„Mă apuc să mă machiez”, a zis Ciana din cealaltă cameră.

“Okay, dragoste. Are nevoie de multă muncă.”

O cutie de șervețele a venit de zbor din cealaltă cameră, lovind podeaua.

Zâmbi și își așeză mâna pe bara de haine. Se aplecă ca să ridice markerul roșu de pe covor. Bara s-a rotit.

Hmm.

A răsucit bara un pic mai mult și peretele din spate s-a deschis. Jumătate din perete s-a mutat înspre dreapta, cealaltă jumătate înspre stânga.

Când era complet deschis, văzu o diagramă ierarhică detaliată desenată pe perete, cu multe cutii dispuse pe rânduri orizontale. Era trasată cu negru și era trasată de la podea către raft. Rândul de sus conținea o singură casetă. În interiorul acelei cutii era scris numele Reginei Eleanor a II-a. Pe următorul rând mai jos era o casetă cu numele fiului ei, Prince Rupert. Sub Rupert era fost un rând de patru cutii cu numele copiilor prințului Rupert.

Al patrulea rând conținea mai multe cutii cu nume.

Se uită în jos până la ultimul rând, apoi șopti numele sde pe cutia din mijloc, „Lady Poinciana Victoria Lancaster!” Numărul treizeci și șapte!

Scipio se uită la cutia din dreapta ei. Era uimit să-și vadă numele în casetă, numele său real; William George Tindall Mountbatten. Cutia lui a fost numerotată: numărul treizeci și opt. Alte trei cutii erau în dreapta casetei lui.

Ce naiba?

“Hei, iubitule,” a spus Ciana din cealaltă cameră.

Scipio a sărit, lovind bara de haine. Își freca capul, în timp ce cele două secțiuni de perete au început să se închidă în tăcere.

„D-Da.” A făcut un pas înapoi, a stins lumina. A închis ușa, și a auzit un clic înăbușit, în timp ce încuia ușa la loc.

„Ce faci acolo?”

„Doar…” El a îndreptat tabloul cu Victoria și a verificat pentru a fi sigur că tabloul era acolo unde fusese și înainte. „Doar ațipisem”.

„Ei bine, trezirea și adu-mi șervețele. Trebuie să ne pornim.”

“Vin, draga mea.”

S-a întins după cutia cu șervețele de pe podea.

Oh, la naiba!

Încă mai ținea încă în mână markerul magic roșu!

Se uită la dulap.

„Ești la fel de lent ca melasa în ianuarie”, a spus ea.

Nu e timp să îl pun înapoi.

A pus markerul la brâu, în spate, apoi s-a dus să o caute pe Ciana. Într-o încăpere mică lângă cadă, el a găsit-o stând la o toaletă aranjată cu cincizeci de tipuri de machiaj.

„Aproape gata.” S-a uitat la reflexia lui în oglindă. „Ești bine?”

„Minunat. Am găsit o cămașă albastră în dulap.”

„Și?” Și-a pudrat obrajii cu pudră de finisare.

„M-am întrebat doar dacă te-ar deranja sau dacă l-ar deranja dacă aș purta această cămașă.”

“Dacă ai fi acordat atenție, ai fi văzut nasturii din față sunt pe partea stângă.”

„Ah, așa că ai un iubit stângaci.”

„Da, vezi să nu. Cămașa are și pliuri sub axile pentru a se potrivi cu sânii lui de mărimea Treizeci și doi-C.”

„Oh.”

O imagine a diagramei de perete i-a fulgerat prin fața ochilor. A fost ca atunci când cineva conduce și se uită în oglinda retrovizoare, apoi înapoi la drumul din față; o secundă sau două trec înainte de a-și da seama că mașina care vine în spatele lui era un polițist.

Ce naiba? Există ceva ciudat pe acea diagramă.

Închise ochii, încercând să se concentreze.

„La naiba!” Două cutii sunt subliniate cu roșu.

„Ce?” A întrebat Ciana.

„La naiba.”

„Da, ai spus asta.”

„Uită-te la ceas. Vei întârzia.”

“Nu, nu voi întârzia. Ai de gând să conduci în timp ce eu termin asta în mașină. Nu uita să mergi pe partea stângă.”

„În regulă. Am înțeles. Rămâi pe partea stângă.”

Prima casetă roșie, pe al patrulea rând, William George McCracken.

Este decedat. Scipio știa asta. Dar cea de pe al optulea rând.

De ce era trecut cu roșu?

Scipio încordat creierul său, încercând să își aducă aminte numele.

Cine este ?

„Iar faci asta.” Ciana a luat o mână de lacuri de unghii și ruj, și le-a aruncat în poșetă.

„Ce?”

„Îți închizi ochii. Te doare capul?”

“Da, și o duc la o ședința foto. Ești gata să mergem?”

Ochii ei au rătăcit de-a lungul pieptului lui gol până la pantalonii ei de pijama. „Așa mergi?”

„Desigur. Cu camasa mea de damă, nimeni nu mă va observa.”

„Ha ha. Mergi și ia-ți pantalonii pe tine , în timp ce eu îmi perii părul. "

În dormitor, și-a scoase pijama, apoi se așează gol pe pat pentru a-și trage pantalonii, fără a se mai deranja să-și mai pună boxerii.

Probabil că miros mai urât decât cămașa mea.

„Bună, bună.”

Și-a smucit capul și a văzut un tânăr în prag, rezemat de sticlă, rânjind. „Nu te-am mai văzut până acum.” Avea un rucsac roz pe umăr.

”Um…” Scipio s-a ridicat să își tragă pantalonii pe el.

„Care e graba, draguță?”

“Încetează, Bradley.” Ciana și-a ajustat un cercel roșu care atârna când a intrat în cameră. „Eu l-am văzut mai întâi.”

“Ei bine,” Bradley a fost pufnit. „Împarte și împarte deopotrivă, este ceea ce mama m-a învățat.

„Nu cred că se referea la bărbați”, a spus Ciana. Apoi s-a întors către Scipio.” Haide, Scipio, trebuie să ne mergem.”

“Sper doar că vei petrece o altă noapte, Scipio.” Un zâmbet răutăcios a apărut pe fața lui Bradley.

„Nu, el arată foarte bine.” Ciana și-a pus geanta peste umăr.

Scipio și-a închis nasturii la cămașă strâmtă, apoi și-a luat cămașa murdară, aruncând marcatorul roșu în pliurile de haine în timp ce făcea acest lucru. Și-a înfășurat boxerii în cămașă.

“Îmi place cămașa”, a spus Bradley când au părăsit camera și s-au grăbit să ajungă la ușa din față.

Scipio a făcut un ocol pentru a lua prânzul lor.

Ei au ieșit repede pe ușa clădirii și și au alergat spre mașina lui de închiriată.

“Asta a fost înfricoșător.”

“Ce, Bradley?” Deschise ușa din stânga și sări înăuntru.

„Da.” A intrat, și-a aruncat hainele murdare pe bancheta din spate, apoi a pornit motorul.

„Avem douăzeci de minute.” Ea a coborât parasolarul și a aprins lumina de deasupra oglinzii.

“Spune-mi doar când să întorc, și în ce fel.” Scipio aruncă o privire peste umărul drept și ieși în traficul de dimineață.

“Stânga la următorul semafor, și rămâi…” își umezi buzele, apoi își netezi rujul mat lichid. Avea aspectul de piele de velur moale, roșu.

“Știu, rămâi pe banda stângă.”

“„După Jove, cred că se pricepe. Cum mă arăt?”

Se uită la ea, apoi se întoarse spre stradă. „O frumoasă și jumătate.”

„Ah, mă iubești, nu-i așa?”

„Numai fața ta.”

„Numai?”

Wadcrest! William Huntington Wadcrest, în casetă cu roșu! La naiba. E mort? Ea l-a omorat?

“Până vom ajunge acasă.”

„Și atunci?”

„Atunci trebuie să-ți spun ceva.”

“Spune-mi acum.”

"Nu în timp ce eu conduc. Stai pe stânga, stai pe stânga.”

Nu, dreapta. Fă prima la dreapta.”

„Rahat!” Scipio aruncă o privire peste umăr, apoi a turat motorul pentru a schimba banda.

”17 minute”, a zis el.

”Minunat”. Mai multă presiune. Fă dreapta, dar rămâi pe banda din stânga după ce faci dreapta.”

Îl bătu ușor pe umăr. “Te descurci bine, Skippy.”

Ajunseră la teatru cu trei minute înainte de ora stabilită.

În timp ce Ciana a fugit spre intrarea din spate, el a găsit un scaun în față.

După ce a văzut o duzină de fete care afișau cele mai recente stiluri în costume de baie, inclusiv o fată arabă într-o eșarfă strânsă de tip hijab purtând un bikini burka, Ciana a ieșit într-un micro bikini auriu strălucitor. A fost cel mai minuscul costum de baie pe care l-a văzut vreodată. Aproape că nu acoperea cele trei elemente esențiale, iar în spate nu acoperea nimic. Merse pe podium, în pantofi cu tocuri înalte și cu o expresie de plictiseală jalnică. Când ea a trecut pe lângă locul unde stătea el la marginea scenei, s-a uitat în jos și i-a făcut cu ochiul.

Toți bărbații și jumătate dintre femei se uitară în timp ce se depărta. Bărbații nu s-au deranjat să-și ascundă dorința cu ochi mari, în timp ce femeile au urmărit-o cu invidie, și poate câteva cu dorință.

Scipio a simțit un junghi de gelozie când ceilalți oameni au văzut atât de mult din corpul Cianei, dar a simțit și inspirație. Folosind Notepad-ul de pe telefonul său, el a tastat în câteva rânduri, apoi le-a salvat.

* * * * *

Miercuri dimineața, Scipio a mers cu mașina la o casă drăguță din clasa de mijloc din Caney Mews, lângă Golders Green, Barnet. El a avut cu o trusă cu instrumente și purta uniforma Serviciului de Reparații pentru Aparate Wilson’s.

Dupa ce bătu de două ori și nimeni nu a răspuns, a mers în spatele casei și găsi ușa deschisă.

„Bună ziua?”

Niciun răspuns.

“Bună ziua, sunt de la serviciul de reparații.”

În camera de zi, l-a găsit pe domnul Ambrose Cecil Duffy. Era întins pe o canapea albă, unde se pare că ar fi sângerat până când a decedat. Pernele erau îmbibate în sânge, la fel ca și covorul de culoare crem din fața canapelei.

Bărbatul a suferit mai multe plăgi înjunghiate în piept și stomac, precum și la nivelul mâinilor sale.

S-a luptat până la moarte.

Stropi de sânge era pe o măsuță de cafea și o amprentă în sânge pe peretele din apropierea bucătăriei. Dar era prea mică pentru a fi a domnului Duffy.

Scipio și-a tras mănușile de latex, apoi a scos cuțitul de măcelar de la baza gâtului bărbatului decedat.

A pus cuțitul plin de sânge în trusa de scule, apoi a mers în garaj prin bucătărie. Niciun automobil era parcat în interior. A deschis ușa garajului, s-a dus la camioneta „Serviciului de Reparații pentru Aparate Wilson's" și a aruncat trusa de scule pe scaunul pasagerului. Apoi a parcat camioneta cu spatele în garaj.

În camera de zi, el se uita la cadavru și la cantitatea de sânge.

E imposibil să pot curăța toate astea.

A găsit un dulap de lenjerie și a scos două cearșafuri cu flori, pe care le-a folosit pentru a înveli cadavrul.

După ce l-a dus pe mort în dubă, s-a întors în sufragerie.

O amprentă în sânge și probabil amprente peste tot. Ce pot face?

Privirea i s-a abătut asupra unui candelabru de lângă perdea. L-a dus la un capăt de masă din fața ferestrei mari cu perdele, unde a aprins toate cele șase lumânări, apoi a înclinat candelabrul peste perdele, care au luat foc instantaneu.

A lăsat candelabrul sprijinit de perdele ca și cum ar fi căzut accidental.

Flacarile s-au aprins rapid peste perdele și se îndreptau spre tavan.

Scipio a fugit spre bucătărie dar s-a oprit, apoi a făcut o căutare rapidă a casei pentru a fi sigur că nimeni nu era prezent.

Într-un dormitor din spate, a fost surprins să găsească o pisică alb-negru care dormea pe pat.

„La naiba!”

Motanul a sărit în picioare, și-a arcuit spatele și a mârâit adânc în gât.

“Haide odată. Locul ăsta arde.

“Miauuuuuu.”

„Bine, atunci.”

Scipio a fugit în bucătărie, unde a deschis și a trântit ușile dulapului. În cele din urmă, el a găsit mâncarea de pisică. Apucă o conservă cu pateu de ton și a ridicat inelul de tragere pentru a deschide conserva. Înainte de a-l pune într-o farfurie, pisica a venit alergând.

„Ah, m-am gândit că asta ar putea să-ți atragă atenția.”

El a lăsat motanul să mănânce un pic, apoi l-a apucat și a fugit în garaj. Cu motanul și tonul în spate, a trântit ușa.

După ce a ieșit, a închis ușa garajului și a plecat.

După zece minute, s-a oprit într-o parcare a unui magazin alimentar și a dezlipit toate autocolantele „Serviciul de reparare a aparatelor Wilson`s” de pe părțile laterale și din spatele camionetei.

Lăsând duba parcată pe stradă, a urcat în camera lui de hotel pentru a-și da seama ce să facă cu cadavrul.

La 7:30, el a sărit în sus atunci când telefonul său a sunat.

“Hei, Ciana.”

„Am crezut că mergem la cină și la un spectacol?” zise ea.

„Mergem. Încă mai aștept.”

„Aștepți ce?”

„Ca să vii să ma iei,” a spus el.

“Oh…eu te iau ?”

“Desigur.”

„Mă iei peste picior?”

„Nu. Te prefaci că nu știi.”

“Asta e atât de amuzant, aproape că am zâmbit.”

“Sunt pe cale de a pleca acum.”

„Ar fi bine.”

„Ne vedem în zece minute.”

Pe drumul spre lift, încerca să-și amintească dacă a purtat mănuși în timp ce conducea camioneta.

“Cum ți se pare despre mâncare italiană? Ciana a întrebat după ce erau în mașină și afară pe stradă.

“Știi niște restaurante italiene?”

„Da. Fă stânga, acum.”

S-a întors la colț. Douăzeci de minute mai târziu, erau la masă în Bocca di Lupo, pe Archer Street, lângă poarta Chinatown.

La o cină de tagliatelle și spaghete Ragu Bolognese, ai vorbit despre trecutul lor.

„Ce cred părinții tăi despre faptul că alergi prin toată lumea?” Ea sorbi din ceai.

„Amândoi au murit.”

„Îmi pare rău,” a spus ea. “Nu ar trebui să fiu indiscretă.”

“Este în regulă. Au decedat de mai mulți ani.”

„Cu ce se ocupau?” A întrebat Ciana. „Mă refer la cariere.”

“Mama a fost sodificator, sau programator, așa cum se numea în trecut. Tata era comerciant de acțiuni. El era din Devonshire.” Ups. Nu este bine..

„Serios? Ești pe jumătate britanic?”

„Um, da, cred că sunt.” Trebuie să mă îndepărtez de acest subiect. „Și voi toți sunteți britanici. Ce au făcut părinții tăi?”

"Nu, nu am terminat cu tine încă. Ce vârstă avea tatăl tău când a emigrat?”

“În jur de treizeci, cred.”

„Cum a întâlnit-o pe mama ta?”

Am o armă a crimei - arma ei a crimei - un om mort și o pisică vie, toate într-o camionetă furată parcată pe stradă. Și e pe cale să-mi disece trecutul. Trebuie să rămân calm și să deviez către alt subiect.

„Au murit când aveam patru ani, așa că nu știu prea multe despre ei. Mătușa mea americană, care m-a crescut, mi-a spus despre tipul de muncă pe care au făcut-o, dar nimic altceva.”

“Să-ți pierzi părinții când erai copil… asta e teribil.”

“Da”, a spus Scipio. “Putem vorbi despre tine acum?”

„Desigur. Ce vrei să știi?”

„Unde sunt părinții tăi?”

„Ei încă trăiesc în Lancaster. Amândoi sunt pensionari. Trebuia să merg la Oxford, dar vreau să fiu designer de modă. În cele din urmă am câștigat. Merg la cursuri serale trei seri pe săptămână.”

„Iubit?”

“Când aveam cincisprezece ani, am fost foarte îndrăgostită de un tip din școală. Lui îi plăceau toate fetele, dar am crezut că pot să-l îmblânzesc și să fie numai al meu. Dar, desigur, asta nu a mers. M-a lăsat cu inima zdrobită în bucățele mici. După David Wentworth, niciodată nu am lăsat pe nimeni în interiorul sistemului meu de apărare. Trei întâlniri au fost întotdeauna limita mea.”

“Am avut trei date.”

“Um…cred că două au fost doar evenimente între prieteni.”

„Deci, mai am două încercări de escaladare a pereților înainte de a fi învins?”

Ea zâmbi. „Poate.”

“Este aceasta o întâlnire, sau un eveniment?”

„Până acum, este doar un eveniment.”

* * * * *

Scipio a plecat de la „eveniment” și a dus-o acasă în jurul orelor 23,00. S-au sărutat îndelung la ușa ei, apoi a plecat pentru a arunca cadavrul. S-a oprit pe drumul spre hotel ca să cumpere mâncare de pisică.

În camera sa de hotel, el s-a logat online și rezervat o barcă cu motor pentru a doua zi dimineață.

După un mic dejun rapid, s-a oprit la Home Depot în Southall pentru a cumpăra un lanț greu de douăzeci de picioare, împreună cu două bolți de trei inch cu șuruburi.

El a condus camioneta la o plajă retrasă în apropiere de Southend-on-Sea, a parcat lângă dune, apoi a chemat un Uber ca să îl ducă la locul unde se afla barca închiriată în Dartford.

Asigurându-se că rezervorul de carburant era plin, el a luat barca șaisprezece picioare în josul râului Tamisa și înspre coasta de la Southend-on-Sea.

La camioneta, a deschis mânerul de la ușa din spate, apoi își aminti de pisică.

Va trebui să-l duc la un adăpost de animale atunci când mă întorc la Londra.

Când deschise usa, pisica sări și fugi spre iarba înaltă de-a lungul dunelor.

Poate să devină o pisică sălbatică.

După ce se asigură că nimeni nu era în apropiere, el a încărcat cadavrul, lanțul, bolții, și cutia de scule în barcă.

La zece mile pe mare, înfășură lanțul greu în jurul cadavrului, îl prinse cu bolțurile, apoi l-a aruncat pe domnul Duffy peste bord. S-a scufundat atât de repede și a dispărut în valuri.

Numărul 25 a dispărut din listă.

La trei mile depărtare, lăsă să cadă cuțitul plin de sânge în apă, apoi, la două mile de acolo, a aruncat cutia de scule în mare.

S-a întors cu barca la docul de pe Tamisa și a luat un Uber înapoi la dubă.

A lăsat camioneta furată în Dagenham, unul dintre cele mai defavorizate cartiere din Londra. Ferestrele camionetei erau deschise, iar șurubelnița pe care o obișnuia să o folosească pentru a porni motorul era încă în poziție. Se îndrepta spre oraș.

La câteva străzi, și-a dat jos mănușile de latex și le-a aruncat intr-un coș de gunoi.

Camioneta aceea va dispărea într-o oră.

Scipio a oprit un taxi și s-a întors la hotel.

Capitolul șapte

Scipio s-a așezat în fața computerului său de dimineață, făcând cercetări asupra familiei regale, atunci când telefonul său a sunat.

“Hei, iubire.”

„Ce zici de prânz?” A întrebat Ciana.

“Nu aveți o ședință foto astăzi?”

„La trei. Dar acum trebuie să ies de aici.”

„Aici, unde?”

„Apartamentul meu. Bradley tocmai a sunat să-mi spună că aduce un prieten acasă pentru, um, prânz și chestii.”

“Bradley, colegul tău de apartament care este gay?”

“Da, și eu chiar nu vreau să stau acasă pentru asta.”

„În regulă. Ce zici de acel local chinezesc la care ne-am dus la prima noastră întâlnire? "

“Aceea nu a fost o întâlnire. Există o cafenea frumoasă în Westminster. Cred că îți va plăcea.”

„Cum se numește? O voi căuta pe Google și ne vedem acolo la doisprezece.”

“Cafeneaua Regency”.

„Am găsit-o. Ne vedem acolo.”

* * * * *

Se așezară la o masă la fereastră, și au mâncat plăcintă cu friptură cu chipsuri și sos.

„Unde este ședința ta foto astăzi?” A întrebat Scipio.

“Croydon. Rochii de seară.”

“Va fi și Shady acolo?”

„Da, și vrăjitoarea aia, Jessica Hyde va fi acolo, mimând implanturile ei gigant.”

„Și buzele uriașe. Și-a injectat Botox?” A întrebat Scipio.

„Probabil.”

“Cum poate fi Shady atât de drăguță, în timp ce Hyde este —”

Fereastra s-a spart, cioburile de sticlă zburau peste tot. Glonțul a trecut printre ei, și a lovit un bărbat așezat la tejghea. Glonțul a trecut și a sfâșiat umărul bărbatului.

Scipio a întors masa pe margine, apoi a apucat-o pe Ciana care țipa și a tras-o îla podea, în spatele mesei, acoperind-o cu corpul său.

A doua împușcătura a lovit masa, și a despicat-o.

Ciana țipă din nou.

Scipio și-a înfășurat brațele în jurul capului ei. „Sunt aici.”

Alți clienți erau pe podea, în timp ce unii se îmbulzeau în spatele tejghelei.

Trecu un minut, apoi altul.

Amândoi tremurau, se țineau unul pe altul în brațe.

Ușa de la intrare s-a deschis, lăsând să intre zgomotul țipetelor și sunetul sirenelor care se apropiau.

Neștiind dacă trăgătorul era cel care intra pe ușă, Scipio o trase și mai aproape pe Ciana de corpul său.

„Poliția!” a strigat ofițerul de poliție. „Totul s-a terminat!”

„Slavă Domnului.” Scipio s-a ridicat în genunghi și a scuturat cioburile de Ciana. „Ești rănită?”

Ea clătină din cap și se întinse după el.

S-au ridicat și se uitau pe fereastra spartă și au văzut oameni care arătau către acoperișul de pe partea opusă a străzii.

“Sniperul”, șopti Scipio. „Dumnezeule! Mă bucur că nu te-a rănit.”

„Pe mine?”

“Nimeni nu ar vrea să mă omoare.”

”De ce pe mine”, întrebă ea.

“Nu știu. Dar el a plecat acum.”

Capitolul opt

A trecut două zile de la încercarea de a o răni pe Ciana. Poliția nu avea suspecți și nici indicii. Știau doar că cineva a tras două gloanțe dintr-o pușcă de pe un acoperiș, prin fereastra cafenelei Regency.

Ciana petrecuse ultimele două nopți cu Scipio în camera sa de hotel. Îi era frică să iasă pentru ședințe ei foto sau pentru defilări și pentru cursurile de noapte.

După ce au comandat room service pentru masa de prânz, Ciana a stat la masa de bucătărie cu calculatorul ei, încercând să lucreze la temele ei.

Scipio a fost pe canapea cu telefonul său.

Amândoi erau încă zdruncinați de împușcături.

“Ce e aia?”

Scipio era atât de surprins, încât vărsa cafea pe pantalonii lui kaki.

Se aplecă peste spatele canapelei pentru a-l săruta pe obraz.

“Este doar un, um, joc.” Încercă să șteargă cafeaua.

“Nu, nu este. Tu nu joci niciodată jocuri.”

„În regulă. Îți aduci aminte de cei doi tipi de la bancă?”

Trecu pe deasupra canapelei ca sa stea lângă el. “Uh-huh.”

“Aceste două puncte sunt ei.”

“Asta e o hartă a Londrei. Îi urmărești?”

“Ținești prietenii aproape, și dușmanii și mai aproape.”

“Hmm…ce este al treilea punct, în jos, în partea de jos a ecranului?”

“Ei bine, asta e, um, doar a, ah, un punct de referință.”

“Acel punct este aproape de acest loc.” Ea privi mai aproape. “Cum ai pus dispozitivele acelea de urmărire pe acei bancheri?” Ea îi arunca o privire severă.

„Pălăriile negre pe care le-am dat.”

“Ah.” Pentru o clipă, se liniști. „Mi-ai dat o pălărie neagră.” Și-a luat geanta de la capătul canapelei. „O am aici.” Își scoase pălăria din geantă. “Acel al treilea punct este chiar aici, în această cameră.” Se uită la pălărie din nou, apoi rupse plasturele de pe logo-ul din față. Dedesubt, găsi un dispozitiv rotund mic, de mărimea unei baterii de ceas. “M-ai urmărit!”

“Al tău este doar un punct de testare, pentru a fi sigur că aplicația funcționează.”

„Nenorocitule! Nu sunt un punct de testare nenorocit. De ce mă urmărești?”

Și-a cuprins față cu ambele mâini. “Ciana, nu e–”

„Ești un blestemat de urmăritor! Știam asta!” Ea îi arunca pălăria.

„Lasă-mă să explic.”

Apucându-și geanta de mână, Ciana a mers spre ușă, dar apoi s-a întors brusc înapoi. „Deci toate prostiile astea romantice au fost doar o viclenie. Pentru ce? Ai de gând să mă legi într-un subsol întunecat, umed și mă hrănești cu terci o dată pe săptămână? Ai angajat acel lunetist ca să mă omoare?”

„Nu, nu te-aș răni niciodată.”

„Ești un nenorocit bolnav.” Ea a ieșit pe din cameră, trântind ușa.

El s-a cufundat pe canapea.

Vreau ca tu sa fii în siguranță.

* * * * *

După o săptămână în care Ciana care nu a răspuns la apelurile sale, el a trimis un mesaj text:

Trebuie să plec lunea viitoare pentru a merge la New York și a înființa proiectul bancar pentru cloud computing. Probabil că voi fi plecat timp de două săptămâni. Vrei să-mi trimiți un mesaj, te rog, doar pentru a spune la revedere?

Nu a primit niciun răspuns.

* * * * *

În timp ce lucra la slujba sa de coordonator logistic la Commonwealth Shipping Company din sud-estul Londrei, Fredrick Ellison a primit un mesaj de la fiica lui cu care nu mai ținea legătura, în care i-a cerut să se întâlnească la Rest of Us Hotel și la Hostel din Fitzjhon's Avenue, în Sudul Hempstead.

Nu-și văzuse fiica în mai mult de nouă ani. Când a trimis mesaje text înapoi, întrebând unde a fost, ea a răspuns doar că el ar trebui să se grăbească să vină la hotel pentru că ea are puțin timp să-l vadă înainte de a părăsi țara.

Când se duse la numărul camerei pe care i-l trimisese prin SMS, nu se întâlni cu fiica lui de treizeci și doi de ani, ci cu un bărbat bărbos cu o față plină de semne și cu un revolver mare.

Bărbosul a închis ușa și l-a forțat pe domnul Ellison să bea o jumătate de litru de whisky Jack Daniel.

După ce domnul Ellison a leșinat, bărbatul și-a pus mănușile albastre de latex și și-a pregătit o injecție hipodermică. Introducând cu grijă acul în urechea internă a domnului Ellison, acesta a injectat 7,5 ml de anistreplasă într-un loc în care un semn de ac nu ar fi observat niciodată.

După ce a șters sticla de Jack Daniel, a apăsat mâna dreaptă a omului la sticla pe sticlă, apoi a părăsit hotelul ieftin, fără a se îngrijora că ar fi văzut pe camerele de supraveghere.

Întors la hotelul său, Scipio a pornit un foc în coșul de gunoi din metal al băii, apoi a pornit ventilatorul de evacuare de deasupra căzii. A aruncat în foc telefonul domnului Ellison și propriul său telefon, pe care îl folosise pentru a-l suna pe domnul Ellison, împreună cu mănușile de cauciuc și deghizarea lui. După ce a spart acul din seringă, l-a ars și pe acesta. A folosit o pereche de clești pentru a răsuci acul într-o minge minusculă, apoi a scăpat-o în comodă.

A stins focul, a zdrobit rămășițele în bucăți și le-a aruncat în comodă.

După ce a tras apa de trei ori, fiecare dovadă a dispărut.

* * * * *

Scipio stătea la o cafenea din Kensington, citind London Morning Post. La pagina 2, a găsit următorul articol:

„Sir George Fredrick Ferdinand Ellison a fost găsit mort ca urmare a unui atac de cord masiv în camera 23 la Rest of Us Hotel și Hostel în Sudul Hempstead. Corpul său gol a fost descoperit de un angajat la orele 10:15 miercuri dimineața. Concentrația de alcool din sânge a fost de 0.26, de trei ori peste limita legală pentru a fi considerat în stare de ebrietate. Un articol de lenjerie de corp de damă, împreună cu un pantof stiletto încrustat cu ștrasuri, au făcut autoritățile să creadă că Sir George, în vârstă de șaptezeci și doi de ani, fusese cu o prostituată în momentul decesului său.

Scipio zâmbi și își sorbi cafeaua.

Numărul douăzeci și nouă, scos de listă.

A continuat să citească articolul.

„Poliția metropolitană a solicitat copii ale filmărilor de pe camerel de securitate ale hotelului pentru seara precedentă, dar li s-a spus că acele camerele de luat vederi au oprit înregistrarea video la ora 7, din cauza unei defecțiuni a software-ului computerului. Înregistrarea nu a fost restabilită până la ora 9 dimineața, miercuri, când un tehnician de calculator a venit pentru a depana programul de calculator.

„Când sistemul a fost reparat și când funcționa din nou în mod corespunzător, managerul hotelului a întrebat tehnicianul IT ce sa întâmplat.

„Tehnicianul IT a spus, „mai multe linii de cod au fost suprapuse cu textul „Veni, vidi, vici” , indiferent de ce înseamnă acest lucru.”

* * * * *

„Margret Paterson Tindall, contesa de Warwick, a fost găsită împușcată mortal.

„Ce naiba?” Scipio șoptit în timp ce stătea la computer, citind știrile de dimineață.

"Lady Tindall își plimba cățelul ei Yorkie în Hyde Park seara trecută, când ea s-a tras asupra ei din vegetația din apropiere. Ea a suferit o plagă împușcată la nivelul cefei și a fost pronunțată decedatp la fața locului. În pădure s-a găsit un set de urme mici, dar nu s-au mai recuperat încă alte dovezi. A lăsat în urma pe cel de-al doilea soț, Walter Shriver și doi copii mari.

Urme mici... Ciana?

Își sorbi cafeaua în timp ce citea din nou articolul de știri.

Neglijent, foarte neglijent. Ei bine, cel puțin tăia numărul douăzeci de pe listă.

Capitolul nouă

30 Iulie, New York City

După ce a căutat pe Google Satellite fotografii timp de trei ore, Scipio a găsit o insulă pustie mică în Marea Sibuyan, aproape de traseul de transport maritim spre Manila.

El a luat un zbor de la New York - JFK la LAX în Los Angeles, unde a mers într-o nouă deghizare la J-2 containere și depozitare, pe Vreeland Avenue. Acolo a găsit un container de transport cu surplus de patruzeci de picioare și a plătit patru mii de dolari în numerar pentru el.

A umplut recipientul cu 250 de cutii de supă Campbell, o barcă gonflabilă, două motoare electrice cu baterii de doisprezece volți, un localizator GPS, un dispozitiv de plutire mare și alte consumabile.

După ce a aranjat ca recipientul să fie expediat în Filipine, el a solicitat să fie ținut la portul din Manila, South Harbor Docks, pentru ridicare ulterioară. El știa că nu va fi o problemă, pentru că recipientul nu va ajunge niciodată.

Pe manifestul de expediere transport maritim era listată doar supa Campbell. L-a costat cinci Benjamini ca să-l mituiască pe operatorul de macara pentru a-și identifica containerul exact unde voia el pe Madrid Maersk – o navă mare de containere programată să părăsească portul Los Angeles pentru a traversa Pacificul. Apoi se angaja pe nava ca o marinar.

* * * * *

După optsprezece zile în afara Los Angeles, Scipio a urmărit localizatorul său GPS. Când au intrat în Marea Sibuyan în Filipine, el a început să se

pregătească pentru una dintre cele mai importante părți ale planului său; el a trebuit să fie în apă la 01.00 de dimineață.

Imediat după miezul nopții, el a mers pe punte, spre pupa. Acolo își ridică privirea spre container. Era deasupra unei stive de opt, pe colțul exterior. În poziția perfectă pentru lansare.

După ce a urcat în partea de sus a containerelor, a folosit o rangă pentru a rupe încuietorile și cablurile de fixare de pe fiecare container din stivă. Aruncă toate încuietorile și cablurile peste bord. Până când își croia drum către partea de jos, stiva de containere se legăna deja în vânt.

Verificându-și ceasul, știa că un marinar își va face în curând rondul, inspectând încărcătura.

Scipio a urcat înapoi în partea de sus. Când l-a văzut pe marinar venind de-a lungul șinei, s-a așezat pe a doua stivă din interior și și-a sprijinit picioarele de containerul său. Întregul teanc se legăna înainte și înapoi, odată cu mișcarea navei.

Când nava a început să meargă încet spre port, el a împins cu picioarele, folosindu-și toată puterea. Era suficient pentru a înclina stiva de containere spre traversă. Odată ce au început să se miște, nimic din lume nu le-ar putea opri.

În timp ce containerele se rostogoleau pe o parte, el coborî pe punte, unde auzi marinar pe stație de emisie recepție, raportând accidentul.

Scipio nu a putut urmări containerul său atunci când a căzut în apă; era peste o sută de metri.

Se repezi spre funia care atârna de la pupă și a coborât. Frânghia lungă a fost înfăşurată peste traversă, lăsând două lungimi de frânghie atârnând în jos. Odată ajuns în apă, el a tras un capăt al frânghiei, trimițând celălalt capăt în sus și peste traversă. Când frânghia a căzut la el, el a lăsat-o să se îndepărteze, îndepărtând dovada de modul în care el a intrat în apă.

A înotat până la container și s-a urcat deasupra. De acolo a țipat și a făcut cu mâna către membrii echipajului care se aflau peste traversă.

„Nu știu să înot!” strigă el. „Ajută-mă!”

O lumina reflectoarelor îl găsi. Își flutură brațele. „Nu știu să înot!”

Se uită în jur la celelalte șapte containere care pluteau în marea învolburată. „În regulă, oameni,” șopti el, „stinge lumina aia nenorocită.”

Probabil că căpitanul ordonase navei să încetinească și să înceapă o întoarcere pentru a merge să-l salveze, dar va dura cel puțin treizeci de minute ca nava uriașă să facă manevra.

Nu mai era prea mult timp pentru el ca să facă ceea ce a trebuit să facă, și el a trebuit să rămână în lumină, acționând îngrozit până când reflectorul nu îl mai lumina.

Văzu unul dintre containere scufundându-se deja sub valuri. Nu ar mai dura mult înainte ca containerul lui să se scufunde și el.

În cele din urmă, reflectorul s-a stins când nava a început un viraj lent spre tribord.

Scipio a fugit la partea din față a containerului său și s-a aruncat în mare.

Înotând sub container, a găsit mânerul de eliberare. După ce l-a găsit l-a smuls tare, apoi simți cum membrana de cauciuc începe să se umfle.

A înotat la suprafață și a călcat pe apă în timp ce dispozitivul de plutire forma un inel în jurul containerului și se extindea încet. Scoase o lanternă din buzunar și o aprinse.

De îndată ce dispozitivul a fost complet umflat, el a urcat și a manevrat maneta pentru a deschide ușa containerului. Înăuntru, a luat unul dintre motoarele electrice exterioare și l-a atașat de suportul pliat montat pe podeaua containerului. Extinzând suportul dincolo de camera de plutire, se aşeză pe dispozitivul de plutire şi porni motorul.

Văzând apa din spatele motorului, a rotit motorul într-o parte, întorcând containerul spre sud.

Când veni, putu să vadă luminile Maersk-ului din Madrid în timp ce ea se întorcea. Încă la cinci sute de metri distanță, aveau să treacă cincisprezece minute până când nava se va întoarce la containerele plutitoare.

În apropiere se afla un recipient galben, din care ieșea bule.

A făcut progrese lent, poate doar unul sau două noduri, dar s-ar fi pierdut în întuneric înainte ca ei să vină să-l salveze, iar până la răsărit va fi dispărut.

* * * * *

A fost nevoie de o zi și jumătate, și opt conserve de supă, pentru a ajunge pe insula lui. După ce a străbătut cu greu prin valuri, Scipio și-a aruncat ambarcațiunea ciudată în nisip la mijlocul după-amiezii.

Sări pe plaja, deschise ambele uși și începu să-și descarce marfa.

A fost o muncă grea, descărcarea a două sute cincizeci de lazi de supă, dar a trebuit să fie făcut cât mai repede posibil. El nu a vrut ca vreo ambarcațiune care trecea la fața locului să vadă un container pe plajă.

Până la apusul soarelui, a terminat de descărcat.

Mareea s-a retras, lăsând containerul pe plajă. Va trebui să aștepte șase ore pentru maree.

După ce și-a găsit chibriturile, a făcut focul, apoi a încălzit o cutie cu supă de carne de vită.

În ultima zi și jumătate, mâncase supă rece; era mult mai bine cald.

În timp ce aștepta mareea, Scipio și-a construit un adăpost din frunze de palmier și și-a întins sacul de dormit. Era extenuat, și trupul său tânjea după somn, dar mai avea încă o sarcină înainte de a se putea odihni.

Se așeză pe nisip, privind containerul. În cele din urmă a început să se ridice cu mareea.

La ora 20:00 mareea s-a întors, și el a împins, apoi a pornit motorul exterior.

A fost o călătorie grea, dar în cele din urmă a făcut-o pentru a calma apele.

El a navigat containerul spre sud timp de o oră. Acolo și-a umflat pluta de cauciuc, și-a așezat motorul electric în ea, apoi și-a folosit cuțitul pentru a tăia tăieturi în dispozitivul de plutire.

Cu spatele la barca sa de cauciuc, privi cum containerul se scufunda sub valuri. Cu ambele uși deschise, nu a durat mult până să se umple cu apă.

Era o priveliște tristă – l-a ajutat mult, dar trebuia să facă acest lucru. Era prea vizibil pentru a-l menține pe plajă.

Întorcându-se spre nord, el a navigat înapoi pe insulă. Până la miezul nopții, după o cină de supă de cu orez, Scipio s-a ghemuit în sacul său de dormit.

Mintea gone cu viteză datorită entuziasmului și tensiunii din ultimele zile, dar un lucru îi domina gândurile; Ciana.

Dacă s-ar schimba lucrurile, eu să fiu numărul treizeci și șapte, și tu treizeci și opt, m-ai ucide?

Se întoarse pe partea cealaltă, încercând să doarmă.

Dar pozițiile noastre nu sunt inversate. Te iubesc, dar trebuie să te omor.

* * * * *

La răsăritul soarelui, Scipio a început să deschidă cutiile și să arunce conținutul în mare. Aruncă majoritatea cutiilor goale într-un morman de lângă focul de tabără. Pe unele le-a aruncat în foc pentru a fi pârjolite și etichetele arse.

A fost nevoie de aproape două ore pentru a deschide și goli o sută de conserve, dar gramada de conserve, cu unele arse și altele aplatizate, a apărut ca și cum cineva ar fi petrecut o lună blocat pe insulă cu nimic altceva decât supa să mănânce.

A doua zi și-a acoperit motorul electric numărul doi exterioară, o baterie mare, a doua sa unitate GPS și o îmbrăcăminte de schimb, sub o prelată de pânză și frunze de palmier. După ce se schimbă în blugi și în tricou, el a încărcat totul, împreună cu o duzină de conserve de supă, în barca lui de cauciuc și a dat naviga pentru Danan, un sat de pescuit de pe insula Sibuyan. De la Sibuyan putea să-și croiască drum spre Manila, apoi înapoi la New York.

Când Danan era aproape, a verificat că îmbrăcămintea, ceasul, pașaportul și cinci mii de dolari în pesos Pilipino erau bine învelite în plastic rezistent la apă. Acestea le-a pus în rucsac, apoi le-a strecurat peste marginea bărcii. Folosind cuțitul, a tăiat părțile laterale de cauciuc ale ambarcațiunii și a privit cum se scufundă, luând cu el motorul, unitatea GPS și sacul de dormit.

Scipio a înotat până la țărm, s-a schimbat în haine uscate și a mers spre sat, prefăcându-se că este un drumeț.

De acolo a închiriat o cursă până la Magdiwang, apoi a luat feribotul până la Roxas City și de acolo a luat un avion până la Manila.

În Manila, el a cumpărat un telefon. Își lăsase vechiul telefon pe navă, pentru că nu vroia să fie urmărit.

În timp ce aștepta zborul său de la Aeroportul Internațional Ninoy Aquino către JFK din New York, el a folosit telefonul pentru a citi rapoartele de știri pentru săptămâna trecută. În The Wednesday Manila Times, la pagina 3, el a găsit raportul morții sale.

Chiar au menționat numele meu corect. Şi nicio menţiune despre titlu meu Regal. Bine. Nu vreau ca să fie tipărit ... nu încă.

Când zborul său a fost menționat, a aruncat telefonul, și-a pus rucsacul pe umeri și se duse grăbit la poarta de plecare.

Capitolul zece

28 august, Londra, Anglia

Purtând o barbă lungă, caftan negru, și șapcă de rugăciune kufis, Scipio a dat jos pantofii în afara Moscheii Centrală Hounslow de pe Wellington Road. El a ajuns la timp pentru rugăciunile de la orele 2:30.

Înăuntru, el a urmat rutina credincioșilor în timp ce aceștia îngenuncheau și se închinau spre Mecca pentru a-și șopti rugăciunile.

În timp ce făcea aceste mișcări, îi privi pe ceilalți bărbați. În cele din urmă, a văzut ce căuta; un caftan cu ceva distinctiv. Un om din al treilea rând din fața lui Scipio avea o pată verde mare pe partea din spate a cafenelei sale gri, pe umărul stâng. Pata era în forma statului Texas întors invers.

Când bărbații au ieșit din moschee, Scipio și-a pus pantofii și a urmat pata verde, făcând o fotografie. A rămas în spatele bărbatului și îl urmărea în apartamentele lui la Twickenham Gateway, apoi urca treptele până la numărul treizeci si doi.

* * * * *

Înapoi în camera sa de hotel, Scipio a răspândit o cafenea gri el ar fi cumpărat și amestecat colorant alimentar pentru a produce o culoare verde similară cu ceea ce a văzut la moschee. După ce l-a aplicat pe spatele caftanului în timp ce se uita la fotografia de pe telefonul său, l-a uscat cu un uscător de păr, apoi și-a pus o mască medicală și și-a pus mănuși de latex. Cu o foaie de hârtie mototolită, cu puțin scris pe ea, o întinse în chiuveta de bucătărie, apoi deschise cu grijă un flacon de sticlă cu pulbere neagră fină. Stropi puțin pe hârtie, apoi puse capacul pe recipientul de sticlă, îl puse în cutia de plastic închisă ermetic și îl puse înapoi în ascunzătoarea sa. Apoi a pus hârtia și a pus-o într-o pungă cu fermoar Ziploc.

Scoase manușile și masca și le aruncă într-o pungă de gunoi. După ce s-a spălat bine pe mâini în chiuvetă, și-a îmbrăcat caftanul pătat și a lipit punga Ziploc pe interiorul gleznei drepte. Când s-a ridicat, s-a asigurat că punga era ascunsă de tivul hainei sale.

În drum spre magazinul 7-Eleven, a pus sacul de gunoi bine împachetat într-un coș de pe stradă. După ce a cumpărat niște suc Juicy Fruit de la 7-Eleven, a îngenuncheat la ieșire pentru a-și lega șiretul la pantof. Având grijă să nu atingă hârtia, a deschis Ziploc-ul și a scăpat bucata de hârtie pe podea.

Pe stradă, la două străzi de magazin, a scos geanta Ziploc de pe gleznă și a aruncat-o într-un coș de gunoi.

În timpul rugăciunii de seară, el a mers la numărul treizeci și doi la Twickenham Gateway, îmbrăcat într-o uniformă London City Utilities.

A bătut la ușă. Când nimeni nu răspunse, a bătut din nou. După o clipă, a deschis încuietoarea ușii și a pășit în apartament. A închis ușa și s-a grăbit spre bucătărie.

La ușa bucătăriei, se opri, uluit. Pe masă erau trei veste sinucigașe, împreună cu șase bombe cu țevi în diferite stadii de construcție.

„La naiba!” Scipio șopti: “În ce naiba am dat intrat?”

O sirena de poliție în depărtare l-a adus înapoi la realitate.

A alergat la blatul din bucătărie și a îngenuncheat să lipească o fiolă cu antrax și unul dintre fluturași de sub chiuvetă.

Apoi, având grijă să nu deranjeze nimic, s-a urcat pe masă, ridică un panou de tavan și puse un obiect acolo.

După un minut, s-a întors în hol, grăbindu-se spre ieșire.

Capitolul unsprezece

29 august, Londra, Anglia

Ciana stătea într-un bar, așa cum stătea în fiecare noapte de vreo săptămână. Ea se prefăcea că citea Tess de d'Urbervilles, dar tot ce a făcut a fost să se uite la pagini. Băutura sa negustată 7-up avea cuburi care se topeau.

Scipio a încetat să o mai sune și să trimită mesaje text după zece zile. Ultimul său mesaj text spunea că se întoarcea la New York pentru câteva săptămâni.

Cineva a luat scaunul ei de bar de lângă ea. Se uită la bătrânul zâmbitor, încuviința din cap, apoi se întoarse la pagina la care se uita în ultimele două ore.

El a spus că al treilea punct, punctul meu, a fost doar un punct de date pentru referință. Dacă ar fi adevărat, de ce nu mi-a spus când mi-a dat pălăria? De ce mă urmărea? De ce ii urmarea pe cei doi bancheri?

Albert, barmanul, a venit să-i ia paharul cald și să-l înlocuiască cu unul proaspăt. Abia observase.

Am exagerat? Sunt doar paranoică? Avea de gând să mă omoare? Eram atât de bine împreună.

Telefonul îi vibra pe bar. L-a apucat, a aruncat o privire spre ecran, apoi l-a pus la loc, cu fața în jos.

Ce se întâmplă dacă a găsit pe altcineva? L-am pierdut? Aș fi vrut să fi avut un dispozitiv de urmărire ca să vad ce face.

Omul în vârstă de lângă ea a spus ceva. Zâmbi și încuviință din cap, fără să acorde cu adevărat atenție. După câteva minute, a lăsat un bacșiș de o liră sterlină și a plecat.

Era la fel în fiecare noapte; mai mulți băieți și câteva femei ar încerca să găsească o conversație, dar ea cu greu a răspuns.

Telefonul îi vibra din nou. Îl apucă, oftă cu greutate, apoi răspunse.

“Hei, Shady.” Asculta o clipă. “Nu, sunt foarte ocupată în seara asta.” După câteva secunde, ea a spus, "apreciez invitația, dar eu ma simt în stare să petrec. Bine, vorbim mai târziu.”

Întoarse o pagină, apoi și-a ridicat bărbia în pumn, uitându-se la cuvinte.

„Tess moare la sfârșit.”

Ritmul cardiac a sărit la 120, iar respirația s-a blocat în gât, dar rămase nemișcată. Așteptă atâta timp cât putea să stea în picioare.

„Minunat.” Închise cartea. “Multumesc pentru că mi-ai distrus o altă poveste, Scipio.”

Se ridică, răsucindu-și scaunul spre el.

Ignorând-o, își folosea telefonul.

Telefonul ei vibra. Îl ridică, citi mesajul text, zâmbi, apoi îl citi din nou.

El se întinse să îi ia mâna cu telefonul, apoi citi cu voce tare poezia pe care o scrisese la prezentarea ei de modă:

Dacă aș fi o oglindă,

după ce îți prind reflexia

În curând voi fi plin

Până la refuz

cu frumusețea ta

Ea asmiorcăit, apoi a zâmbit. „Trebuie să te bărbierești.”

„Și mie mi-a fost dor de tine.”

Își aruncă brațele în jurul gâtului lui, și l-a strâns în brațe.

A strâns-o aproape, în timp ce ea plângea pe gâtul lui.

* * * * *

„Lady Ann Luttrell Horton, Ducesa de Cumberland și Strathearn, a murit astăzi într-un accident tragic”, spunea articolul din Daily Telegraph. „În timp ce făcea parașutism la centrul de parașutism Vendée Evasion din Château-d'Olonne, Franța, parașuta ei nu s-a deschis. A fost pronunțată decedată la fața locului. Atunci când a fost intervievată de jandarmerie, echipajul de asistență la sol a declarat că Lady Horton și-a împachetat întotdeauna propria parașută, nedorind să riște ca cineva să facă o greșeală. Ea a fost a douăsprezecea în linie de succesiune pentru tronul Angliei. O înmormântare de stat a fost aranjată pentru marți, cu înhumarea la Westminster Abbey imediat după aceea.

„Lady Horton a avut mulți ani de experiență în parașutism, cu peste o sută cincizeci de salturi pe care le-a făcut. Jandarmeria a raportat că nu există nicio suspiciune de activitate ilegală; a fost pur și simplu un accident teribil cauzat de defectarea echipamentului.

* * * * *

A doua zi, a apărut următorul articol de știri:

„Regina, fiul ei, prințul Rupert, și cei patru copii ai săi, precum și nepoții săi vor fi la înmormântare la Catedrala Westminster. De asemenea,vor participa și Archie Mountbatten-Windsor, Prințul Archibald, Duke of York, Prințesa Mildred of York, Prințesa Ester of York, Prințul Edward, Contele de Wessex, James Mountbatten-Windsor, Vi-contele Severn, Lady Louise Mountbatten-Windsor, și Prințesa Beth, Prințesa Regală. Toți cei

optsprezece membri ai familiei regale se vor alătura, de asemenea, procesiunii către Westminster Abbey pentru înmormântare.

„Securitatea în jurul Catedralei, Abby, și traseul vor fi ,păzite mai bine decât alte evenimente care au avut loc în Londra vreodată.“

* * * * *

“Unde ești?” Scipio a sunat-o pe Ciana din interiorul unei camionete închiriate parcate pe strada Whitgift, peste Tamisa șângă Westminster Abbey, și la aproximativ o jumătate de milă distanță.

“Mă duc să mă alătur procesiunii. Unde naiba ești? Te-am sunat și am sunat.”

„Procesiunea?” întrebă el.

„Da. Înmormântarea verișoarei mele decedate, ai uitat?”

O, Dumnezeule! Ar fi trebuit să știu că va participa la înmormântare după funeraliile de la Catedrala Westminster Abbey.

„Alo? Ești acolo?

„Da. Adică nu, nu poți face asta.”

„Trebuie. Este familia mea.”

„Adică, nu poți merge fără mine. Vino să mă iei.”

„Nu am timp”, a spus ea. „Ne întâlnim la Catedrala Westminster Abbey.”

“Nu pot

„Ce?”

„M-mașina mea e la tine.”

“Ia un taxi.”

„Dar vreau să mă merg cu tine la procesiune.”

“Nu e timp. Mașinile se aliniază acum.”

“Asta înseamnă mult pentru mine, ca să fiu acolo pentru tine.”

„Oh atunci, bine. Sunt pe drum. Ieși în fața hotelului imediat pentru că voi parca.”

”Minunat”. Te voi aștepta acolo. Mă schimb în ceva mai sumbru.”

A sunat, apoi apasa pe aplicatia lui de localizare. Se uita pe telefon la punctul galben. Venea de la dispozitivul de urmărire pe care îl pusese în torpedoul mașinii închiriate. S-a întors și a mers la hotel.

Uau, grozav. Acum ca să o țină de parte de mormânt timp de patruzeci si cinci de minute.

A dat drumul la radioul portabil pe postul BBC.

“…Majestatea, Regina, tocmai a ieșit din Catedrala Westminster și acum merge către limuzina ei Bentley State. De îndată ce ea și prințul Maxwell sunt în interiorul mașinii și șoferul ei pleacă, ceilalți membri ai familiei regale vor părăsi biserica și vor intra în propriile lor vehicule pentru a o urma pe regina până la Westminster Abbey pentru înmormântarea Lady Ann Luttrell Horton.

„Regina și Prințul sunt acum așezați în mașina lor, iar șoferul lor iese pe Ambrosden Avenue, în timp ce alte vehicule vin de-a lungul străzii pentru a-i lua pe ceilalți membrii ai Familiei Regale.

„Bentleyul Reginei virează pe strada Victoria, cu aproximativ patruzeci de mașini care urmează în procesiune lentă. Ar trebui să ajungă la Catedrala Westminster Abbey în zece minute.”

Telefonul lui Scipio a făcut un beep.

„Unde naiba ești? Mă aflu în fața hotelului, așteptând.”

“Pe drum, dragă. Așteaptă chiar acolo.”

A operat comenzile octocopterului, ridicându-l de pe acoperișul dubei sale. La rotit la 360 de grade, privi fluxul video pentru a se orienta. Satisfăcut, totul era în stare de funcționare, a zburat mai sus și se întoarse spre nord. Curând, el putea să vadă cimitirul.

Un flux de mașini soseau, iar oamenii în negru mergeau spre cimitir.

El a zburat drona mai sus, astfel încât să nu fi observat de securitate. Când se afla direct deasupra mormântului, aceasta plutea, așteptând până când toți membri familiei regale se adunau în jurul coșciugului.

Dacă nu vii aici, vin după tine.

El a răspuns la text. Vă rog să vii să mă ajuți. Am probleme.

DOAMNE! Vin, și dacă nu ai făcut un atac de cord grav, atunci îți arăt eu.

Bine.

Toti membrii familiei regale s-au adunat aproape de sicriu, în timp ce preotul a început să vorbească.

Curând, o rafală de pliante contaminate a început să fluture în jos, în timp ce drona se învârtea la doar cincizeci de metri deasupra capetelor lor. Scipio a eliberat, de asemenea, o fiolă cu pulbere fină de antrax negru, în timp ce cele opt elice l-au răspândit pentru a se așeza înspre victime. Când era sigur că flaconul era gol, zbura până la trei mii de picioare și roti camera pentru a privi în jos. Acolo a văzut mulți oameni, inclusiv copii, apucând pliantele care cădeau și dându-le de la unul la altul, în timp ce toată lumea încerca să descifreze scrierea ciudată.

A înclinat drona spre sud și a zburat spre acoperișul apartamentelor Twickenham Gateway.

De îndată ce a aterizat drona pe acoperișul apartamentelor, s-a târât în scaunul șoferului camionei, apoi s-a îndreptat spre hotel.

Telefonul suna imediat ce a intrat pe strada de lângă hotel.

„Unde naiba ești? Bat la ușa ta acum!” Ciana țipa la telefon.

„De ce ești acolo sus? Sunt aici jos cu mașina, mă uit după tine peste tot.”

Scipio a apăsat telefonul la ureche cu umărul în timp ce își scoase mănușile de latex și le arunca într-un coș de gunoi.

„Ei bine, la naiba. Am trecut pe lângă tine în lifturi. Rămâi acolo.”

“Mai bine te grăbești, sau vom pierde întreaga afacere.”

Două minute mai târziu, ea a împins prin ușile rotative și a alergat spre mașină.

„Ce naiba făceai acolo?” Scipio a intrat pe scaunul pasagerului. „Am crezut că ne întâlnim în fața hotelului?”

A intrat în traficul aglomerat. “Când totul se va termina, vom avea o discuție serioasă.”

„Bine. Cred că trebuie să clarificăm comportamentul tău neprietenos.”

“Comportamentul meu ??!”

“Ce zici de niște muzică liniștitoare?” A pornit radioul.

„…întrerupem acest program pentru un Mesaj Național de urgență. Regina și mai membri ai familiei regale au fost implicați într-un atac terorist aparent.”

„Ce?” Ciana a strigat.

“Oh, Doamne”, a spus Scipio.

„La mormântul lui Lady Ann Luttrell Horton, o aeronavă de tip drone a aruncat pliante și niște pulbere necunoscută asupra celor îndoliați. Mulți dintre ei se plâng de febră, dureri în piept, amețeli și greață. Mai multe persoane au fost văzute vomitând, apoi căzând la pământ. Regina este întinsă pe iarbă, cu soțul ei lângă ea. Se spune că scrisul de pe pliante este în limba arabă, dar nimeni nu a tradus încă mesajul.

„Sute de angajați de la personalul de securitate au izolat zona, în timp ce douăzeci sau treizeci de angajați din sistemul medical de urgență evaluează bolnavii”.

„Cine ar face un astfel de lucru?” A întrebat Scipio.

“Teroriștii, spuneau ei. Ar trebui să mergem acolo?”

“Nu știu. Nu am auzit niciodată de așa ceva.”

"O dronă a aruncat pulberea din aer", a spus Ciana. „Întreaga zonă ar putea fi contaminată.”

„Doamne, Dumnezeule. Ai dreptate.” A înghițit în sec și și-a șters fruntea. “Nu te du acolo. Nici măcar pe aproape. Nu vreau să te îmbolnăvești.”

„Trebuie să opresc.” Ea a frânat brusc și se opri la marginea trotuarului, tremurând. „ O să îmi fie rău.”

Își desfăcu centura de siguranță. „Vino aici. Lasă-mă să te țin în brațe.”

Ea a oprit motorul cu degetele tremurânde, apoi se aplecă în brațele lui.

Ținându-o strâns, își apăsă obrazul de capul ei.

După un moment, el s-a atins pentru a porni motorul, astfel încât acestea să poată auzi radioul.

“…decedați, dar nicio veste încă de cine anume.”

“unii dintre ei au murit deja”, a șoptit Scipio.

“Shh, ascultă.”

„Reportera noastră se îndreaptă spre cercul de securitate pentru a vedea dacă poate să se uite. Am aflat că dintre cele treizeci și patru de persoane afectate, douăzeci și unu primesc tratament de urgență, în timp ce ceilalți au fost duși la spital cu ambulanța. Cel puțin o duzină de ambulanțe sunt aliniate pe străzile din jurul cimitirului. Acesta este cel mai grav atac pe teritoriu britanic de la bombardarea Londrei în al doilea război mondial. Întreaga țară este într-o stare de șoc, așa cum într-adevăr întreaga lume trebuie să fie.

“Încă nu avem nicio veste cu privire la cele trei persoane decedate. Se pare că unii dintre respondenți s-au îmbolnăvit acum.”

„Acesta este un dezastru”, a spus Ciana în timp ce plângea pe pieptul lui.

“Reporterul nostru tocmai a primit o traducere a mesajului de pe pliante. Spune după cum urmează. „Aceasta este soarta tuturor demonilor imperialiști infideli. În curând vom dezlănțui un măcel și mai mare. Dumnezeu este mare. Fie lăudată al-Qaeda din Maghrebul islamic.”

„Al-Qaeda”, șopti Scipio. „Ucigași nenorociți.”

“Tocmai mi-a fost înmânat un buletin”, a spus crainicul de radio. „Se crede că pulberea este antrax.”

„Al dracului Antrax!” Scipio a spus. „Toți ar putea muri.”

“Așteaptă un minut.” Ciana se ridică, uitându-se la Scipio.

„Ce?”

„Dacă nu te-ai fi poticnit în camera ta, aș fi fost acolo.”

„Doamne! Ai dreptate.” Trebuie să distrug acel controler de drone și să returnez camioneta închiriată.

„Mi-ai salvat viața.” Își aruncă brațele în jurul gâtului lui.

“Doar prin faptul că am fost un idiot.”

„Nu,” șopti ea. „Nu ești.”

* * * * *

Era imediat după 3 de dimineață când Scipio -a dat jos din pat, lăsând-o pe Ciana dormind.

Și-a luat ceasul și a mers la al doilea dulap, apoi a mutat portretul reginei Victoria într-o parte. Când încuietoarea s-a descuiat, a sunat suficient de tare pentru a trezi vecinii.

Scipio își întoarse capul, uitându-se la Ciana, dar ea doar se întoarse pe o parte și se ghemui în pernă.

Deschise ușa și, folosind lumina verde și slabă a ceasului, răsuci tija de haine. Panourile din spate se deschideau.

Ținând ceasul aproape de partea superioară a diagramei, se uită la cutii folosind lumina verde. Acolo era Regina în partea de sus, apoi fiul ei urmat de copiii săi. Mai jos a fost un alt rând de cutii, niciunul subliniat cu roșu. Cel puțin ei nu par să fie. S-ar putea ca, culoarea roșie să nu apăara în lumina slabă a ceasului.

Își trase respirația. Pe al șaselea rând în jos, în mijloc, o casetă cu un contur roșu.

Aceasta nu era roșie ultima dată când am văzut-o.

Aplecându-se mai aproape, încercă să-și dea seama de nume.

„Ce naiba faci?”

Scipio s-a lovit capul de bară și a scăpat ceasul pe jos.

Se întoarse să o vadă pe Ciana stând în ușa deschisă.

Lumina din baie îi ilumina partea stângă într-o lumină galben pal, suficient pentru ca el să vadă încruntarea și brațele ei încrucișate.

„Eu, um, am găsit o diagramă, ah, acolo.” Își trecu degetul mare peste umăr.

“Nu zău. Cum ai știut despre asta?”

“Am dat peste ea prima dată când am fost aici. Când te pregăteai să mergi la acea ședința foto cu bikini.”

“Dat?”

„Căutam o cămașă pe care să o port.”

Aprinse lumina dulapului. „Acum ce?”

„Unde este marcatorul tău roșu?”

După ce a adus markerul, ea i l-a înmânat.

Îngenunche ca să sublinieze alte trei cutii cu roșu.

„Ce naiba?” întrebă ea.

“Ei nu mai sunt pe lista ta.”

„De unde știi asta?”

Puse capacul pe marker. “I-am eliminat din lista ta.”

Se asezară la masa din bucătărie, privindu-se unul pe altul.

"Deci," Ciana a spus, "lunetist acela nu ai fost tu și nu a fost eu. Atunci cine?”

„Și a încercat să te omoare pe tine sau pe mine?”

“Ar putea fi unul dintre noi, fie amândoi.”

„Da”, a zis Scipio. “Două focuri trase.”

„Știi ce?” A întrebat Ciana.

Se uită la ea.

“Altcineva omoară membrii familiei regale.

„Așteaptă un minut. Ai omorat pe Savannah Wentworth Phillips?”

„Am crezut că tu ai făcut-o.”

“Hmm. Trebuie să aflăm cine este”, a spus Scipio.

“Și, să ne păzim spatele.

“De când lunetistul acela a tras în noi, atunci trebuie să fie cineva care este mai sus pe ,inis de succesiune. Cine este numărul treizeci și nouă?”

“Google știe.” Ciana a apăsat pe telefon.

Scipio și-a scos telefonul.

“Uite, Walter North Abercrombie, Earl of St Andrews.”

“Okay”, a declarat Scipio. “Să vedem ce putem afla despre Walter.” A apăsat pe telefon.

„Ei bine, îl poți tăia de pe listă”, a spus ea. “Am găsit un articol de știri de luna trecută. „Walter Abercrombie, Earl of St. Andrews a murit în somn. El avea optzeci și nouă și a lăsat în urmă pe soția sa, Alice Newton-Abercrombie, trei copii și doisprezece nepoți.”

„A murit în somn. Corect. Poate cu puțin ajutor. Cine este numărul patruzeci?”

“Sarah Catherine Armstrong.”

Scipio a apăsat pe telefon. „Am găsit trei femei cu acest nume în Anglia.”

“Aceasta s-a născut în noiembrie 1998”, a spus Ciana.

“Acesta, care trăiește în Liverpool, pare să aibă vreo șaizeci de ani. Nu există fotografii pentru celelalte două.”

“Voi încerca pe Facebook.”

„Și eu.”

Pentru o clipă, tăcere.

“Acesta trebuie să aibă cel puțin patruzeci și cinci de ani”, a spus Scipio.

Ciana își trase răsuflarea. „La...”

„La naiba!” Scipio a terminat exclamația când a vazut fotografia de pe Facebook pe telefon.

“Este Botox!”

„Înainte de -ași umfla buzele”, a spus Scipio.

Și acum se numește Jessica Hyde.

Capitolul doisprezece

„Mergi la magazinul 7-eleven, Twickenham, în York Street,' Citește ultima notă scrisă de mână. „Întreabă de Ralph. El a servit un bărbat cu barbă purtând o caftan gri și un capac de rugăciune kufis. Omul a aruncat o bucată de hârtie când a părăsit magazinul. Fii atentă, este contaminată cu antrax. Examinează materialul de securitate al magazinului. Tipul musulman are o pată verde mare pe partea din spate a caftanului său, umărul stâng. Este în forma statului Texas întors invers. Urmărește-l înapoi la un apartament la Twickenham Gateway, la numărul 32. Sub chiuveta de bucătărie, găsi un flacon de antrax înfășurat într-un pliant ca cele căzute la înmormântarea regală. Pe acoperiș, găsi o dronă octocopter, de asemenea, contaminate. Pista ta la 7-eleven este una anonimă, este un apel anonim despre activitatea suspectă din magazin. Toată lumea este supărată cu privire la masacrul membrilor familiei regale. Cetățenii sună și spun că musulmanii acționează ciudat. Deci, este rezonabil ca să răspunzi la acest apel. "

Inspectorul Kendrick Lawless, se afla la ieșirea din stația de metrou Harlesden, citind o notă. A mai citit-o de două ori în timp ce se îndrepta spre intrarea pe o alee. După memorarea detaliilor, el a folosit bricheta BIC pentru a aprinde un colț al notei. Când flăcările i-au ajuns la degete, a scăpat biletul și s-a uitat cum focul a ars restul. A risipit cenușa cu vârful pantofului, apoi s-a dus la biroul său.

El a căutat pe google magazinul 7-eleven și apartamentele Twickenham Gateway. La magazin, i-a vorbit lui Ralph, dar nu și-a adus aminte de incidentul cu tipul cu caftanul gri.

“Primim o mulțime de arabi care vin aici”, a spus Ralph.

Kendrick ridică privirea spre o cameră montată deasupra tejghelei. „Să aruncăm o privire asupra filmărilor de camerele de securitate.”

După treizeci de minute de revizuire a înregistrărilor de securitate, l-a zărit pe bărbatul cu barbă în caftan, cu pata verde pe spatele umărului. În timp ce a părăsit magazinul, musulmanul a îngenuncheat la ușă pentru a-și lega

pantoful, iar o bucată de hârtie a căzut la podea. O clipă mai târziu, Kendrick îl urmări pe Ralph pe video, în timp ce ridica bucata de hârtie și o aruncă în coșul de gunoi din fața tejghelei.

Kendrick fugi la coșul de gunoi și, după ce și-a pus mănușile de latex, își folosi pixul pentru a ridica un pachet de țigări mototolit, un covrig pe jumătate mâncat și un șervețel folosit. Acolo văzu hârtia mototolită.

Își lăsă pixul în coș, și-s scos mănușile din mâini, le puse în coș, apoi se dădu înapoi.

„Ralph”, a spus el, fără să se uite la tânăr. „Stai unde vă ești și nu atinge nimic.”

„Ce?”

“Nu te mișca, nici măcar un inch.”

Kendrick a luat telefonul și a apelat Serviciile de Criminalistică pentru a trimite un echipaj la fața locului.

În magazin erau doi clienți. Kendrick și-a deschis portofelul pentru a-și arăta legitimația Poliției Metropolitane. „Trebuie să vă rog pe amândoi să rămâneți exact acolo unde vă aflați. Vă rugăm să nu vă plimbați prin magazin și să nu atingeți nimic.”

Apoi ieșiti și rămâneți în picioare în fața ușii, și nu lăasați pe nimeni să intre.

Când au sosit cei de la criminalistică, el le-a spus tehnicienilor despre hârtia mototolită din coșul de gunoi și că există posibilitatea contaminării cu antrax.

Tehnicienii criminaliști, un bărbat și o femeie, și-au pus echipament de protecție completă și a îndepărtat cu atenție hârtia din coșul de gunoi. Ei au folosit pensete și un scalpel pentru a aplatiza hârtia pe podea.

Femeia se duse la ușă. “Inspectore, se pare că seamănă cu pliante a căzute la funeraliile regale.”

„La naiba. În regulă. Fii atent la posibilitatea de existență a antraxului. "

”Aveți dreptate domnule.”

După utilizarea unui scalpel pentru a colecta un pic de pulbere neagră din hârtie, tehnicienii au folosit un flacon de sticlă și apă distilată pentru a face un test de teren pentru antrax.

Zece minute mai târziu, bărbatul tehnician se duse la ușă.

“Nu suntem o sută la sută siguri, Inspectore, dar nu pare a fi antrax.”

„Bine, atunci. Fă o fotografie a bucății de hârtie și trimite-mi-o prin mesaj pe numărul meu de telefon. Cinci-unu-nouă, patru-cinci- trei-oh-trei-doi.”

„În regulă. Acum o să îți parvină.

„Și ar trebui să apelați cadrele medicale. Cei trei oameni din interior pot fi contaminați.”

Kendrick i-a trimis fotografia superiorului său, apoi l-a sunat să-i dea un raport despre evenimentele de la 7-eleven.

„Foarte bine, Lawless. Ai vreun indiciu despre cine ar putea fi făptașul?”

“Am nevoie de Sergentul Alice Templeton și de un alt ofițer de poliție pentru a mă ajuta în investigarea acest cartier. Bărbatul din videoclip purta un caftan cu o pată mare verde în spate. El ar putea fi încă în apropiere, și poate că îl putem vedea pe stradă.”

„Da, sunt acord. Oamenii tăi vor pleca în curând. Îți vor scrie când ajung în Twickenham, apoi vei coordona căutarea.”

„Am înțeles, domnule.”

Kendrick a lăsat intenționat pe cei doi ofițeri de poliție să patruleze pe străzi timp de trei ore, apoi le-a trimis mesaje scrise că ar fi văzut caftanul verde-pătat și l-a urmat pe om la apartamentele Twickenham Gateway.

Îl voi iurmări de la distanță pentru a vedea în ce apartament intră. Voi doi veniți repede aici.

Sergentul Alice Templeton statea în spatele lui Kendrick, în holul de la apartamentul numărul 32. „Inspectore, ar trebui să-i chemăm pe ofițerii antiterorism?" șopti ea.

"Da, Alice. Du-te lângă scară și sună-i. Apoi îi vom aștepta să ajungă."

La mai puțin de cincisprezece minute mai târziu, o duzină de ofițeri înarmați s-au aliniat în hol, pe ambele părți ale ușii care ducea în apartamentul 32.

La un semn de mână, unul dintre ofițeri a folosit un berbec pentru a doborî ușa.

Toți ofițerii intrau în grabă, împânzind camera.

Acolo au găsit patru bărbați din Orientul Mijlociu îngenuncheați pe podea, studiind o hartă a Londrei.

Unul dintre ei a sărit în sus și a fugit pentru bucătărie.

Un ofițer l-a împușcat în picior, luându-l în jos.

În timp ce alți polițiști perchezitionau restul apartamentului, trei ofițeri au intrat în bucătărie. Când a văzut explozivii de pe masă, unul dintre ei a strigat să intre inspectorul Lawless.

„La naiba!" Kendrick a spus: "Am ajuns aici chiar la timp."

După ce cei patru bărbați au fost luați, iar echipa de prevenirea a bombelor a îndepărtat toți explozivii, Kendrick și Alice au îndrumat o echipă de tehnicieni CSI în percheziționarea apartamentului.

„Verifică totul", a spus Kendrick, „chiar și chiuveta de bucătărie".

„Vedeți asta?" Alice i-a spus lui Kendrick. Ea a arătat în sus spre o țiglă de tavan deasupra mesei din bucătărie.

“Da, Alice. Ce ochi bun ai. Se pare că este un pic cam strâmbă. "

„Crezi că ceva e acolo sus?”

“Ar putea fi.” Se întoarse spre unul dintre tehnicieni. “Mike, aruncă o privire acolo.”

„Am înțeles, domnule.” Mike urcă pe masă și ridică țigla. După ce a pipăit, a găsit ceva. „Da-ți-mi scaunul, domnule Inspector.”

Kendrick puse scaunul pe masă, iar Mike se urcă în scaun, Kendrick și Alice ținând scaunul ca să nu se miște.

Cu capul deasupra tavanului, Mike și-a folosit lanterna pentru a privi în jur. “Arată ca o manetă de joc video. Dă-mi un sac mare de probe. "

Colegul său îi dădu punga.

Mike a pus maneta în punga de probe și i-o dădu lui Kendrick, apoi a coborât.

“Ar putea fi un maneta pentru o dronă?” A întrebat Alice.

„S-ar putea să fie”, a spus Kendrick. „A găsit cineva o dronă aici?”

“Nu, domnule,” a venit răspunsul din cealaltă cameră.

“Mike, du-te inspectează acoperișul.”

„Imediat, domnule Inspector.”

“Este ceva aici”, a spus Willie, unul dintre tehnicieni. A îngenuncheat lângă dulap, sub chiuveta de bucătărie.

„Poți vedea ce este?” Întrebă Kendrick.

„Ceva într-o pungă, lipit cu bandă pe partea laterală a chiuvetei. Dă-mi o pungă de probe. "

„Poftim”, a spus Alice. “Ai grijă.”

„Da.”

Willie a pus bunul în punga de probe. Se ridică și îl dădu lui Kendrick.

Kendrick îl ridică la lumină. “Arată ca ceva înfășurat într-o foaie de hârtie.”

“Aici”, a spus Alice. „Lasă-mă să iluminez cu lanterna din spate.”

„Ce idee bună. Ah, arată ca o fiolă de sticlă acolo. Și văd pe hârtie părea a fi o inscripție în limba arabă. Acest lucru ar putea fi ceea ce îi poate condamna. Willie, du asta la criminalistica, repede, repede. "

„Da, domnule.”

Telefonul lui Kendrick a sunat.

Când a răspuns, a fost Mike, care era sus pe acoperiș.

“Am găsit o dronă”, a spus Mike. "Voi avea nevoie de o pungă de probe foarte mare."

“În regulă, Mike. Imediat.”

* * * * *

Ciana își sorbi cafeaua. „Dacă Lady Botox îi ucide, cum o putem elimina din ecuație?”

„O doborâm.”

„Dar nu ar fi mai bine dacă ar fi legată de toate celelalte omoruri?”

„Toate?” întrebă el.

“Da, asta ar însemna că suspiciunea nu mai apare asupra noastră!”

„Cum?” A întrebat Scipio.

“Să începem cu atacul lunetistului asupra ta și a mea.”

“Bine, să presupunem că Botox a fost cea care a tras în noi de două ori.”

“Să mergem pe această presupunere până când apare altceva”, a spus Ciana.

“Știi când este următoarea ședință foto?”

„Da. Cinci dintre noi sunt programate pentru a face o reclamă TV pentru parfum KC. "

„Când este asta?”

“Um, poimâine.”

„Bine.” Scipio nu a spus nimic pentru o clipă. „Un lucru pe care îl fac ucigașii în serie, este să păstreze un fel de evidențe, sau amintiri din faptele lor sângeroase.”

“Acesta este un lucru prostesc. Nicio persoană care gândește nu ar păstra dovezi.

„Ah, cunosc pe cineva care are o diagramă secretă în spatele unui zid secret într-un dulap secret.”

„Oh.”

“În timp ce Botox face reclama TV, voi intra în apartamentul ei să văd ce pot să găsesc.

Ciana a luat telefonul. “Am dus-o luna trecută, la o prezentare de modă.” Își trecu degetul peste telefon. “Uite aici. Am luat-o de la 73 Pedley Road, în Becontree.”

Scipio s-a uitat pe telefon. „În regulă. Am o hartă. Care este numărul apartamentului ei?”

“Nu știu. Ne-am întâlnit în față.”

E în regulă. O să îmi dau seama că atunci când ajung acolo.”

* * * * *

Miercuri, în timp ce Ciana, Lady Botox și ceilalți își făceau treburile, Scipio a mers la adresa lui Botox.

Purtând o uniformă pentru Thames Water Utility, a descoperit că clădirea era un cvadruplex, așa că a început să bată la uși.

Un bărbat în vârstă a ieșit la ușa numărul unu.

Bună ziua, domnule. Caut apartamentul …” Aruncă o privire spre o foaie de hârtie oficială de pe clipboard: „Sarah Catherine Armstrong. Ea ne-a sunat ca să ne spună că nu avea apă. "

„Ce?” a întrebat bătrânul strigând cu putere și și-a pus mâna după o ureche.

“Sarah Armstrong,” Scipio a ridicat vocea.

„Eu nu sunt ea.” Arătă cu degetul în sus. „Ea locuiește la numărul trei.”

”Vă mulțumesc. Îmi pare rău că v-am deranjat.”

La etaj, bătu la ușa de la numărul trei. Când nu a primit niciun răspuns, a ascultat o clipă la uşă, apoi şi-a pus mănuşile de latex şi a îngenuncheat să scoată lacătul. Era un lacăt antic și ușor de deschis. A intrat înăuntru în mai puțin de un minut.

„Bună,” a spus el. “Sunt de la Thames Water.”

Niciun răspuns.

A închis siguranț și a aruncat o privire rapidă în jur.

Era un mic apartament cu un dormitor.

Locul era o mizerie. Bucătăria nu fusese curățată de săptămâni; feluri de mâncare murdare, tigăi murdare, pâine mucegăită, paste uscate împrăștiate pe blat și ceva îi trosni sub picioare.

În baie, diferite articole de îmbrăcăminte erau împrăștiate pe podea și douăzeci sau treizeci de sticluțe de lac de unghii acopereau comoda, unele deschise și uscate.

S-a dus în dormitor și l-a găsit în aceeași stare de murdărie. Nu-și făcea griji să deranjeze nimic; ea nu va observa niciodată că hainele ei aruncate nu sunt la locul lor.

Umblând prin dulap, nu găsi nimic.

O comodă nu-i dădea niciun indiciu că ar fi fost comise niste infracțiuni.

A îngenuncheat să se uite sub pat.

„Mai multe haine murdare”, șopti el. Se ridică, se uită prin cameră. În mizeria asta se poate ascunde până și un tanc al armatei.

Plimbându-se prin cameră, dădu din drum cutii de pantofi și pungi de cumpărături. Stând în mijlocul camerei, privirea i se îndreptă din nou spre sertare.

Nu a găsit nimic dedesupt după ce a scos unul dintre sertarele de sus. La fel și pentru al doilea și al treilea rând de sertare.

A îngenuncheat și a scos sertarul mare de jos.

„La naiba!” șopti el.

Lăsând sertarul pe podea, întinse mâna spre pușca dezmembrată.

După ce a făcut mai multe fotografii cu telefonul, a pus pușca exact așa cum o găsise, a introdus sertarul la loc și a ieșit rapid.

Afară, el a trimis un mesaj scurt la Ciana, "am găsit!".

* * * * *

Ciana și Scipio se aflau într-o cabină din spate la restaurantul italian Polpetta, studiind fotografiile puștii lui Botox.

Ciana se apleca spre el. „Ce fel de armă este asta?”

El a mărit una dintre fotografii. “Dragunov SVD”.

A căutat-o pe telefon. “Rusească.”

“Ce calibru are?”

“7,62 milimetri.”

“Hmm. Mă întreb dacă calibrul a fost menționat în știrile despre atentatul asupra noastră.”

Au găsit mai multe articole de știri, dar nicio mențiune despre calibrul puștii.

„Pe cine suni?” A întrebat Scipio.

Ridică degetul și își puse telefonul la ureche.

„Salut. Pot să vorbesc cu managerul?”

Scipio își înclină capul și își încreți fruntea.

„Este cafeneaua aia unde am mâncat plăcintă cu friptură și chipsuri, șopti ea.

El ridica din umeri.

„Unde a încercat să ne omoare.” Cineva vorbi la telefon. „Bună, sunt Karen Pebbles”, a spus Ciana. „Sunt reporter pentru London Times. Fac o poveste ulterioară asupra împușcăturii de luna trecută, de la cafeneaua dumneavoastră.”

Ea asculta o clipă.

„Vă mulțumesc foarte mult. Una dintre informațiile care ne lipsește este calibrul gloanțelor recuperate de pe blatul și peretele din spate al cafenelei.”

”Da, domnule. Oh, așa a făcut?” Ciana zâmbi. “7,62 milimetri? Sunteți sigur? Vă mulțumesc. Urmăriți articolul meu în ediția de mâine.”

Ea a sunat. „Directorul a spus că inspectorul a făcut o a doua vizită la cafenea și, în timp ce a colectat mai multe informații, i-a spus managerului că calibrul celor două cartușe recuperate era de 7,62.”

„Bună treabă, Sherlock.”

“Deci, asta o leagă pe ea de atacul lunetist. Acum ce?”

“Tot ce trebuie să fac este să plantez niște dovezi în apartamentul ei care să indice celelalte omoruri.”

„Bine”, a spus Ciana. „Dar ce? Și cum putem face ca polițiștii să meargă la apartamentul ei și să găsească totul?”

"Am deja un indiciu pentru partea cu poliția. Ce putem planta pentru a indica că ea este un criminal în serie incontestabil? "

“Ai păstrat suveniruri?” întrebă ea.

„Serios?”

Ea zâmbi. „Doar întreabam.”

„Există un magazin de articole de birou în apropiere?” A întrebat Scipio.

„Nu, dar există un magazin artizanal la două străzi distanță.”

„Să mergem.”

În douăzeci de minute s-au întors cu un afiș pătrat de treizeci și șase de inchi și Markere Magice.

Scipio și-a curățat masa de bucătărie, apoi a luat mănușile de latex din buzunarul de la șold. Îi dădu o pereche Cianei

Ea și le-a pus. „Deci, ai întotdeauna mănuși de cauciuc cu tine?”

„Nu știi niciodată când vei avea nevoie de protecție.” După ce și-a pus mănușile, a smuls celofanul de pe posterul alb și l-a pus pe masă.

"Vom avea o vânzare de garaj?"

„Da, dar mai întâi creăm dovezi.”

“Ce e?”

„Peretele din spate dulapului tău secret.”

"Ai de gând să tai peretele meu?"

“Nu, vom reproduce diagrama pe acest poster, apoi îl voi pune sub salteaua domnișoarei Botox.”

„Ah, minunat.”

“După aceea, voi scrie un indiciu pentru Inspector Lawless.”

“El este polițistul care a rezolvat uciderea reginei și a celorlalți la cimitir.”

„Da.”

“Dar cum ai de gând să îi dai un indiciu inspectorului că pușca este în apartamentul ei?”

Deschise pachetul cu markere și scoase capacul de pe cel negru.

“El nu poate obține un mandat de percheziție fără un motiv bun,” ea a spus.

Scipio a început să deseneze graficul de pe afiș. „De unde s-ar cumpăra o pușcă de lunetă rusească în Londra?”

„Dă-mi acel marcator. Tu strici toată treaba.”

„Când scrii numele în casete, folosește tipare cu litere majuscule pentru școala generală, astfel încât să nu dezvălui din greșeală niciuna dintre ciudățeniile scrisului tău.”

“Crezi că sunt un idiot?”

“Ei bine, câțiva oameni au menționat ceva în acest sens.”

“Dă-te la o parte.”

„Bine, atunci. Mă duc la vânătoare.”

“Succes.”

* * * * *

Scipio a petrecut restul zilei și jumătate de noapte mergând pe jos pe docurile de-a lungul râului Tamisa. În deghizarea lui de bandit, el a întrebat unde s-ar putea găsi o pușcă rusească. După cincisprezece întâlniri cu unele personaje care ar fi putut să facă o audiție pentru Nașul și după ce a cheltuit câteva sute de dolari, a vorbit în cele din urmă cu un bărbat care i-a spus unde să găsească un traficant de arme și i-a aflat numele.

Într-o cârciumă rătăcită din strada Fergus, i-a dat barmanului o bancnotă de o sută de dolari și a cerut să-l vadă pe Vladislav Leontyev.

Barmanul băgă banii în buzunar, apoi puse o sticlă de vodcă rece pe bar și înclină capul spre spatele încăperii pline cu fum.

Scipio a luat sticla rece ca gheața și a mers în spate. Voi fi norocos dacă ies de aici în viață.

Găsi doi bărbați mari și urâți într-o cabină, mestecând trabucuri și vorbind liniștit.

Scipio a pus sticla pe masă. “Îl caut pe Leontyev.”

„De ce?” Cel mai urât dintre cei doi a luat sticla și a umplut două pahare pe jumătate goale.

Scipio și-a ținut ochii ațintiți pe tip în timp ce întindea mâna spre un pachet de țigări Camel în buzunarul jachetei. A scos una din pachet, apoi și-a luat timp să-și deschidă punga Zippo-ul și să aprindă țigara. A suflat un fum spre tavanul plin cu pânze de păianjen “Am nevoie de un Dragunov 7.62.”

„De ce?”

„Sunt un colecționar nenorocit. Ce ți-ar păsa de ce vreau asta?”

“Poate ai de gând să-l omori pe prim-ministru, nu?”

„Nu. Mă duc la un magazin de bomboane. O să ne jucăm sau vrei să vinzi o armă?”

„Stai jos.”

Scipio a luat sticla de vodcă. „Nu am timp să stau. Dacă nu ai o pușcă Drăgunov, mă duc să găsesc pe cineva care o are.

Al doilea tip, care nu a spus nimic încă, a luat sticla din mâna lui Scipio. „Acest obiect de colecționar va costa doar șaizeci de Benjamini.” A băut din sticlă în timp ce îl privea pe Scipio.

Scipio scoase o grămadă de bancnote de bani dintr-un buzunar interior. “Îți voi plăti zece mii pentru două Dragunovs.”

„Cineva trebuie să te enerveze cu adevărat, domnule…”

„Trump și eu o voi ucide pe cățea cu același tip de pistol cu care mi-a băgat un glonț în intestine.” Și-a frecat stomacul, apoi a început să numere bancnote de o sută de dolari.

Cei doi rusi se priveau unul la altul. Al doilea își umplu paharul și îl împinse peste masă. „Am o poveste amuzantă de spus. Bea, îți va plăcea asta destul de mult, probabil.”

Scipio s-a așezat și a luat o înghițitură mare de vodcă.

“Acum aproape două luni.” Primul bărbat se opri pentru o înghițitură de băutură. “Un tip ciudat vine la noi pentru arma. Purta un trenci lung, negru, o pălărie moale, o pereche de ochelari de soare și o mustață falsă. Nu a spus niciodată un cuvânt, doar ne-a dat un bilet, „Am nevoie de pușcă Drăgunov”.

„Un bărbat, nu?” Scipio a spus.

„Așteaptă să vezi”, a spus al doilea om.

„Deci”, a spus primul rus, „acesta este prea prost pentru a fi polițist, așa că vindem arme. Mă duc în spate, scot Dragunov în bucăți atfel să intre într-o cutie mai mică, nici măcar nu arata ca arma acolo. Tipul ăla deschide cutia, verifică toate piesele, apoi dă din cap, bine. Apoi Vlad…” El a arătat către partenerul său, „spune acestui om, „Ammo?”. Povestitorul a trebuit să se oprească și să-și umezească gâtul cu vodcă. „Tipul ăsta parea derutat. Poate crede că arma venea deja încărcată, nu știu. Apoi se întinde după biletul său și scrie „10 gloanțe”. Acum mă duc în spate, vin cu sac au zece gloanțe. Vlad îi spune: „cincizeci de dolari, americani” Tipul ăsta îi dă un Benjamin. Vlad a spus, „nu am rest pentru asta.” Rusii chicoteau. „Acest bărbat acum arata ca și cum vroia să țipe, dar nu vroia să îi auzim vocea. Așa că s-a întors repede și a mărșăluit spre partea din față cu pistolul și gloanțele. Vlad mi-a dat cu cotul și mi-a atras atenția către picioarele de sub haina lungă. Amândoi râdeam când vedem tocuri roșii strălucitoare, înalte, care se auzeau în timp ce îndreptau către ușă.” Ambii ruși au izbucnit în râs.

„Destul de inteligentă pentru o deghizare elaborată, dar apoi poartă tocuri”, a spus Scipio. "Da, asta e proasta pe care o voi da de gol. Aceasta este o poveste foarte amuzantă. Facem afaceri sau nu?”

“Vindem două Dragunovs pentru zece mii, American”, a spus Vladislav.

Scipio a numărat niște bani de pe rola sa cu bancnote. Le lăsă să cadă pe masă. “Aici sunt cinci sute ca să îmi ții puștile pentru mine. Voi trimite un om mâine cu restul banilor și ca să ia armele.”

Primul tip a întins cele cinci bancnote pe masă, apoi a luat un pix din buzunar. A trecut cu pixul pe fiecare din ele. „Toate bune.”

“Vrei muniție, domnule Trump?” Vlad intreba, apoi cei doi au râs din nou.

Scipio râse și el. „Da, zece runde. Și știu, cincizeci de dolari.”

* * * * *

„Ai un gust de fum”, a spus Ciana când l-a sărutat pe Scipio în ușa apartamentului ei.

Era după ora 3 de dimineața.

Și-a desfăcut burta din spumă de cauciuc. “Ai noroc că nu am fumat un trabuc gras.” El a luat țigările Camel și le-a aruncat în coșul de gunoi.

„Mă înec. Ce ai făcut?” Și-a pus burta lui falsă. „Cum arăt?” Se întoarse într-o parte.

“Însărcinată în șapte luni. Am găsit rușii de la care Botox a cumpărat pușca și acum îi știu numele.”

„Acum ce?” Ea a îndepărtat burta din cauciuc.

Se aplecă pe masa de bucătărie, având grijă să nu atingă harta. „Este perfect.” A studiat harta pentru o clipă. “Sunt o mulțime de cutii roșii.”

„Știu, dar acum este la zi.”

„Mă duc să strecor asta sub salteaua ei în timp ce tu o ții ocupată, apoi voi trimite o notă inspectorului Lawless.”

„De ce trebuie să o țin ocupată?” întrebă ea. „Vreau să plantez dovezile.”

“Poți să deschizi încuietoarea de la ușa ei?” întrebă el.

„Cum ai intrat?”

“Am deschis încuietoarea de la ușa de la intrare.”

Ea își ridică o sprânceană și își coborî bărbia.

„În regulă. Tu faci graficul și eu o să o fac pe Buze Grase. "

„Să o faci?” întrebă ea.

„Ei bine, nu „să o fac”. Crezi că ar merge la o întâlnire cu mine?”

Și-a încrucișat brațele, și s-a uitat la el. „Vrea să te omoare, și pe mine.”

“Va trebui doar să o țin ocupată.”

„Și să fiu atentă la mâinile ei în orice moment. Dacă ea încearcă să ia vreo armă, folosește-ți Sudoku-ul pe ea. " Îi zâmbi răutăcios.

„În regulă. Cuvintele pot chiar să rănească.”

* * * * *

Ciana s-a așezat pe canapea, privindu-l pe Scipio cum o suna Jessica Hyde, cunoscută și sub numele de Sarah Catherine Armstrong.

„Bună, Jessica. Ce mai faci?”

El ascultă o clipa.

"Oh, mă simt tare rău. Ciana s-a despărțit de mine.”

Îi făcu ochiul Cianei, ea zâmbi.

„Chiar acum, mă beau de nu mai pot, până când o să cad sub masă.

Jessica spuse ceva.

„Da, știu că uneori poate fi o cățea.” Se aplecă, când Ciana a încercat să îl lovească în bărbie.

„Serios?” Scipio a spus. „Da, și eu urăsc să beau singur.”

El asculta.

„Sigur. Unde este asta? Bine, ne întâlnim acolo în aproximativ…” Se uita la Ciana. „O oră?”

Ciana încuviință din cap.

„Pa, pa.”

„Ar fi să te simți bine cu ea.”

„Aș prefera mai degrabă să intru prin efracție.”

“Vorbesc serios, când spun să îți ții mâinile la vedere.”

* * * * *

Scipio și Jessica stăteau într-un stand de la pub Vine Inn.

“Cum ți-a plăcut de mine când am defilat în bikini aia din piele de leopard?”

“Fantastic. Și tu ai arătat foarte multă piele.”

„Ai văzut ceva ce ți-a plăcut?”

„La naiba, da.” Își ridica paharul gol, ca sa-l vadă Alfred. „Ești gata pentru altul?”

Ea a sorbit ultima înghițitură din ceaiul ei Long Island Iced. “Da.”

Telefonul îi sună. El a citit textul. „De ce nu mi-ai spus că această broască nenorocita a fost atât de greu de deschis.

“Probleme?” Întrebă Jessica.

„Um, nu Este brokerul meu.”

Alfred le-a adus băuturi noi.

“Broker? La ora asta?”

„Folosește cheia de tensiune pentru a pune presiune pe primul știft. Menține presiunea pe el în timp ce introduci dispozitivul de deschidere.

„Ce este o cheie de tensiune?”

“Este aproape ora de ieșire de la bursă în New York,” a spus el.

„Doamne! Cheia de tensiune este bucata lungă de metal subțire, îndoită ușor la un capăt.

"De ce îți trimite mesaje text?"

“El crede că ar trebui să cumpăr acțiuni în SpaceX.”

Bine, am înțeles. Acum ce?”

“Ce este SpaceX?”

„Compania aerospațială. El spune că ei vor anunța o nouă rachetă mâine. Una mare.”

„Folosește dispozitivul de deschidere pentru a ridica primul tambur.

„Ce este un tambur?”

„Cât de mare?”

„Suficient de mare pentru a duce douăzeci de oameni pe Marte”.

„Și înapoi?” Jessica își sorbi băutura.

„Nu. Dacă te duci pe Marte, nu te mai întorci.”

„De ce?”

“Este o călătorie cu o singură direcție. Nicio rachetă nu poate transporta suficient combustibil pentru un zbor de întoarcere.”

“Nu zău. Atunci de ce să te duci?”

El a trimis un alt mesaj Cianei. „O întrebare bună. Vrei să mergi pe Marte, știind că va trebui să-ți petreci restul vieții acolo?”

“Au baruri?”

El a râs în timp ce el a citit un alt mesaj text. „Nu, nimic altceva decât nisip roșu.”

„Ai merge, Skippy?”

“voi merge atunci când ei vor perfecționa unitatea de ionizare. Atunci se va putea face o călătorie dus-întors.”

A scris un alt mesaj.

„Pot să merg cu tine?”

„Nu mă pot gândi la nimeni altcineva pe care aș prefera să iau la o plimbare lungă.”

Am înțeles! Eu sunt pentru.

Jessica zâmbi. „Ești gata ca să pleci de aici?”

„Aleluia!” I-a scris Cianei.

„Aleluia,” a spus el. „Am crezut că nu vei întreba niciodată.”

„Unde vrei să mergi?”

“The London Eye.”

“Millennium Farris Wheel? Este încă deschis?”

“Cred că este deschis toată noaptea.”

„Misiune îndeplinită.

“Vești bune?” Întrebă Jessica.

“Acum dețin cinci sute de acțiuni Spacex.”

”Minunat. Să mergem.”

* * * * *

Scipio a plătit optzeci de lire sterline pentru două bilete pentru London Eye.

După ce a ajutat-o pe Jessica să intre în gondolă, el a spus. „stai bine. Am să cumpăr niște coca cola și niște popcorn.”

„Așteaptă”, a spus ea, „nu poți…”

El deja se grabea să se apropie de stand.

La stand, așteptă până când însoțitorul închise ușa și îi făcu semn operatorului să pornească roata.

Scipio a revenit alergând, fără gustări și băuturi. O văzu pe Jessica în gondolă, la douăzeci de metri de sol. Și-a întristat chipul și i-a făcut un gest neputincios.

Și ea a făcut la fel.

Și-a bătut ceasul și își întinse mâinile.

Ea clătină din cap.

Treizeci de minute, idiotule. Atât timp durează înainte de a reveni la pământ.

I-a trimis un mesaj text. „Te aștept la stand.”

„Bine. Îmi pare rău.

Zece minute mai târziu, îi trimite un alt mesaj. „Polițiștii îmi tractează mașina mea închiriată. Mă duc să văd ce naiba fac.

„Dă-mi un mesaj atunci când afli.’

„Bine.

* * * * *

Era după ora 22.00, când Kendrick Lawlless se duse să răspundă la ușă. Nimeni nu era acolo, ci o foaie de hârtie împăturită zăcea pe prețul său.

„Sarah Catherine Armstrong. 73 Pedley Road în Becontree, apartamentul numărul trei. Ea a fost lunetista de la cafenea. Vei găsi pușca sub sertarul de jos. Probe sub saltea. Motivul pentru care ați solicitat mandatul de percheziție în casa ei este un indiciu care vă conduce la barul de pe strada Fergus street. Un infractor rus, Vladislav Leontyev, face afaceri pe sub mână. A vândut pușca Dragunov SVD de 7.62 mm lui Armstrong. Probele balistice vor face legătura între cartușele de la cafenea și pușca din apartamentul ei. O să îl găsiți pe Leontiev și spuneți-i că sunteți acolo pentru a ridica două puști Dragunov pentru domnul Trump și cereți-i să spună povestea amuzantă a unui bărbat deghizat care a cumpărat un Dragunov de la el.

Kendrick a scris numele rusului în carnețelul său; nu și-at fi putut aduce aminte niciodată acel nume. După ce a memorat toate celelalte informații, el a ars biletul.

A doua zi dimineață a întâlnit-o pe Alice pentru a lua micul dejun, apoi au mers la birou.

El a solicitat un mandat de percheziție pentru apartamentul lui Sarah Armstrong și l-a tipărit.

“Sergent Templeton,” a spus el. “M-ai însoți să fac o percheziție domiciliară?”

„Da, domnule.” Alice își ajusta revolverul în toc și și-a luat casca ei de polițist. „Încotro, domnule Inspector?”

“Becontree.”

La apartamentul de pe Pedley Road, Alice și-a scos casca și a stat aproape de vizorul din ușă, astfel încât doar fața ei zâmbitoare să poată fi văzută din interior. A bătut la ușă.

„Cine este acolo?”

“Livrare Express pentru Sarah Catherine Armstrong.”

“Bag-o pe sub ușă.”

„Îmi pare rău, doamnă. Trebuie să semnați pentru asta.”

După un moment de tăcere, au auzit cum fost tras zăvorul.

Inspectorul Lawless s-a mutat în fața lui Alice în timp ce ea și-a pus casca ei pe cap.

Când ușa se deschise câțiva centimetri, își puse piciorul în ușă. “Avem un mandat de percheziției pentru această locație.” I-a întins documentul ca să vadă.

„Nu, nu puteți.” Încercă să închidă ușa.

„Ba da, putem.” Deschise ușa, împingându-o pe femeie în spate.

Cei doi ofiteri intrară, unul lângă altul. Alice și-a pus mâna dreaptă pe patul armei, în timp ce zâmbea la femeia evident îngrozită.

„Vă rog să rămâneți la vedere”, a spus inspectorul Lawless. “Vom fi aici numai câteva minute.”

„C- ce - ce cauți?”

„Nu am voie să divulg.” Îi înmână mandatul.

„Doamne Dumnezeule!” Alice se uită în jur la apartamentul dezordonat. „Ai fost jefuită?”

Domnișoara Botox clătină din cap în timp ce citea mandatul.

Kendrick atinse două degete sub ochi, apoi indică înspre femeie.

Alice încuviință din cap.

A început să percheziționeze camera de zi.

Alice s-a mutat să arunce o privire în spatele unui scaun, în timp ce continua să se uite la femeie. Păși peste o cutie de pizza, o pungă pe jumătate goală de covrigi. În spatele scaunului nu se afla decât pânze de păianjen.

Kendrick ridică pernele de pe canapea, pipăind de-a lungul cusăturii.

“Asta nu spune ce cautați”, a spus Sarah.

„Știu.” Kendrick se îndrepta înspre bucatarie.

Sarah l-a urmat cu Alice în spatele ei.

A deschise toate dulapurile și a tras frigiderul ca să se uite în spatele lui.

"Crezi că sunt un dealer de droguri?"

„Poate.”

Deschizând o cămară mică, scoase saci de orez și paste, conserve de fasole și mazăre.

Se uită în cuptor.

După ce a ieșit din bucătărie, a aruncat o privire spre dormitor, dar a păși peste o grămadă de haine murdare pentru a intra în baie.

Nu găsi nimic de interes în cabinetul de medicamente, ridică capacul de la rezervorul de toaletă, fiind atent la sticluțele de lac de unghii așezate la partea de sus.

Stând în mijlocul dormitorului, Kendrick privi în jur. Ochii i s-au oprit asupra sertarelor.

Sarah s-a dus la dulap și a deschis ușa.

Alice a urmărit fiecare pas.

Kendrick aruncă o privire spre dulapul deschis, apoi se duse la sertare. A început să percheziționeze încet conținutul, începând de sus în jos.

Sarah s-a mutat într-o parte pentru a vedea peste umărul lui Kendrick.

Alice se uită la mâinile tremurătoare ale femeii, apoi la ochii ei largi.

Kendrick a percheziționat prin lenjeria ei de corp, în sertarul de jos, apoi a tras tare, și l-a smuls.

„Iisuse Hristoase!” zise el.

Alice aruncă o privire ca să vadă ce găsise.

Sarah se aplecă după o pungă de cumpărături sub ferestre și a venit cu un pistol.

Alice s-a întors, și și-a scos arma ei.

Sarah a tras, și l-a împușcat pe Kendrick. El a țipat și căzut pe pat, împingând salteaua pe o parte.

Alice a căzut pe podea, trăgând două focuri de armă în timp ce cădea. Al doilea foc a nimerit-o pe Sarah în tâmplă.

„Ken!” Alice a strigat. Ea a scăpat arma și a fugit la el.

Se zvârcolea pe podea. „La naiba!”

Ea i-a tras haina și își trecu mâinile peste pieptul lui. „Nu sângera”.

După ce îi întoarse capul dintr-o parte în alta și l-a pipăit în spate, ea nu găsi nimic.

“Piciorul…meu, Alice.”

Alice a văzut pantalonii plini de sânge. Își strecură degetele în gaura din pantaloni și i-a rupt. Acolo văzu rana cauzată de glonț.

„Ușor, iubitule”, șopti ea, apoi își scoase telefonul și a sunat la dispecerat. “Sunt Sergentul Alice Templeton. S_au tras focuri de armă, un ofițer împușcat. Acum avem nevoie de o ambulanță.”

“Imediat,” a spus operatorul. „Văd că esti la adresa 316 Pedley Road.”

„Da.” Alice și-a pus mâna peste rană și a apăsat cu putere pentru a încetini sângerarea.

“Ai nevoie de echipa tactică?”

Alice aruncă o privire peste umăr. “Nu, făptuitoarea a fost împușcată. Doar trimite paramedicii, două echipaje de paramedici. "

„In regulă, doamna Sergent.”

Își aruncă telefonul pe podea. „Îmi pare atât de rău, Ken. Nu am fost atentă timp de o clipă.” Ea a scos o trusă mică de prim ajutor de pe centură.

„Îți pare rău? Ai eliminat cățeaua, nu-i așa?”

Ea încuviință din cap, în timp ce lega un garou în jurul coapsei.

„Următoarea ei împușcătură mi-ar fi lovit organele vitale.”

Alice se uita spre fermoarul pantalonilor. “Nu puteam lăsa să se întâmple așa ceva?” Zâmbi și își șterse obrazul, lăsând o dungă de sânge.

„Ajută-mă să stau pe pat.”

Îi puse brațul în jurul umerilor ei, și l-a ajutat să se ridice.

„Stai un pic”, a spus el. „Ce-i asta?”

Când a căzut din cauza împușcăturii, împinsese salteaua, expunând ceva.

“Este un fel de desen.”

Se aplecă pe noptieră. „Pune-ți mănușile înainte de a le atinge.”

„În regulă. Ești bine acolo?”

Kendrick încuviință din cap.

Alice a luat o pereche de mănuși de latex roz de la centura ei, apoi a tras cu atenție diagrama de sub saltea. După ce o puse pe pat, se holbă la ea.

A fost nevoie de un moment pentru Alice să-și dea seama ce era. “Arborele genealogic al Familiei Regale.”

Kendrick se aplecă mai aproape. „Toți cei subliniați în roșu sunt morți.”

„La naiba. Ea a păstrat o evidență.”

„Uită-te la numărul treizeci și șapte”, a spus el.

„Lady Poinciana Victoria Lancaster. Nu este încadrată în roșu.”

„Ea este cea pe care lunetistul a încercat să o asasineze la cafenea. Pariez că cartușele de la cafenea se vor potrivi cu pușca de acolo.”

“Pușsca lui Sarah Catherine Armstrong”, a spus Alice.

„Da.”

„Uită-te la caseta numărul patruzeci,” a spus ea.

“Asta e ea! A patruzecea în linia de succesiune pentru tron. Acea femeie nebună încerca să-i omoare pe toți cei treizeci și nouă dinaintea ei.”

Sunetul unei sirene se auzea de la câteva străzi distanță.

„Slavă Domnului”, a spus Alice. „Cadrele medicale. Cum te simți.”

“Sunt bine, Alice. Mulțumiță ție. Doar ajută-mă să stau jos.”

* * * * *

“Ei bine,” Ciana a spus în ce ea și Scipio s-au așezat la masa ei de bucătărie, citind știri de dimineață pe iPad-ul ei. “Ea ne-ar fi ucis.”

“Da, și a fost frumos din partea doamnei polițiste că a eliminat-o.”

„Ce urmează?” întrebă ea.

„Mă duc să fiu salvat de pe insula mea pustie, iar tu, Milady, vei fi în curând regina Vic a Regatului Unit.”

„Sau aș putea dispărea și tu ai putea deveni regele Henry IX.”

„Deloc probabil.”

„Când pleci?” întrebă ea.

„Cred că mâine, pentru că în curând vei deveni foarte ocupată și populară.”

„Ce se întâmplă când te întorci la mine?”

„Habar n-am. O să vedem.”

“Avem seara asta pentru noi.”

O luă în brațe. „Da, așa e.” El o sărută. „Să petrecem.”

* * * * *

Înapoi în apartamentul său din New York City, Scipio și-a pus noua sa deghizare. Cu un nas bulbos, riduri și păr gri, el a adăugat treizeci de ani la vârsta lui.

După câteva ultime retușuri la față, și-a făcut un selfie și și-a făcut un nou permis de conducere și un pașaport.

El a împachetat câteva lucruri, inclusiv pașaportul său vechi cu numele său real și fotografia.

Folosind un card de credit pre-plătit, el a urcat într-un avion la Newark și după o escală în San Francisco, a aterizat la Manila, în Filipine după douăzeci și două de ore.

Luând un Air Jaun Cessna cu alți nouă pasageri, Scipio a zburat spre Roxas City, apoi a luat un Uber până în micul sat de pescari unde venise la țărm cu trei luni mai devreme.

El a cumpărat o mică barcă de pescuit, plătind 27,500 pesos, aproximativ 550 de dolari, în numerar și a navigat înapoi pe insula sa.

A fost nevoie de trei zile pentru a construi o mică plută de copaci uscați și din vița de vie. Și-a îmbrăcat hainele vechi; aceeași cămașă albastră și salopetă decolorată pe care o purtase ca pontier pe Madrid Maersk, pe care o lăsase întinsă la soare și la ploaie. Și-a înmuiat vechiul pașaport original în apă de mare, apoi l-a strecurat în buzunarul șoldului. Acum se întorcea la vechiul său sine, membrul îndepărtat al Familiei Regale britanice, pierdut pe mare.

După ce și-a atașat al doilea motor exterior electric la plută și și-a luat unitatea GPS, a verificat întrerupătoarele și s-a îndreptat către căile de navigație.

Folosind unitatea sa GPS, el a plutit într-o poziție în Marea Sibuyan, aproape de locul în care a fost pierdut peste bord.

Când a văzut o navă de marfă venind spre el pe ruta aglomerată către portul din Manila, el a manevrat pluta în calea sa, apoi a aruncat motorul și unitatea GPS în apă. Se întinse pe plută și aștepta să fie salvat.

Dacă echipajul de pe această primă navă nu vedea pluta izbind valurile, el știa că va fi o altă navă în câteva ore. Dar el nu trebuie să fi îngrijorat.

Curând a auzit membrii echipajului strigând de pe traversă. Cu un ochi deschis, i-a văzut pe doi dintre ei făcând fotografii cu telefoanele lor. Perfect. Fotografiile cu mine ar trebui să fie pe Facebook înainte de a mă lua la bord.

Nava de mărfuri a trimis o barcă de salvare în apă, apoi au mers ca să-l ridice.

Curând s-a răspândit vestea că William George Tindall Mountbatten, acum al doilea pe linia de succesiune la tronul Regatului Unit, fusese salvat după treizeci de zile pe o insulă pustie.

Acest lucru a ajuns în toate ziarele importante în Londra și în restul Angliei, unde toată lumea era agitată cu privire la viitoarea încoronare a noii lor regine.

Ciana a zâmbit atunci când a citit articolul în London Times. Bravo, Skippy. Acum, miscă-ți fundul acasă. Încă mai avem un mic detaliu de clarificat.

* * * * *

Operațiunea „London Bridge" a fost inițiată în ziua următoare după ce regina Eleanor II a fost pronunțată decedată la Royal London Hospital din Whitechapel.

Când regele George al VI-lea a murit de cancer pulmonar în 1952, codul a fost, "London Bridge este a căzut", a fost dat mai multor persoane de rang înalt din serviciul regal și din Guvern. Acest lucru a pus în mișcare procesul secret de instalare a noului monarh, așa cum un valet în haine de doliu a bătut în cuie un anunț cu margini negre la porțile Palatului Buckingham care anunța „Regele a murit". Astăzi, anunțul spunea, "Regina a murit", în timp ce acest mesaj a fost, de asemenea, postat pe pagina de web oficială a Familiei Regale.

* * * * *

Un avocat a venit la apartamentul Cianei și a invitat-o oficial să se întâlnească cu Edward Fitzalan-Howard, al 18-lea Duce de Norfolk, la Castelul Arundel din Sussex.

Ea știa exact cine era domnul Fitzalan-Howard; Contele Mareșal și Mareșal Ereditar al Angliei. Este de datoria lui să organizeze încoronarea noii regine. Tatăl său a supravegheat ultima operațiune London Bridge din 1952. Acest obicei de tranziție oficială era în vigoare din 1386 și nu exista niciun motiv pentru care să fie schimbat pentru noua regină.

„Când să mă întâlnesc cu contele?” A întrebat Ciana.

„Acum, Milady, dacă este convenabil pentru dumneavoastră să faceți asta.” Se înclină ușor.

Doi oameni stăteau în spatele avocatului zâmbitor cu părul cărunt. Unul era un bărbat cu treizeci cu ochelari de soare, sprijiniți pe părul negru tuns scurt. Purta un costum albastru-bleumarin, cu o umflătură în formă de pistol la șoldul drept și avea un dispozitiv Bluetooth în urechea dreaptă. Alături de el era o femeie minion, de culoare un pic mai mare decât Ciana, care purta o ținută similară. Avea o expresie sumbră și o umflătură mare la talie. Ochelarii ei de soare erau în buzunarul de la piept de lângă sânul stâng. Ea avea, de asemenea, un dispozitiv de comunicații Bluetooth în ureche.

„Și cine sunt acești oameni?” A întrebat Ciana.

Fără să se uite la ei, avocatul a spus fericit, "acestea sunt doi membri din cadrul Royal Protection Squad, Milady."

Ciana încuviință din cap.

“Îmi iau geanta și vin.” Ciana se întoarse de la uşă şi aruncă o privire în jurul micului apartament cu sortimentul său de bijuterii ieftine şi flori de plastic în vase de plastic. Când se duse în camera ei să își ia poșeta, simți o durere de tristețe. Aceasta ar putea fi ultima dată când era singură în coconul ei liniștit, plin de confort și anonim. Mâine, la această oră, ea va fi în centrul atenției adorației, și probabil al unui pic de dispreț și dispreț, pentru viitorul previzibil.

S-a oprit în dulapul gol, cu ușa deschisă și peretele din spate neacoperit, apoi a luat diagrama ierarhică, și geanta neagră din comodă și a zâmbit. Aceasta este ceea tot ce am vrut toată viața mea. Acum, să începem.

Pe hol, a auzit-o pe femeia de culoare, care mergea la câțiva pași în spatele ei, șoptind la microfonul de pe căști: „Portia este în mișcare”.

* * * * *

A fost un eveniment de presă uriaș când viitoarea regină l-a salutat pe treptele Palatului Buckingham pe William George Tindall Mountbatten, al doilea viconte de Saxonia și acum următorul în linie la tron.

Ei au trebuit să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâlnit niciodată. Cu toate acestea, nu numai că s-au întâlnit înainte, ci au împărțit patul de mai multe ori, au avut probleme în a-și menține expresiile faciale sumbre.

Scipio i-a luat mâna oferită, s-a înclinat adânc și a șoptit: „Chiar miroși bine”.

Ea l-a tras de mână ca să-l facă să stea în picioare.

Ca un ventriloc care vorbește cu dinții strânși pentru manechinul ei, ea șuieră: „Vreau să te sărut atât de mult”.

„Și vreau să te aplec peste balustrada aia și să rup...”

„Taci!” Zâmbi spre camerele de televiziune și își ridică vocea. “Bine ai venit acasă, Sir Mountbatten.”

„Mulțumesc, Alteța voastră.” De asemenea, a zâmbit forțat pentru camere.

„Cum ați ajuns pe insula aia?” un reporter a strigat din spatele cablului.

„Am plutit câteva zile pe un container de marfă care a căzut de pe vapor.”

„Cum ați supraviețuit pe această insulă mică?”

„Supa de pui de la Campbell”.

Această remarcă i-a făcut pe toți să râdă puțin.

“Acel container era plin cu sute de cutii de supă,” el a spus, “și nimic altceva.”

„Ce ați băut?”

“Lapte de cocos.”

„Ce părere aveți despre viitoarea noastră regină?”

„Ei bine, bineînțeles că știam de Lady Lancaster, din moment ce suntem veri ai treilea îndepărtați de gradul al doilea și am auzit că este o femeie frumoasă.” Scipio îi aruncă o privire. „Dar, trebuie să spun, acel adjectiv este extrem de inadecvat pentru a-i descrie frumusețea.”

Ciana se uită în jos la treapta de marmură, încercând să-și păstreze zâmbetul de pe buze.

„Lady Lancaster,” un reporteriță a strigat. „Ce zici de atentatul la viața dumneavoastră?”

Ea ridică privirea, cu ochii lard deschiși. „Ce atentat?”

„De la Cafeneaua Regency.”

„Oh.” Aruncă o privire către Scipio. “Din câte știu, poliția l-a ucis pe lunetist într-un schimb de focuri.”

„Dar ce spuneți despre bărbat?” întrebă femeia.

„Ce bărbat?”

„Cel cu care luați prânzul în acea zi.”

„Oh. Walter Gamble. E un agent. Am vorbit despre prezentare de modă.”

„Veți mai face prezentări de modă?” un bărbat întrebă.

Câteva chicote de râs s-au auzit din mulțime.

“Singurele mele ședințe de modă vor în fața dumneavoastră.î

„Lady Lancaster”, strigă un alt reporter. „Îl veți invita pe Sir Mountbatten la încoronare?”

Ea se uita la reporter. „Presupun că va fi binevenit să se alăture acelor binevoitori care vor să transmită urări lânga catedrala Westminster Abby.”

„Oh, cum vei plăti pentru acea remarcă,” șopti el. „În seara asta.”

“Sir Mountbatten,” același a raportat a strigat. „Ce i-ați spus lui Lady Lancaster?”

„Hm, i-am spus că voi fi onorat să fiu, ah, unul dintre supușii ei umili.”

„Vei fi umilitde-a binelea”, șopti ea, „în mod viguros”.

“Abia aștept. Cum vom ieși din această situație ridicolă?”

"Ai de gând să sărute mâna mea, apoi du-te acolo și așteptați cu Bruce."

Aruncă o privire spre agentul de securitate, care era îmbrăcat în costum albastru. “Aș prefera să sărut —”

Ea îşi ridică mâna spre faţa lui, cu palma în jos. „Sărută și pleacă de aici. Bruce îți va spune ce să faci.”

A făcut așa ce i s-a spus.

„La revedere” a dat salutat multimea și reporterii. “Și vă mulțumesc.”

“Așteptați la porți,” Bruce i-a spus Scipio. „Voi reveni.” Ofițer de securitate s-a alăturat apoi partenerului său din spatele Cianei în timp ce urca treptele către noua ei casă, Palatul Buckingham.

“Portia intră în reședință”, a șoptit Bruce în Bluetooth.

* * * * *

A trecut aproape treizeci de minute înainte ca Bruce să vină să-l ia pe Scipio.

„Pe aici”, a spus Bruce.

„Unde mergem?”

“Intrarea funcționarilor.”

„Minunat.” A rămas în spatele lui Bruce.

Au trecut printr-o uşă laterală, în camera servitorilor, au urcat două etaje de scări, apoi au mers la o uşă de la capătul unui hol lung.

Bruce a bătut o dată.

Ușa a fost deschisă de o femeie de culoare îmbrăcată exact așa cum era Bruce.

Ciana stătea în centrul apartamentului mare, foarte ornat și zâmbea.

“Maiestatea voastră”, a spus Scipio în timp ce se înclină.

„Nu încă”, a spus Ciana. “Vreau să îi cunoști pe Monica și Bruce. Ei fac parte din echipa mea de securitate personală.”

“Bună,” a spus Scipio.

Îi dădeau au dat din cap.

„Ei știu totul despre tine și despre mine și au instrucțiuni să-ți permită intrarea sau ieșirea oricând, zi sau noapte.”

“Uau. Minunat.”

„Mulțumesc, Bruce și Monica”, a spus Ciana.

“Vom fi chiar în afara ușii dumneavoastră,” Monica a spus în timp ce se uită la Scipio și, apoi au părăsit camera.

”Mi-a fost atât de dor de tine.”

O luă în brațe. „Nu la fel de mult cât mi-a fost mie dor de tine.”

„Te-ai descurcat bine cu salvarea,” a spus ea.

„Am avut noroc. Totul a mers conform planului.”

Îl trase spre o canapea lată. “Ai planuri pentru următoarele două ore?”

Zâmbi și încuviință din cap, în timp ce se așezau.

“Nu mă pot obișnui cu ochii tăi căprui și părul brun.”

“Pot pune lentile mele de contact albastre și îmi pot decolora părul din nou.”

“Nu.” Își trecu mâna prin părul lui. „Arăți mai distins în acest fel.”

„Ești mai frumoasă decât erai atunci când am plecat.”

Ea l-a sărutat, apoi s-au ridicat în picioare.

„Știai că se obișnuiește ca o regină necăsătorită a Angliei să ceară în căsătorie pe bărbatul pe care îl iubește?” Ea se ridică și stătea în picioare înaintea lui.

„Știu că prima regină Vic l-a cerut în căsătorie pe prințul Albert.”

S-a așezat în genunghi. „Tu, William George Tindall Mountbatten, al doilea viconte al Saxonia, vrei să fii prințul meu consort?”

Își încrucișă picioarele, apoi își examină unghiile. “Nu știu. Care ar fi îndatoririle mele?”

“Să mă faci fericită”.

“Hmmm…”

“Și să fie consilierul meu șef.”

EL zâmbi.

„Și să fii tatăl copiilor mei.”

Îngenunche în fața ei. „Asta e partea care îmi place.”

Sfârșit

Dacă v-a plăcut să citiți Henry IX, vă rugăm să lăsați o scurtă recenzie pe Amazon

Vă mulțumesc.

Charley Brindley

Like me pe Facebook Facebook / charleybrindley

charleybrindley@yahoo.com

Charley Brindley este un programator pensionat care trăiește în Ozarks din sud-vestul Missouri. El se bazează pe experiențele sale din Forțele Aeriene ale S.U.A. și din călătoriile extinse în lume pentru a scrie romane de aventuri.

Audiobook – prescurtat – citită de Liz Krane

9 ore și 4 minute

De asemenea, disponibil în format eBook și și format tipărit

1.

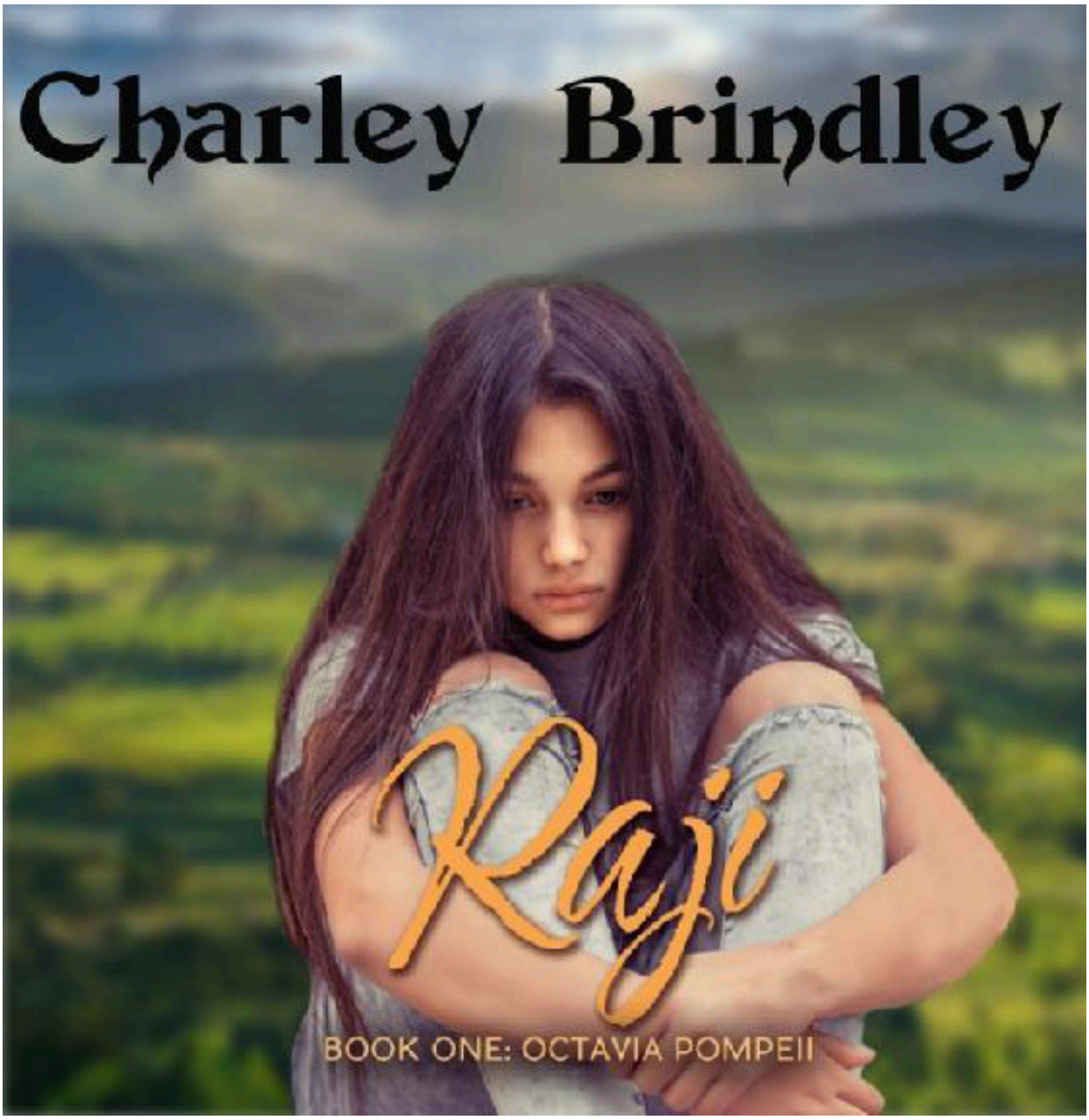

Raji cartea întâi: Octavia Pompeii

Decembrie 1925. Vincent Fusilier îl găsește pe Raji dormind în hambarul părinților săi. El crede că e un vagabond și îi spune că trebuie să plece. Ea nu înțelege limba engleză și nu știe unde este. În următoarele câteva luni, acești doi adolescenți se luptă să înțeleagă limba și cultura celuilalt.

2.

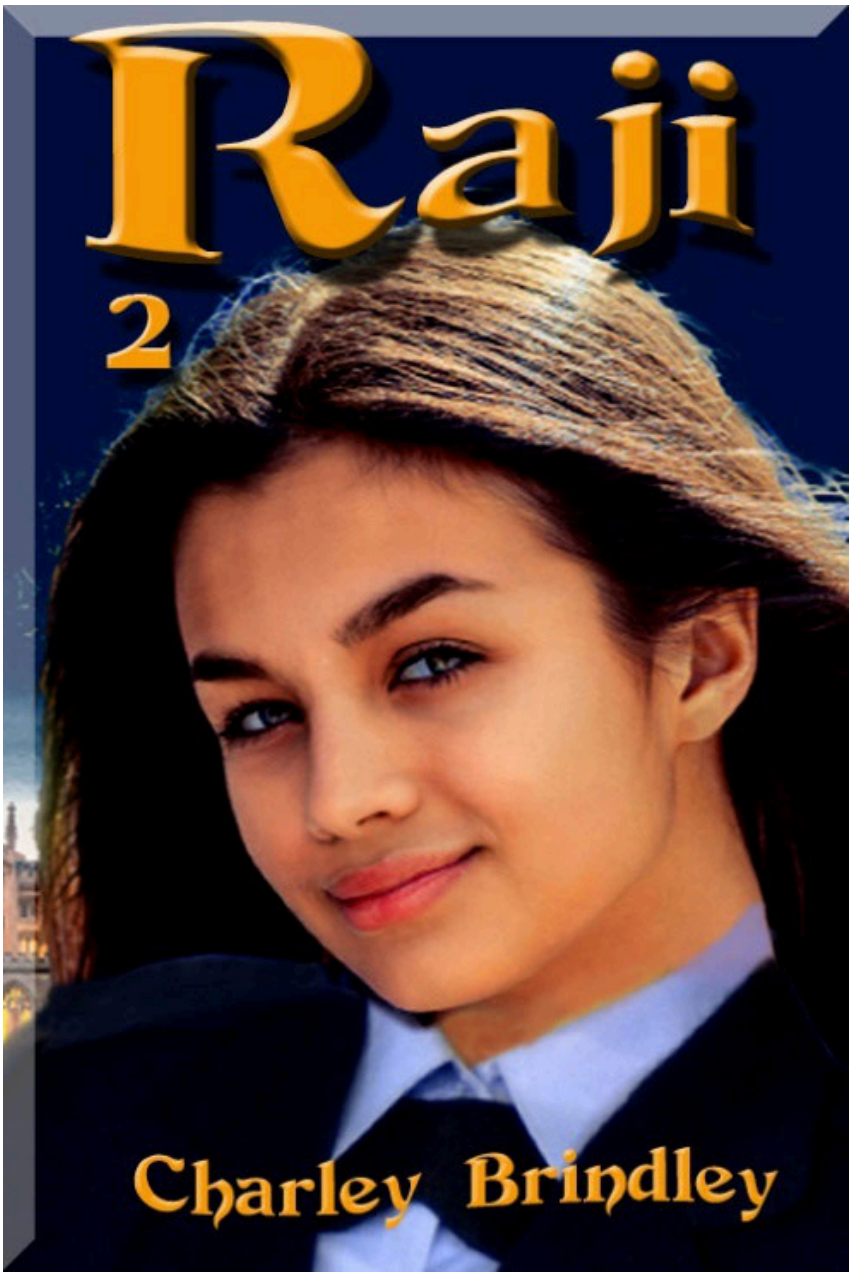

Raji cartea a doua: Academia

August 1926. Raji este acceptat în prestigioasa instituție Octavia Pompeii Academy. Ea și Elizabeth Keesler sunt singurele fete din corpul studențesc de o sută de cadeți și trebuie să suporte zeflemeaua și batjocurile de la

nouăzeci și opt de băieți care nu și-ar dori nimic mai bun decât să le vadă abandonând școala. Pe lângă disprețul studenților de sex masculin și standardele academice înalte stabilite de instructori, Raji și Elizabeth trebuie, de asemenea, să se conformeze codului disciplinar strict impus de îndărătnica Elvira Gulch, director de dezvoltare.

3.

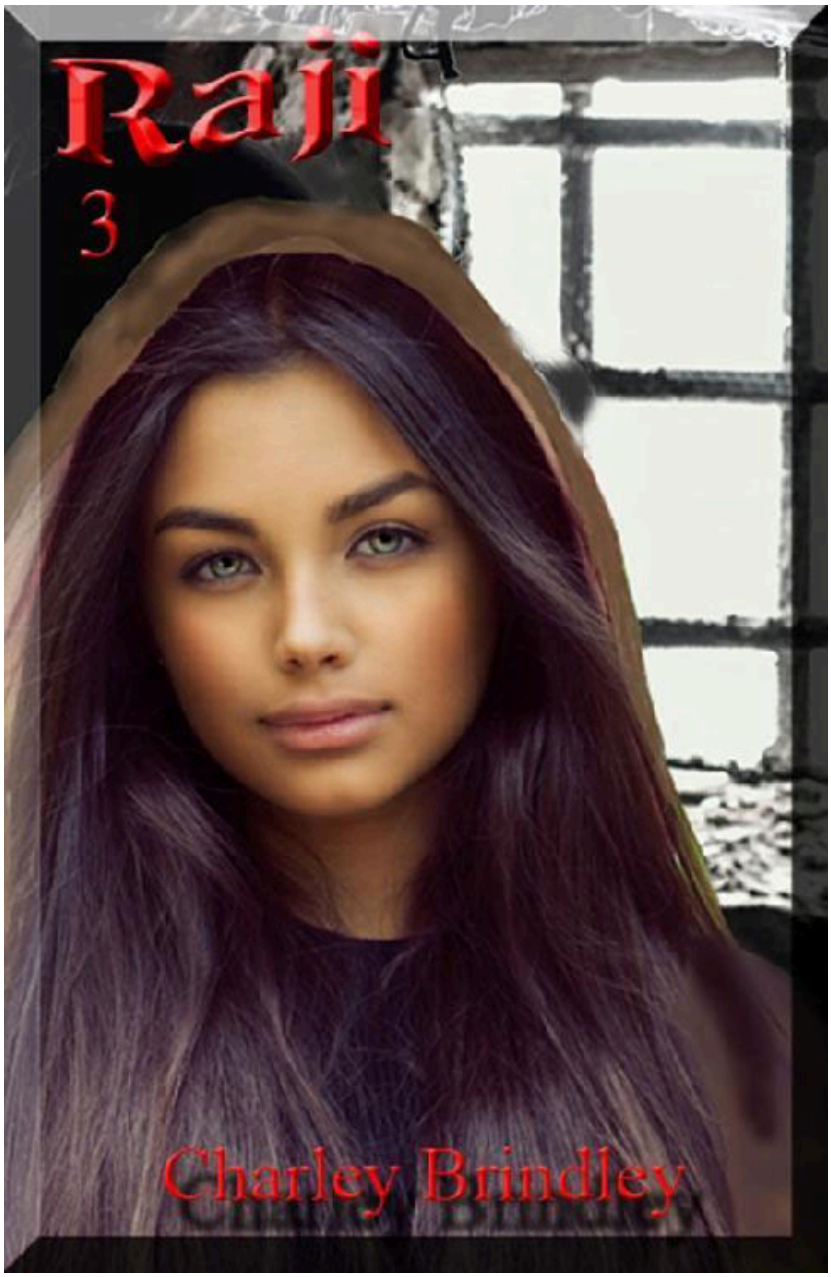

Raji cartea a treia: Dire Kawa

Octombrie 1932. La începutul Marii Depresiuni, școlile și universitățile din toată America își reduceau și chiar își închideau campusurile. Raji și Fuse, la fel ca mulți alți tineri, urmau să fie meargă în derivă. Nu s-au concentrat în ultimii patru ani pe nimic altceva decât pe studii academice, ei nu erau pregătiți pentru realitățile economice brutale ale unei lumi scufundate în mizerie și deznădejde.

4.

Raji cartea a patra: Casa Vântului de Vest

Fuse revine în Birmania în 1941 pentru a-l căuta pe Kayin. El a lăsat-o pe Raji în urmă în Virginia pentru a-și reveni din calvarul ei, dar ea a promis să i se alăture mai târziu în Mandalay. Au trecut opt ani de când Fuse și Raji au părăsit Birmania în misiune nefastă de formare în Etiopia. De atunci, el nu a auzit nimic de la Kayin. Probabil că este căsătorită până acum, sau cel puțin

într-o relație cu cineva, dar el trebuie să afle, doar pentru a fi sigur că e bine. Ceea ce descoperă la un hotel vechi este ceva complet neașteptat.

5.

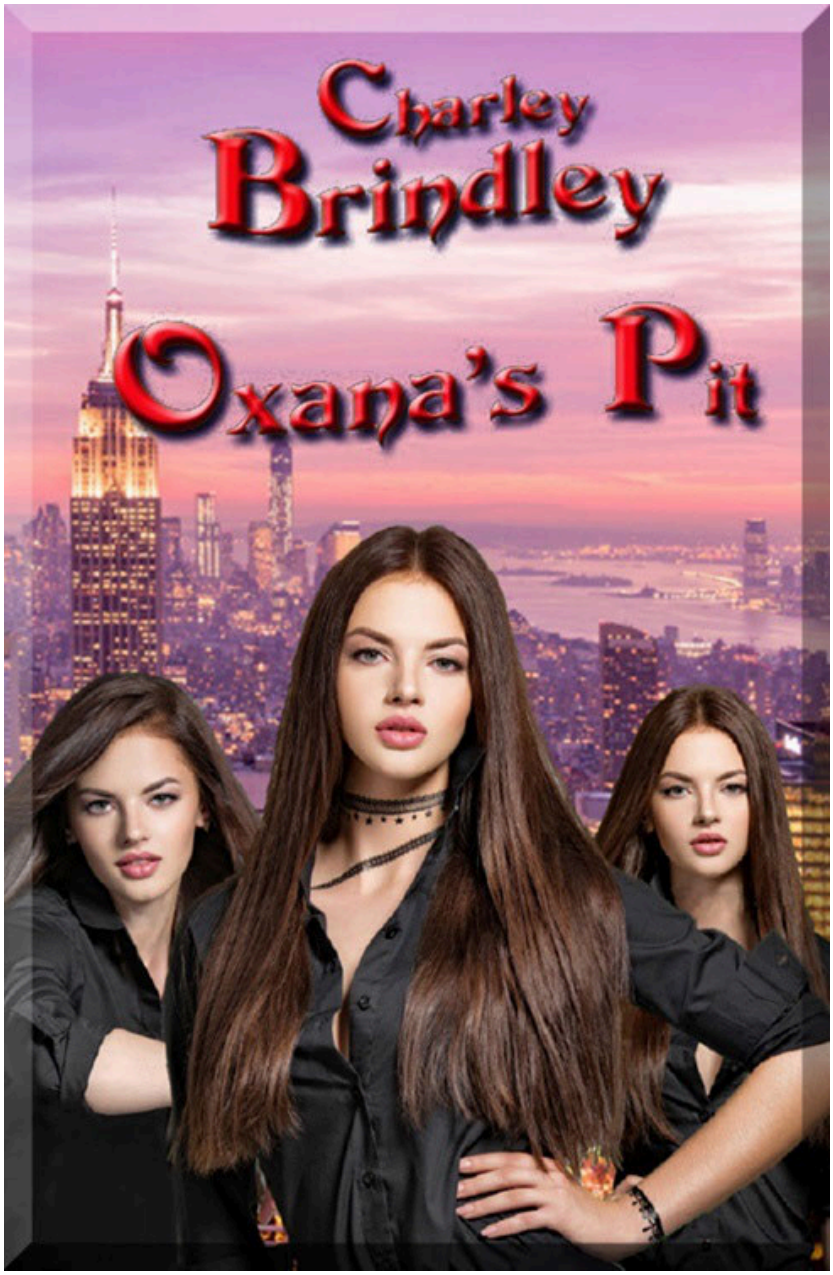

Groapa Oxanei

Oxana folosește munca forțată pentru a opera o mină ilegală de chihlimbar în Amazon. Excavarea ei în carieră este pe terenuri deținute de Tosh Scarborough. Când descoperă groapa lui Oxana pe o fotografie din satelit, se duce să investigheze și este capturat de bătăușii Oxanei. Unul dintre angajații lui Tosh, Amber Bravant, organizează o căutare pentru el. Oxana se grăbește să pedepsească și chiar să ucidă pe muncitorii sclavi, dar ce se va întâmpla dacă va pune mâna pe Amber?

6.

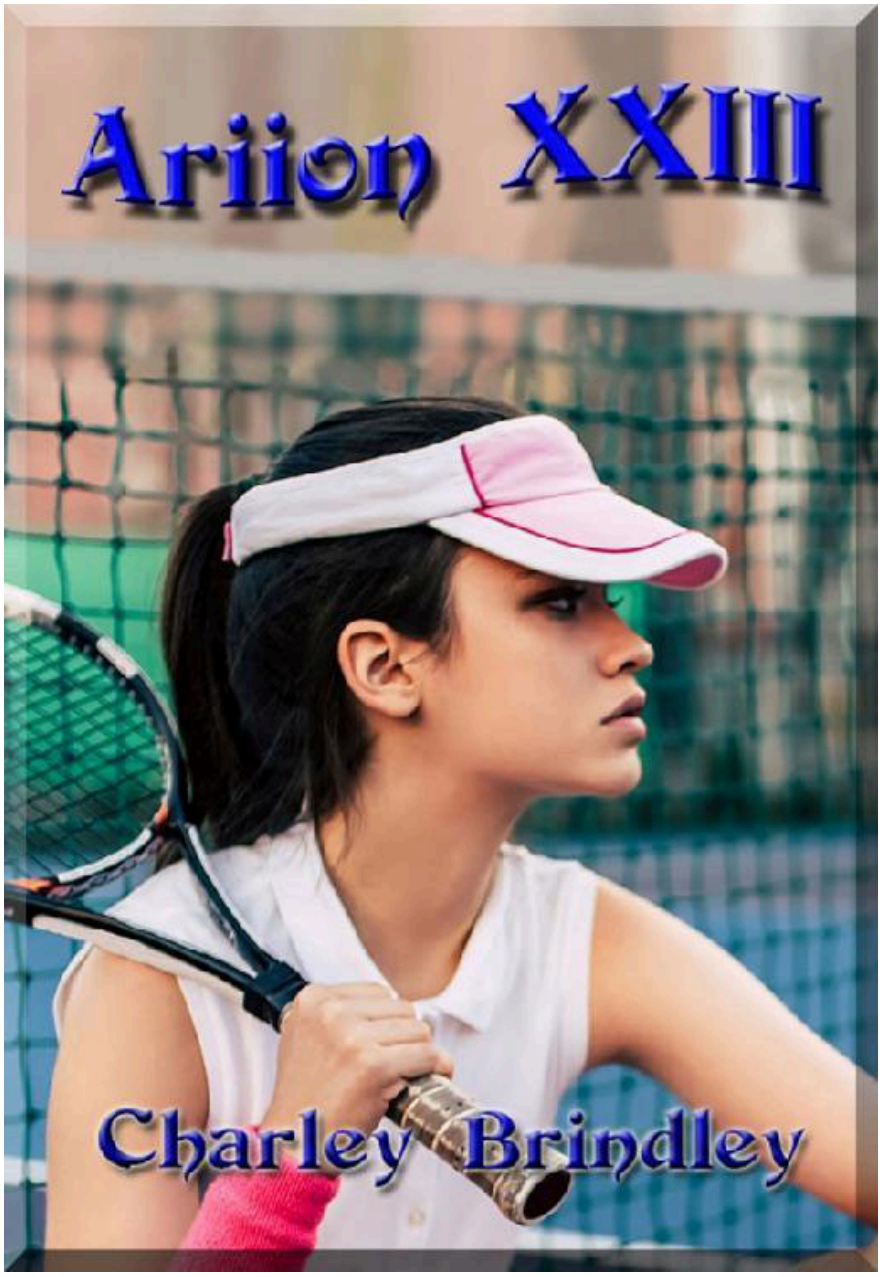

Ariion al XXIII-lea

Ariion Sanders, o adolescentă cu dizabilități, este inspirată de un bărbat fără adăpost pe care îl întâlnește într-o închisoare din New York City. Bărbatul, Cameron LittleHeart St. Lawrence, a fost arestat pentru jaf la bancă, dar fără dovezi convingătoare, judecătorul este forțat să-l elibereze. Jefuitorii de bănci le-au furat prada și cred că Cameron a luat-o. După ce îl răpesc pe

Cameron, Ariion pune la cale un plan pentru salvarea lui; cu toate acestea, schema ei merge prost și ea se trezește în mari belele.

7.

Cian

Întâlnirea lui Cian și Saxon în inima Amazonului este mai mult decât o întâlnire a doi oameni; este reunirea a două lumi diferite. Explorările și aventurile lor îi duc în adâncul pădurii tropicale, apoi la jumătatea globului în căutarea unui loc liniștit în care să se stabilească. Dar, în loc să găsească pacea, simțul lor comun al dreptății îi găsește călătorind din Europa la New York, apoi înapoi în Brazilia, unde trebuie să se confrunte cu rețeaua diabolică a ambițioasei Oxana, care nu se va opri la nimic pentru a-și avansa comerțul cu animale pe cale de dispariție. animale, precum și femei și fetițe.

8.

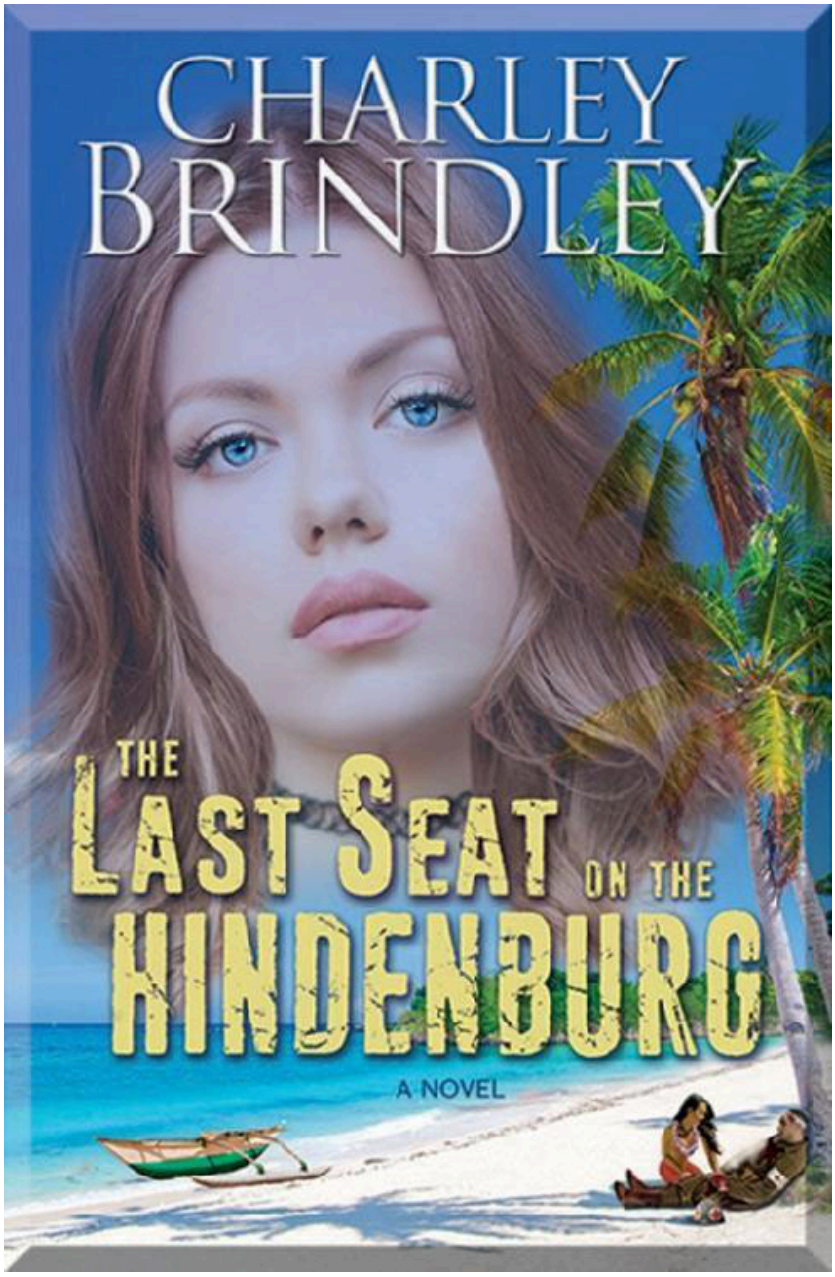

Ultimul scaun de pe Hindenburg

Un număr de telefon greșit îl aduce pe Donovan la ușa Sandiei. El a crezut că trebuie să predea Braille unei persoane nevăzătoare, în timp ce ea credea că este un avocat pentru persoane cu dizabilități. Când Donovan află de circumstanțele îngrozitoare ale Sandiei și ale bunicului ei, lecția Braille este

uitată și el pornește într-o misiune de a o ajuta pe Sandia să rezolve mai multe dileme care o copleșesc.

9.

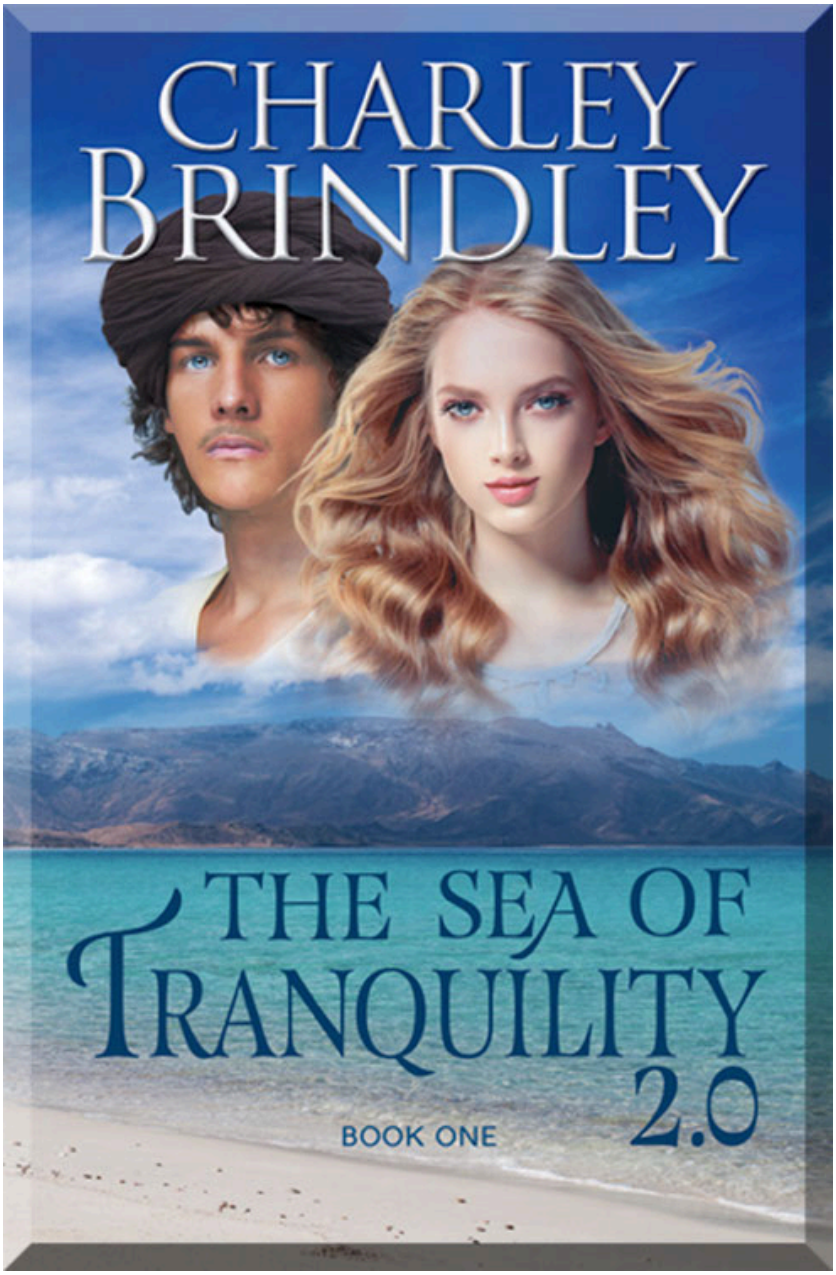

Marea de liniște 2.0: Cartea întâi

O profesoară de științe sociale de liceu exasperată, cu jumătate din clasa ei superioară nepromovând examenele, recurge la o măsură drastică, rezultând Marea liniștită 2.0. Patru dintre studenții ei vin cu un proiect radical pentru a ajuta la încetinirea creșterii nivelului mării și pentru a oferi o patrie pentru unii dintre milioanele de refugiați puse în derivă de războaie, economii eșuate și violența bandelor.

10.

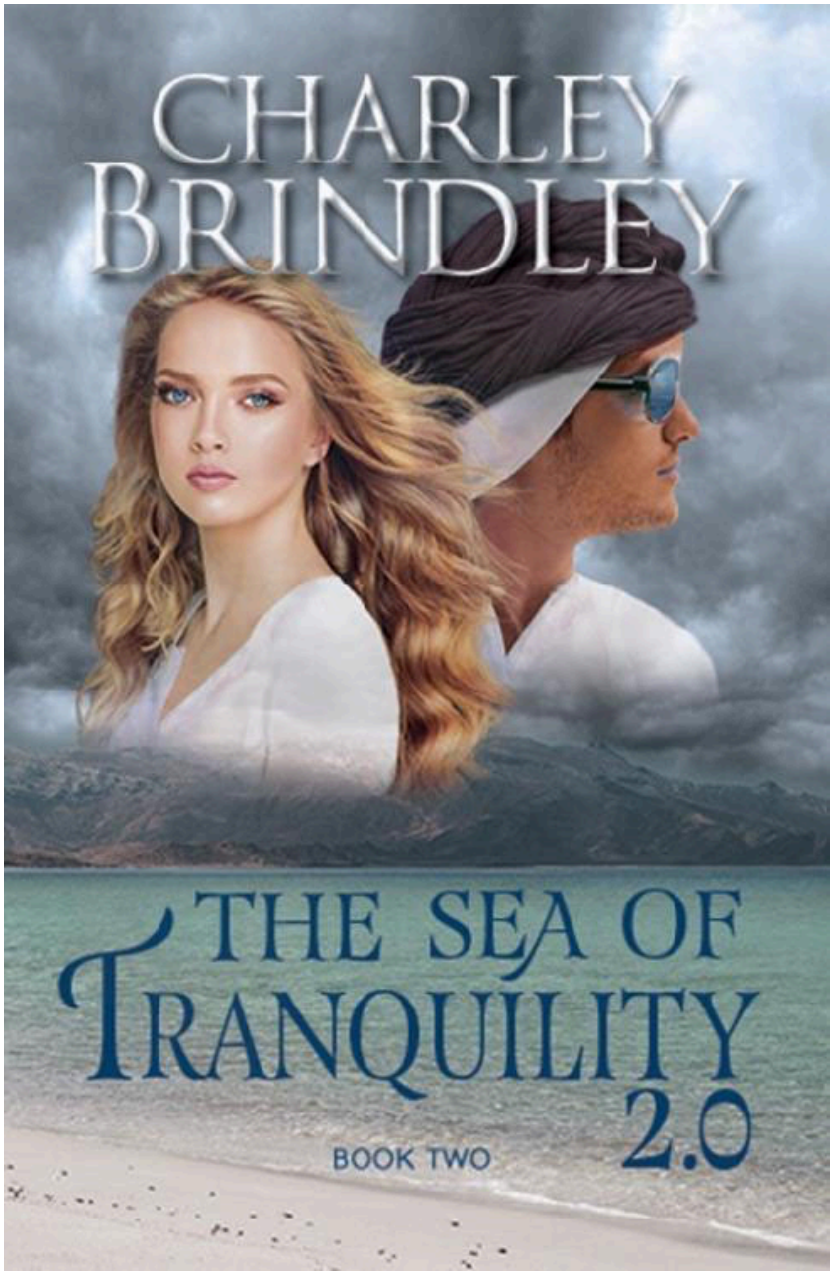

Marea de liniște 2.0: Cartea a doua

Monica, Harry și Caitlion încearcă să găsească o modalitate de a comunica cu nomazii Jamori pe care i-au lăsat în urmă în deșertul Safandel. În timp ce lucrează din greu pentru a-și termina ultimul an de liceu, ei lucrează și la detaliile planului lor de a obține finanțare pentru proiectul Sea of Tranquility 2.0.

11.

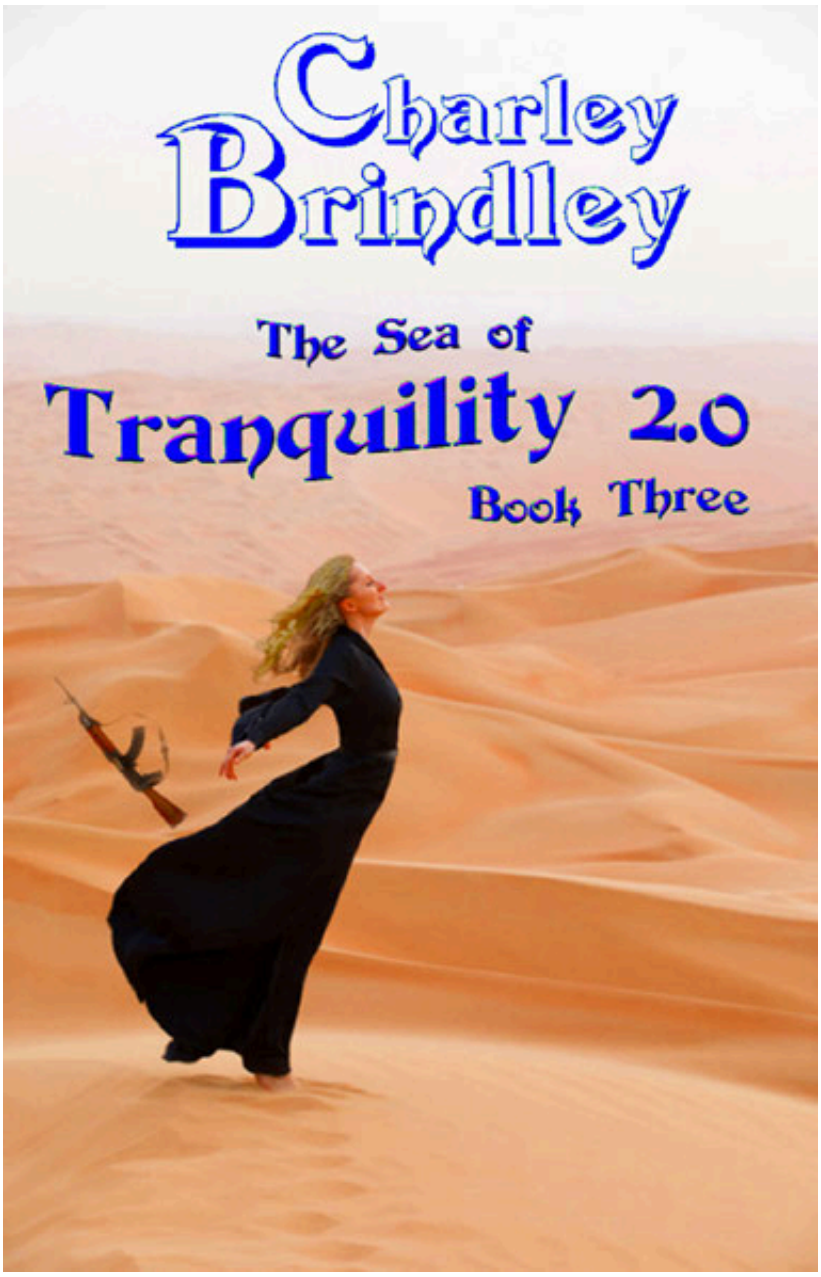

Marea de liniște 2.0 Cartea a treia: Viperele de nisip

Când patria lui Sikandar este invadată, el trebuie să se întoarcă pentru a-și apăra poporul. Monica îl sfidează, refuzând să rămână în urmă, insistând că nu îl va pierde din nou. Cei doi, plus gașca de patru, au pornit spre îndepărtatul și pustiu ținut al Alcinei Sahar, unde Sikandar este sigur că oamenii lui s-au refugiat.

12.

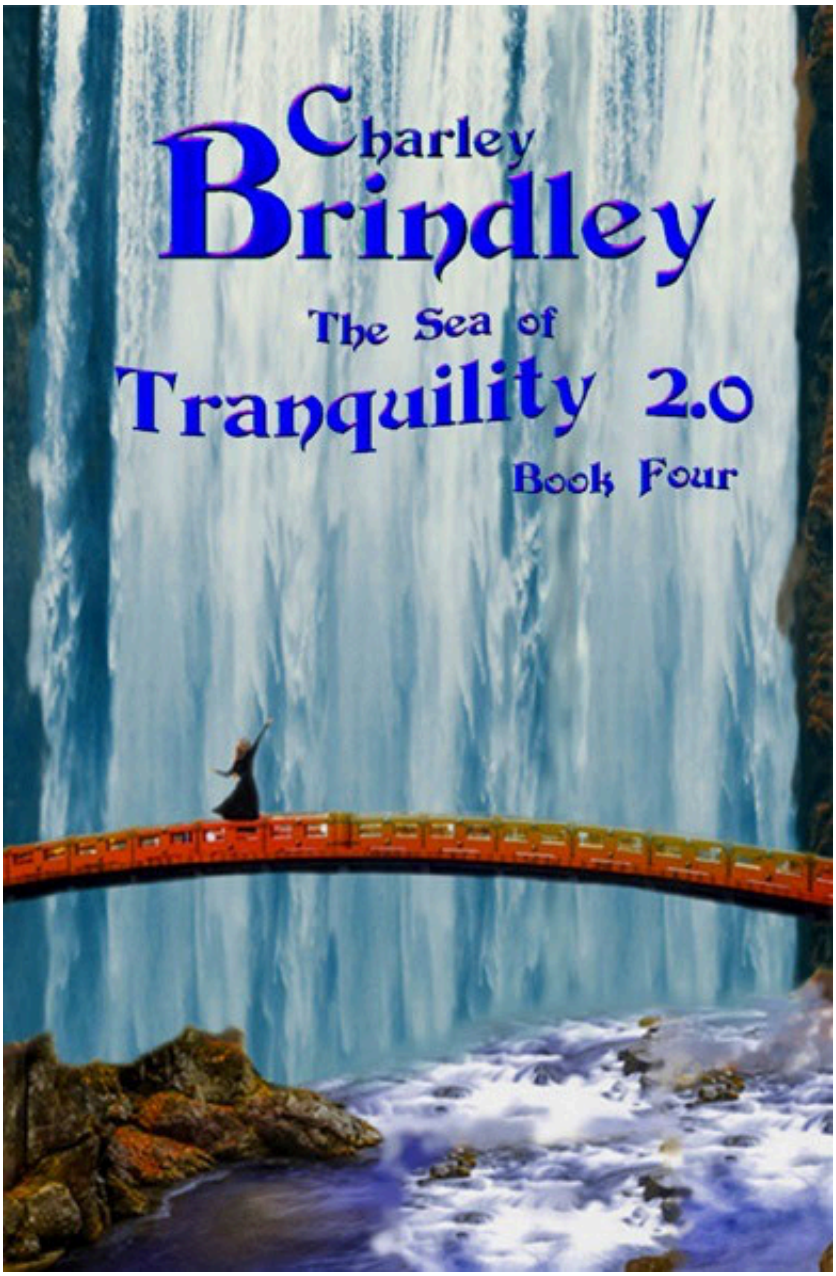

Marea de liniște 2.0 Cartea a patra: Republica

Monica și Sikandar, împreună cu Gang of Eight, deschid prima conductă pentru a sifona apă de mare către Marea de Liniște 2.0. Va funcționa? Oamenii de știință sunt împărțiți în ceea ce privește teoria unei țevi de nouă

picioare lățime care ajunge la 156 de mile prin deșert și care de fapt va trage apa din ocean fără a fi asistată de nicio pompă. Dacă funcționează, noul Oraș al Liniștii va înflori; dacă nu, deșertul va revedinca puțina muncă făcută.

13.

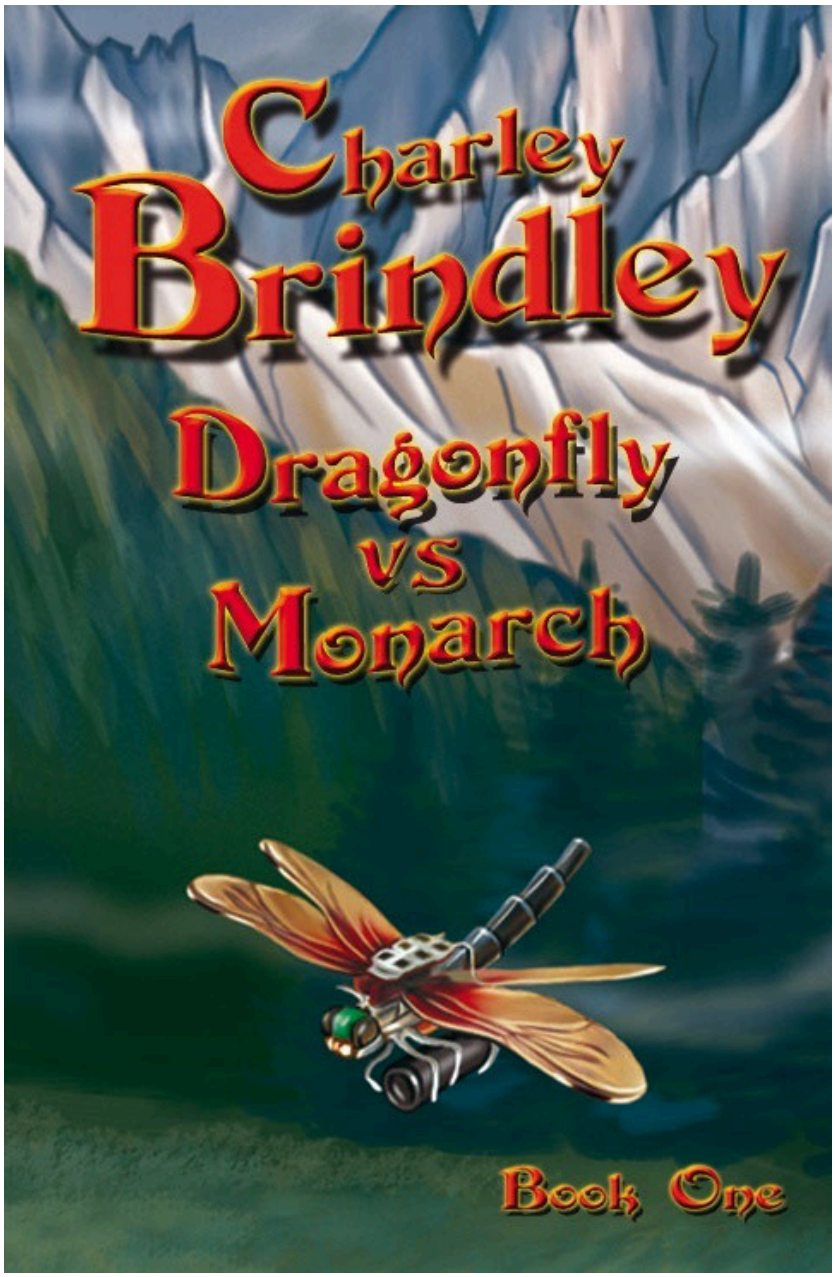

Dragonfly vs Monarch: Cartea întâi

Autumn Willow este studentă la MIT. În timpul liber, copilotează un B-17 al bunicului ei, un bombardier restaurat din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Sasha Brezhnev este un pilot pentru forțele aeriene ruse, care pilotează un SU-57 un avion de luptă. I se atribuie misiuni de căutare și distrugere peste deșertul Safandel din centrul Anddor Shallau, unde teroriștii lucrează în secret pentru a distruge guvernul democratic al țării. Rigger Entime este un inginer care lucrează la un proiect CIA de a dezvolta o dronă minusculă care să fie folosită în supraveghere și, eventual, să comită asasinarea liderilor teroriştilor.

14.

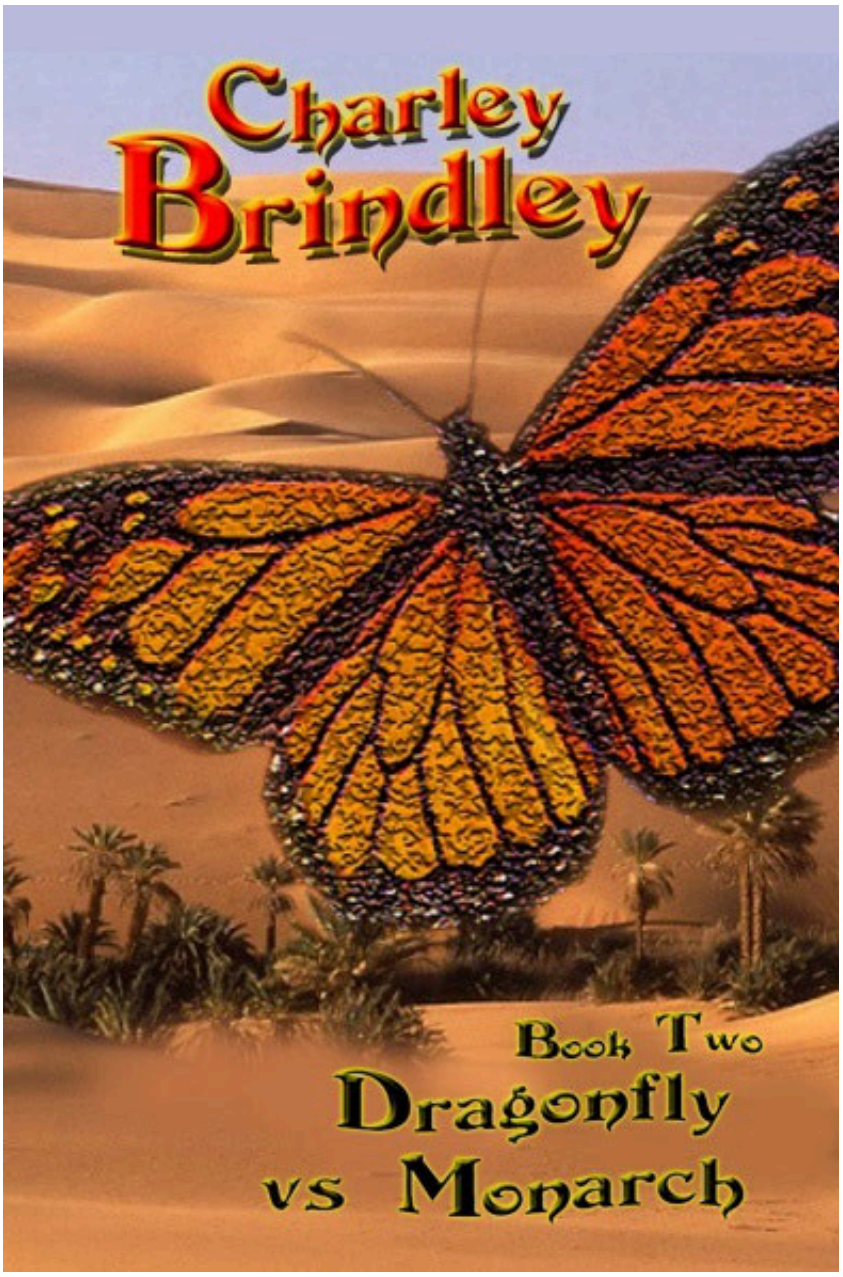

Dragonfly vs Monarch: Cartea a doua

Dragonfly și Monarch sunt drone mici, concepute pentru a semăna cu insecte reale. Ei pot zbura în jurul instalațiilor militare și al taberelor de teroriști fără a fi observați în timp ce colectează date video despre aceste instalații și despre persoanele responsabile. În prima lor misiune pe o porțiune izolată de deșert, piloții lor la distanță, unul american și unul rus, sunt atrași într-o luptă

ciudată pentru a supraviețui. În încercarea lor de a-și recupera dronele, piloții descoperă un secret șocant despre ei înșiși.

15.

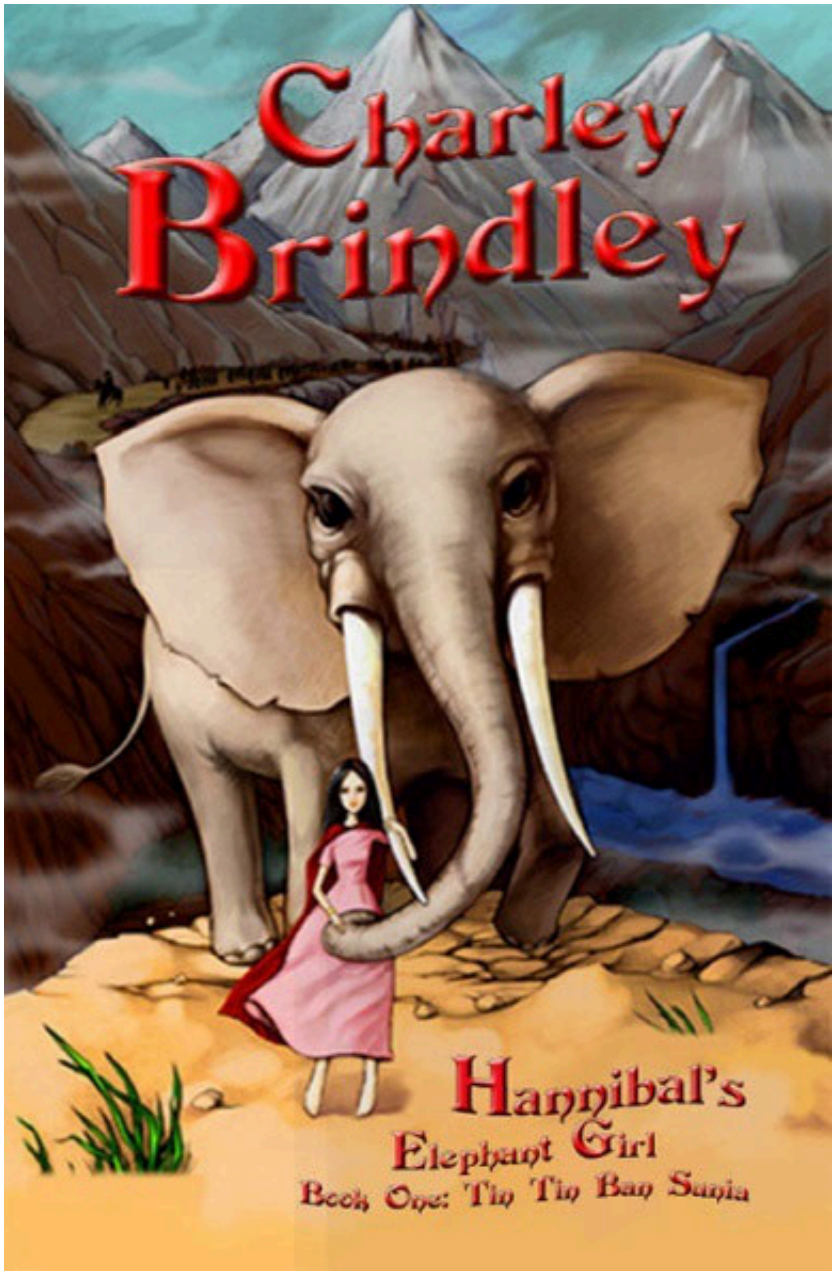

Hannibal's Elephant Girl

În 218 î.Hr, Hannibal și-a luat armata, împreună cu 27 de elefanți, peste Alpi pentru a ataca romanii. Cu unsprezece ani înainte de acest eveniment istoric, pe malurile unui râu de lângă Cartagina, în Africa de Nord, unul dintre elefanții săi a scos o fată înecată din apele turbulente. Astfel a început călătoria epică a Liadei cu elefantul cunoscut sub numele de Obolus.

16.

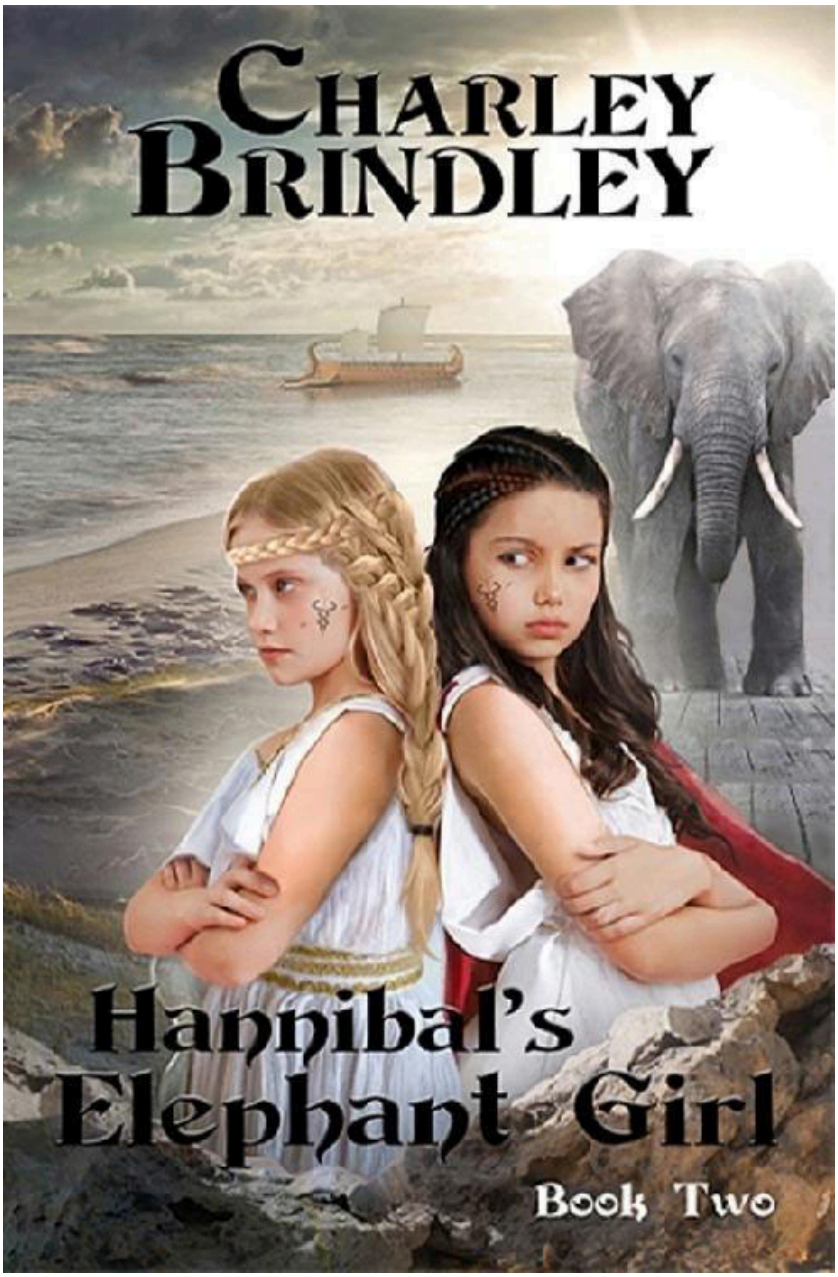

Hannibal’s Elephant Girl, cartea a doua

Călătoria către Iberia

Liada și sclava, Tin Ban Sonia, naviga departe de Carthage cu Hannibal, pe drumul lor spre Iberia. Se află și Obolus, prețutul elefant de război al lui Hannibal. Nu numai că trebuie să se ocupe de pirați și galere romane, ci și de Sulobo, stăpânul sclavilor, și de Sukal, sulițașul, care sunt și ei pe vapor, așteptând o șansă de a se răzbuna pe cele două fete.

17.

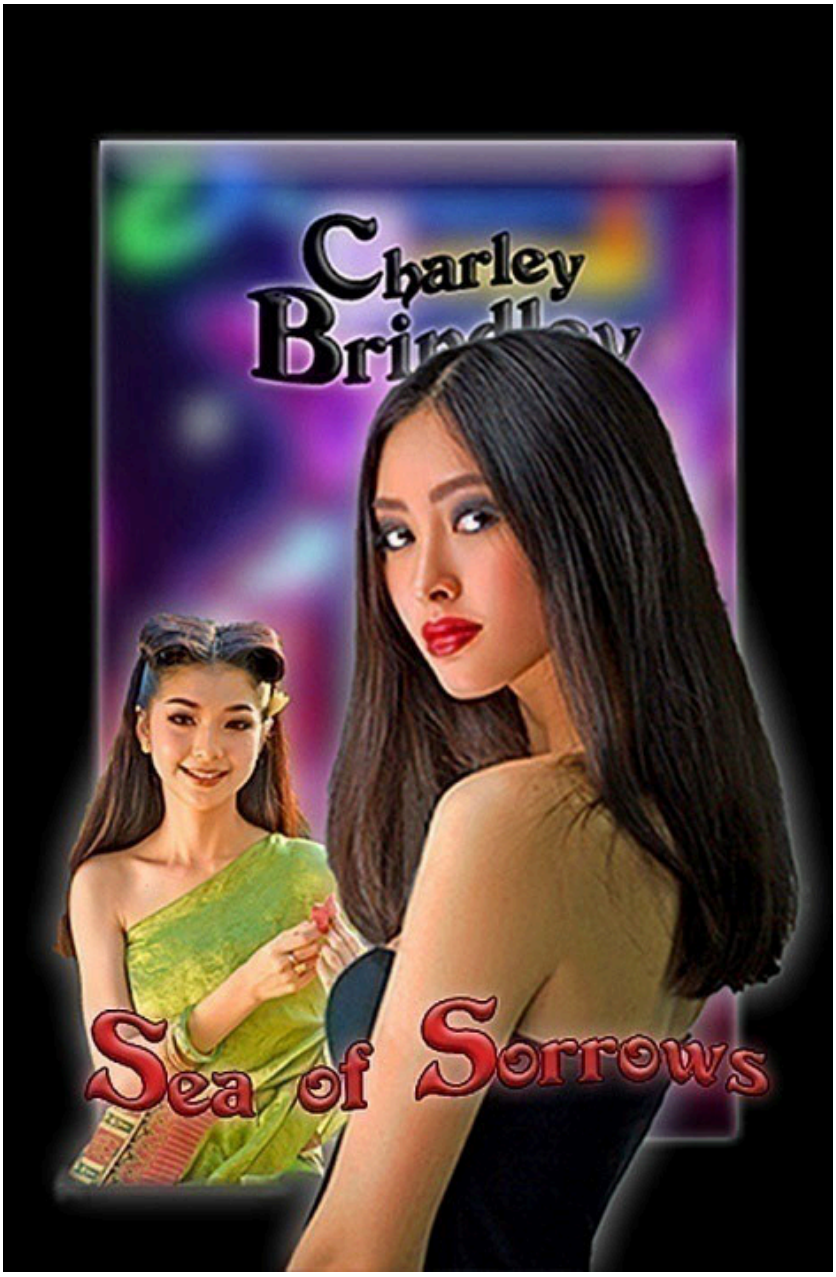

Marea durerilor Cartea 2 -Toiagul lui Dumnezeu

Un bătrân se întoarce în Thailanda după o absență de cincizeci de ani. Când era în Bangkok, în concediu de la războiul din Vietnam, el a întâlnit o fată și s-a îndrăgostit. După întoarcerea la câmpul de luptă, el a fost rănit critic și a fost trimis la un spital din San Diego. După ce s-a recuperat de pe urma rănilor sale, el se întoarce la Bangkok în căutarea pentru Chyan, dar ea nu este acolo. Un an mai târziu se întoarce și una dintre celelalte fete îi spune că

Chyan a murit în timpul unei epidemii de febră tifoidă. Devastat, el se întoarce în S.U.A, merge la școală medicală și în cele din urmă începe o familie. Acum, după cincizeci de ani, se duce din nou la Bangkok, dar în loc de Chyan, el constată că trecutul său a evoluat fără el.

18.

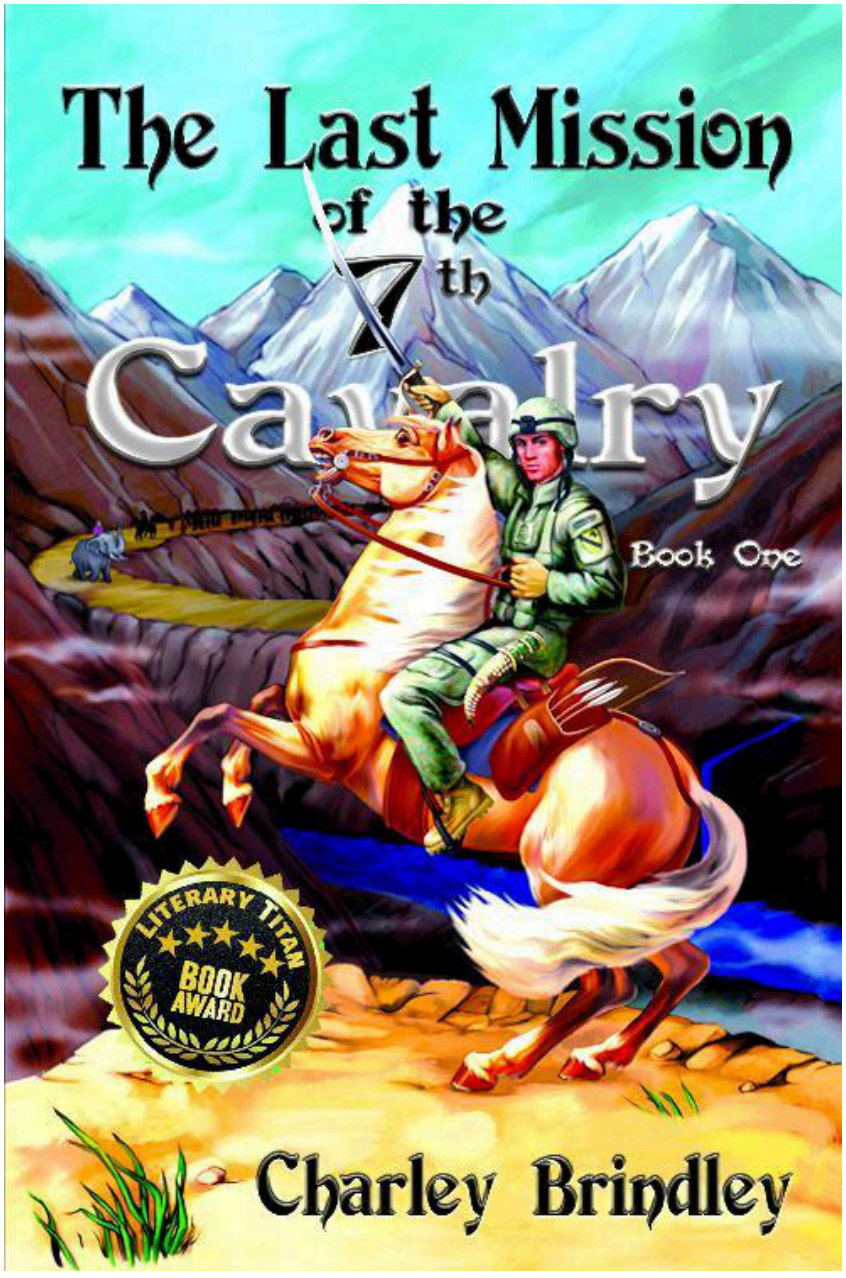

Ultima misiune a celei de-a saptea Cavalerii

O unitate a celui de-al șaptea Cavalerii se află într-o misiune deasupra Afganistanului când avionul lor este lovit de ceva. Soldații se salvează din avionul avariat, dar când cei treisprezece bărbați și femei ajung la pământ, nu se află în Afganistan. Nu numai că sunt la patru mii de mile de destinația lor inițială, dar se pare că au coborât două mii de ani în trecut, unde forțele primitive se luptă între ele cu săbii și săgeți. Plutonul este aruncat într-o luptă în care trebuie să aleagă rapid taberele sau să moară. Ei sunt purtați de un val de evenimente atât de puternice încât curajul, ingeniozitatea și armele lor sunt testate până la limita durabilității și rezistenței lor.

19.

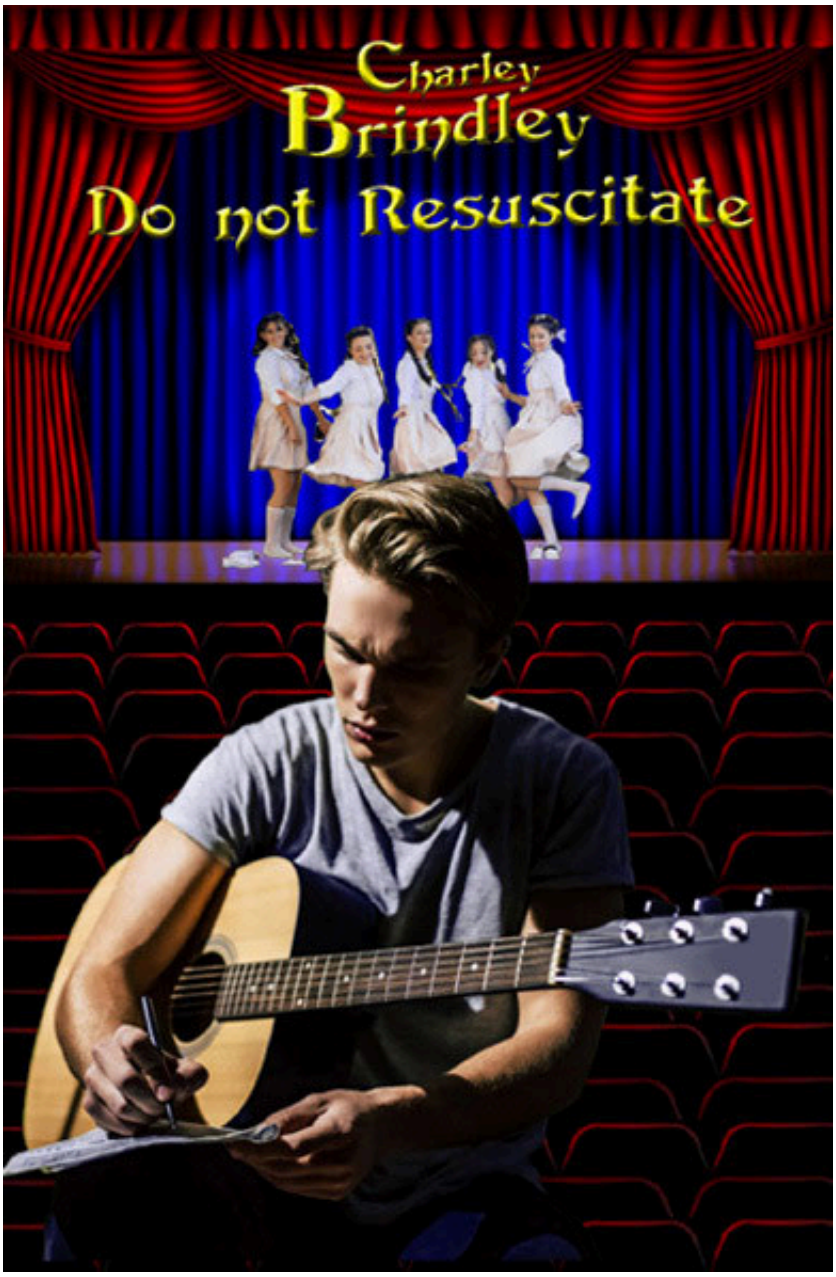

Nu resuscitați

Un bărbat pe moarte îi spune străinepoatei sale că a semnat un document „Nu resuscitați”, dând instrucțiuni personalului medical să-l lase să moară dacă se stabilește că are moarte cerebrală. El este invitat într-o călătorie lungă despre care crede că are loc în subconștientul său, deoarece corpul său este menținut în viață împotriva dorințelor sale. Ceea ce se desfășoară în fața lui poate fi o

halucinație elaborată cauzată de efectul psihedelic al medicamentelor anticolinergice care sunt pompate prin corpul său, sau se întâmplă cu adevărat aceste evenimente ciudate și cathartice?

20.

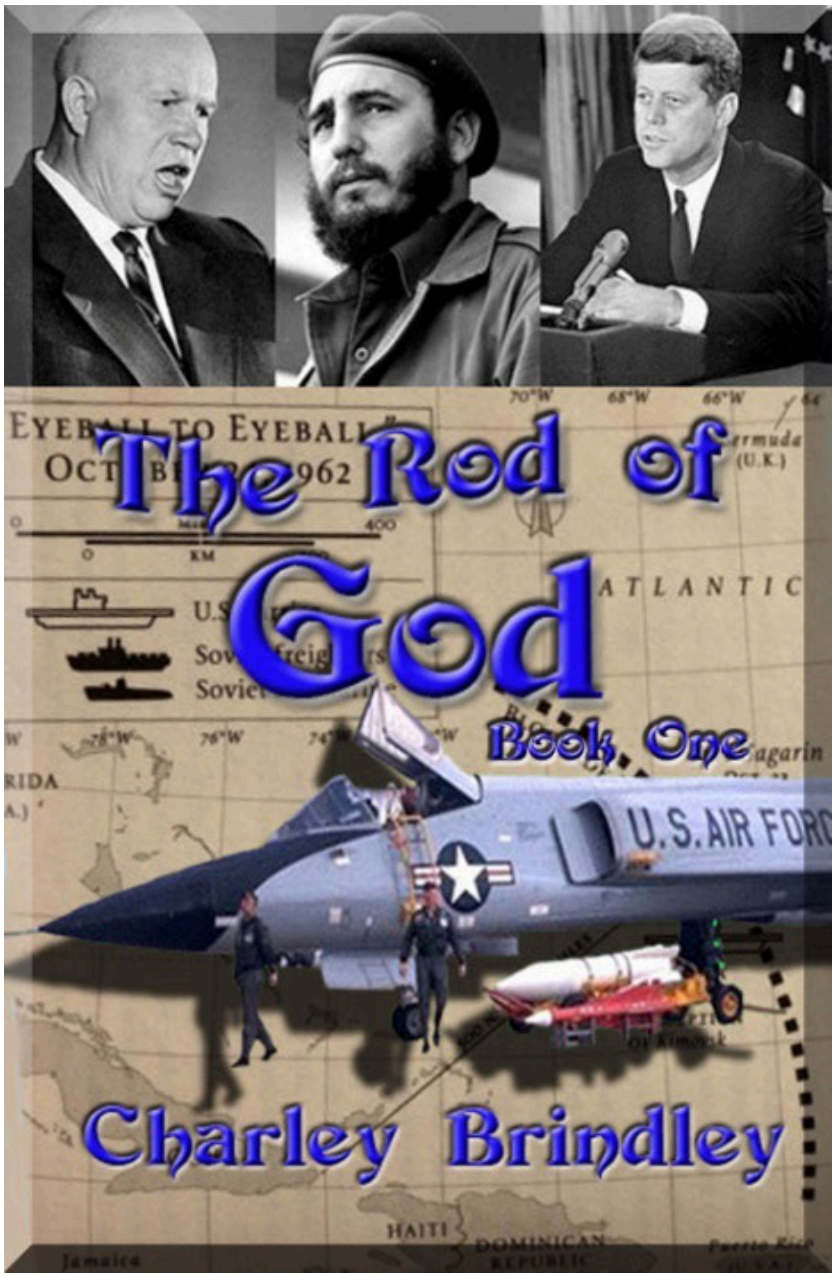

Toiagul lui Dumnezeu, Cartea întâi: Marginea dezastrului

Sergentul de stat major Saxon „Pagan” McKenzie și sergentul tehnic William „Choir Boy” Kabilis sunt implicați într-un accident nuclear în timpul crizei rachetelor din Cuba. Nu numai că amenință să declanșeze cel de-al treilea război mondial, dar trimite pe McKenzie și Kabilis într-o călătorie în primele zile ale războiului din Vietnam.

21.

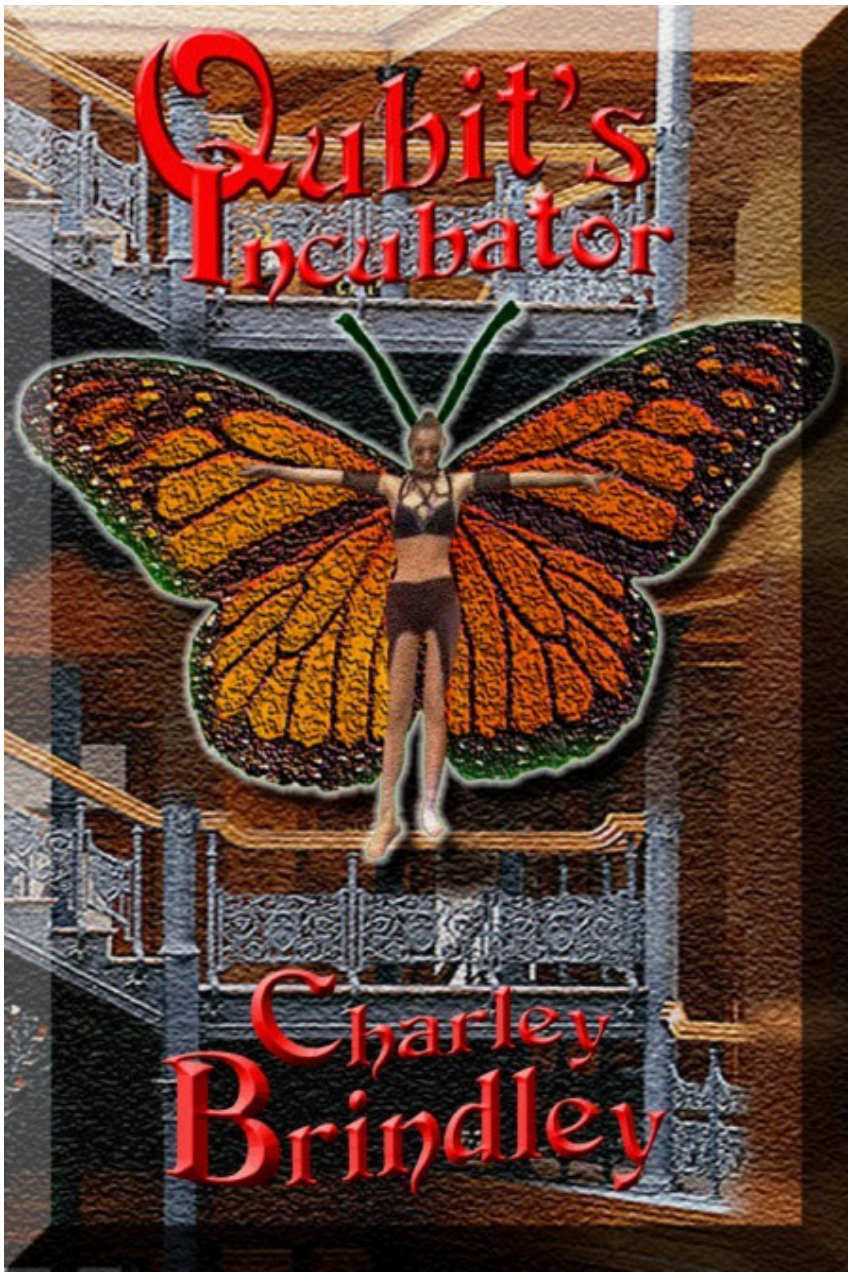

Incubatorul lui Qubit

Cătălina Saylor are voie să lucreze în incubatorul Qubit în perioada de probă timp de treizeci de zile. Dacă își dovedește conceptul în acest timp, i se va permite să rămână și să încerce să obțină un brevet pentru dispozitivul ei.

Incubatorul lui Qubit este un loc de muncă pentru oamenii strălucitori cu idei bune care nu au resurse pentru a-și dezvolta ideile.

Dacă acestea sunt acceptate, acestea vor fi prevăzute cu un spațiu de lucru, echipamente, și alte beneficii pentru treizeci de zile. Dacă nu au succes în acel timp, ei vor pleca cu mâna goală.

22.

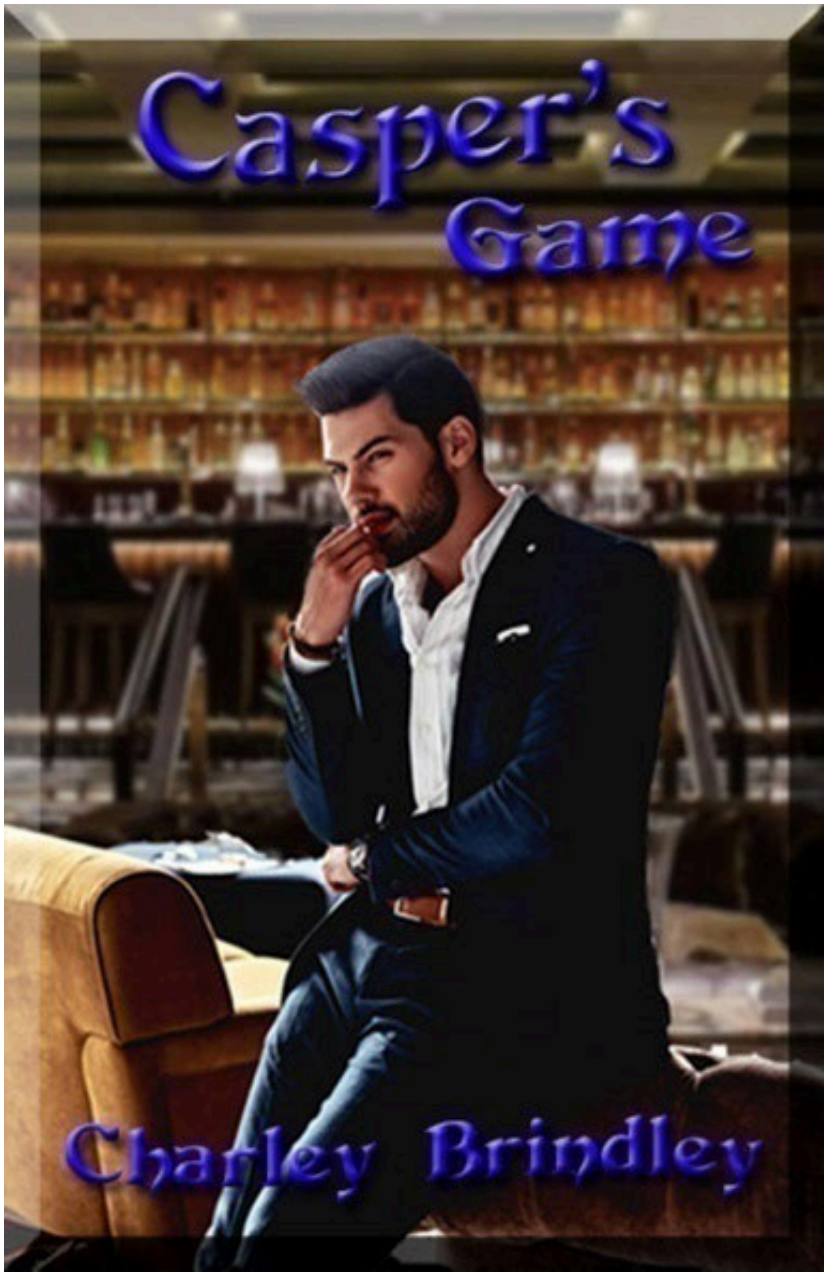

Jocul lui Casper

Bell Casper desfășoară un joc ascuns în Blue Parrot, un bar elegant din

Manhattan, care se adresează celor bogați care căută plăceri. Jocul pare dubios, și poate că este. Leticia se preface că este asistenta sa. Are douăzeci și patru de ani și douăzeci și Bell are șapte de ani. Relația lor nu este clară. Gigi este o blondă drăguță, în vârstă de douăzeci și cinci de ani. Ea lucrează și în afara barului, conducându-și propria rachetă. Ea este atrasă de Bell, dar ea nu poate înțelege de ce Bell și Leticia sunt împreună, sau despre ce este jocul lor. Ea este hotărâtă să descopere ambele mistere.

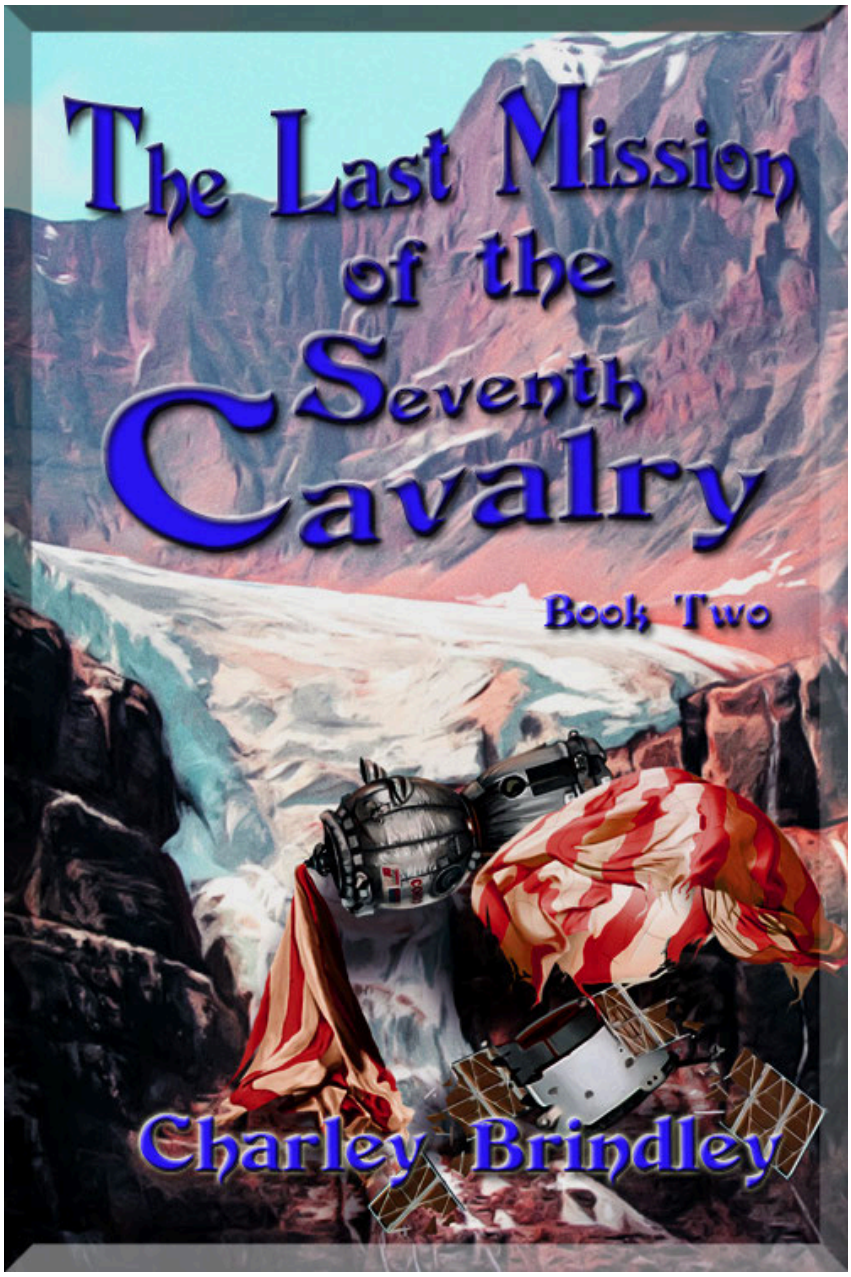

Ultima misiune a celei de-a saptea Cavalerii

Cartea a doua

În cartea unu; a șaptea Cavalerie a luptat mai multe bătălii istorice cu Hannibal ca el

a luat armata și elefanți peste Alpi pentru a ataca romani.

Este de 215 î.Hr. și acum al șaptea cavalerie a intrat în contact cu o capsulă de evacuare Soyuz de la Stația Spațială Internațională care s-a prăbușit pe un munte de deasupra orașului Saraievo. Cei doi bărbați și o femeie echipajul sunt prinși pe un ghețar.

Sergentul Alexander și cei doisprezece soldați ai săi, împreună cu trei mii de războinici și echipaje cu bărci, vapoarele de la Roma la bordul a 14 de vapoare romane capturate. La bordul uneia dintre vapoarele mari se află Elephant Obolus.

Ei întâlnesc o flotă de 25 de voapoare de luptă grecești. Grecii atacă cu săgeți și cu focul grecesc, apoi soldații lor din Hoplite se îmbarcă pe vapoarele celui de-a șaptea cavalerii.

Folosind un trabuchet construit de unul dintre soldații din a șaptea Cavalerie pentru a fi folosit în luptele terestre ale lui Hannibal, el scufundă patru dintre vapoarele grecești, apoi când armele și capacitatea de luptă superioare ale soldaților cavaleriei a șaptea îi înfrâng pe hopliții atacatori, flota greacă se predă.

Cu 27 de vapoare, a șaptea cavalerie acostează pe coasta dalmată. Dar trebuie să-și facă drum prin două bătălii pentru a ajunge la astronauții blocați. Elephant Obolus este esențial în aceste victorii.

După salvare, Flota a șaptea pleacă din Dalmatia către Africa de Nord pentru a-i lua pe Obolus și pe Liada, și pentru a-i duce acasă în Valdacia.

Pe Marea Mediterană, ei întâlnesc o furtună aprigă care împrăștie flota. Aceștia aterizează în Malta pentru a repara și

reaproviziona, apoi navighează pe Cartagina și apoi peste Munții Atlas până la Valdacia.

Non-ficțiune

24.

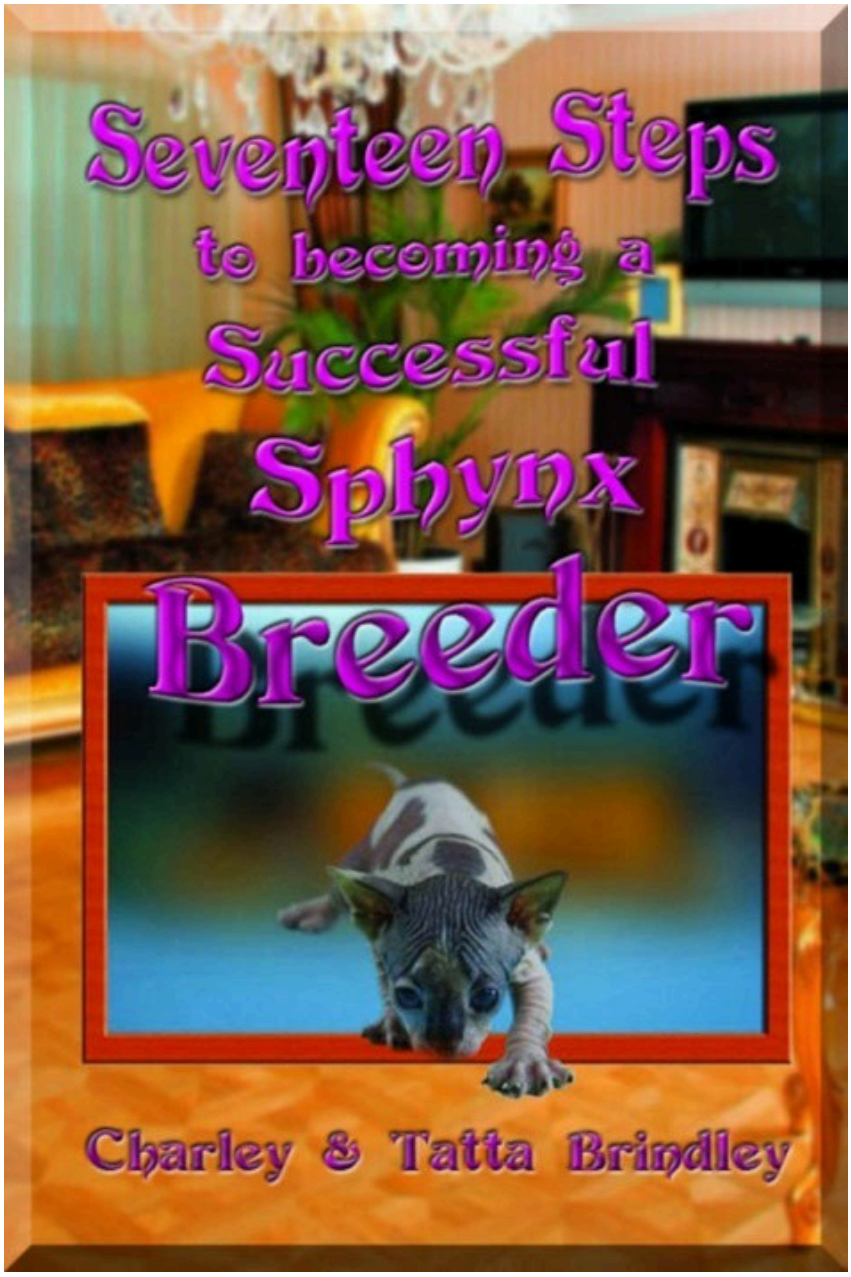

Șaptesprezece pași pentru a deveni un crescător de Sphynx de succes.

Instrucțiuni pas cu pas despre cum să stabiliți și să mențineți un program de reproducere de succes pentru pisicile Sphynx. Acest manual include informații fundamentale despre cumpărarea primei perechi de pisici Sfinxului pentru reproducere, îngrijire medicală, hrănire, marketing, servicii pentru clienți... plus mult mai multe informații pentru a vă ajuta să vă desfășurați propria afacere.

25.

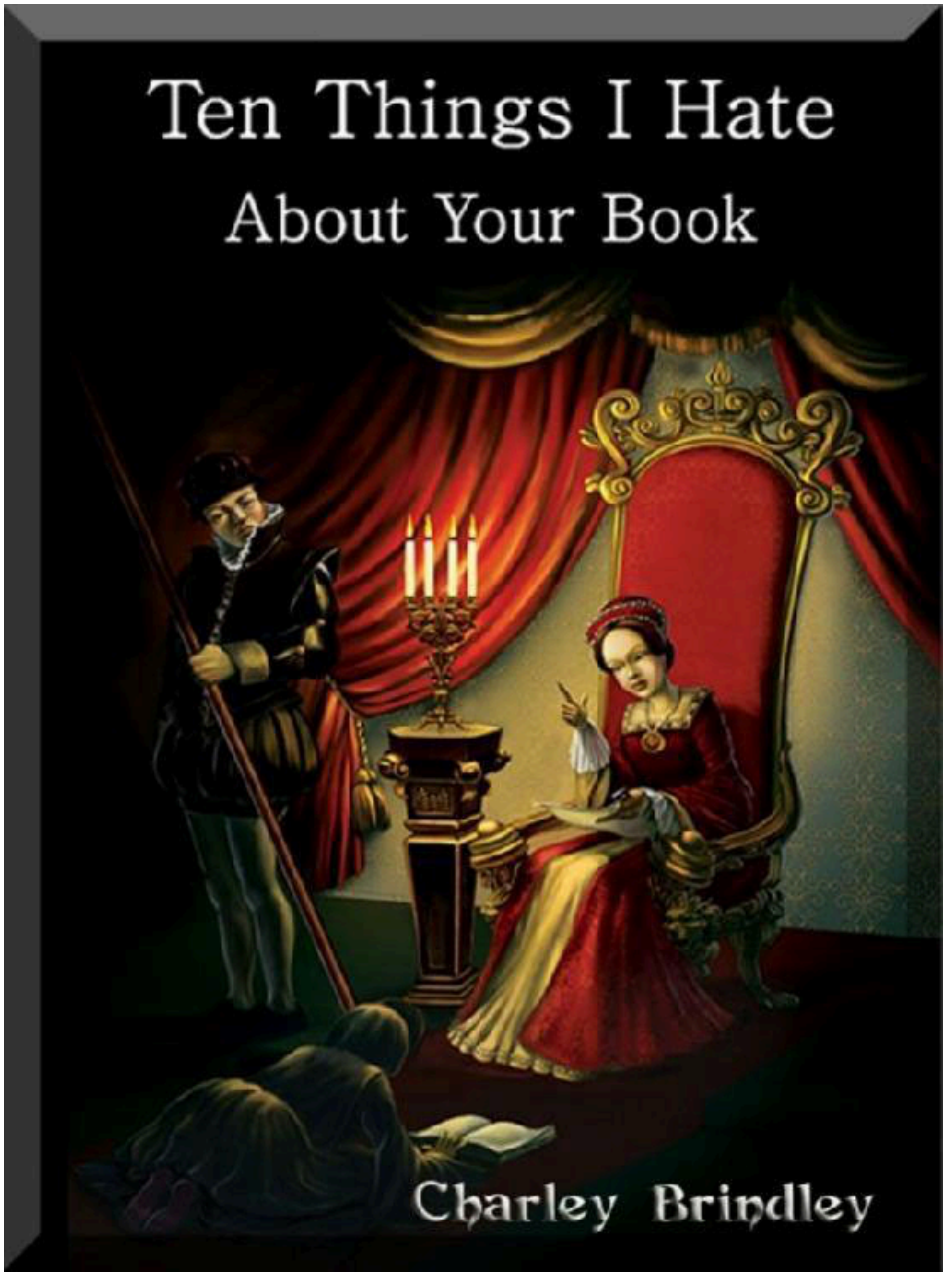

Zece lucruri pe care le urăsc despre Cartea ta

Aceasta este o listă a celor zece greșeli pe care le-am făcut în romanele mele, așa cum a fost subliniat în numeroase scrisori de

respingere. Am inclus și alte douăzeci și șase de articole de interes pentru scriitorii de ficțiune, cum ar fi; Intruziunea autorului, vocea, suspendarea neîncrederii, plagiatul, prefigurarea, etichetele de vorbire, autopublicarea și multe altele.

În curând

26. Dragonfly vs Monarch, Cartea a treia

Theodore Breckinridge (pug) și Rio Lujan își unesc forțele pentru a salva pe Autumn și pe Sasha.

27. Hannibal's Elephant Girl: Cartea a treia

Liada și prietenul ei, Tin Tin Ban Sonia, se chinuie să se adapteze în noua lor țară, Iberia.

28. Apele line sunt adânci

Unei fetițe minunate de cinci ani îi este dată accidental cinci gigaocteți de informații medicale.

29. Doamna Machiavelli

Fiica adolescentă a celebrului italian, Nioccolo Machiavelli, își lasă amprenta în timpul Renașterii.

30. Ariion al XXIX-lea

În anul 2219, Ariion XXIX este a treia ei rotație ca analog perimetru al cadranului. Ea are jurisdicție de-a lungul balize exterioare ale sferei noastre solare, cuprinzând toate cele zece planete și lunile lor, atât naturale, cât și artificiale. Ea este al douăzeci și noulea Ariion într-o linie lungă Ariioni care se întinde înapoi la primul Ariion, născut în Valdacia în anul 221 î. Hr.

31. Călătoria către Valdacia

Un cartograf prin satelit a descoperit pe ultimele sale fotografii, ruinele unui oraș antic din deșertul Sahara. Acesta a fost descoperit de o furtună de nisip recentă, iar Donny pleacă de la slujba lui la xxx pentru a merge să exploreze ruinele înainte ca oricine altcineva, în special colegul său, Kelli, să găsească locația a ceea ce pare a fi un oraș foarte mare. Înainte de a ajunge la ruine, el este încurcat în activități secrete și mortale.

Table of Contents

Cover Page
Henric al IX-lea
Chapter One
Chapter Two
Chapter Three
Chapter Four
Chapter Five
Chapter Six
Chapter Seven
Chapter Eight
Chapter Nine
Chapter Ten
Chapter Eleven
Chapter Twelve

Table of Contents

Cover Page
Henric al IX-lea
Chapter One
Chapter Two
Chapter Three
Chapter Four
Chapter Five
Chapter Six
Chapter Seven
Chapter Eight
Chapter Nine
Chapter Ten
Chapter Eleven
Chapter Twelve